Ultimele evenimente ale

2.

1.

3.

5.

7.

4.

1) Generalul Gorski, comandantul manevrelor dela Roman, indicând Suveranului operațiunile trupelor. — 2) Regele, înconjurat de capii oștirii, studiază harta operațiilor (în stânga, d-l general Samsonovici, ministrul armatei). — 3) Regele, trecând în revistă trupele. — 4) Un moment de reculegere: Suveranul, înconjurat de capii armatei. — 5) Pe un punct de observație. — 6) Corpul ofiteresc defilând — 7) D-l prim-ministru Vaida, urmărind defilarea. — 8) Artileria BUCUREȘTI : 9) Inmormântarea generalului C. Coandă. — 10) Cortegiul în jurul carului mortuar al generalului Râmniceanu.

6.

(Foto «Oglinda Lumii»)

săptămânii

Manevrele Regale dela Roman

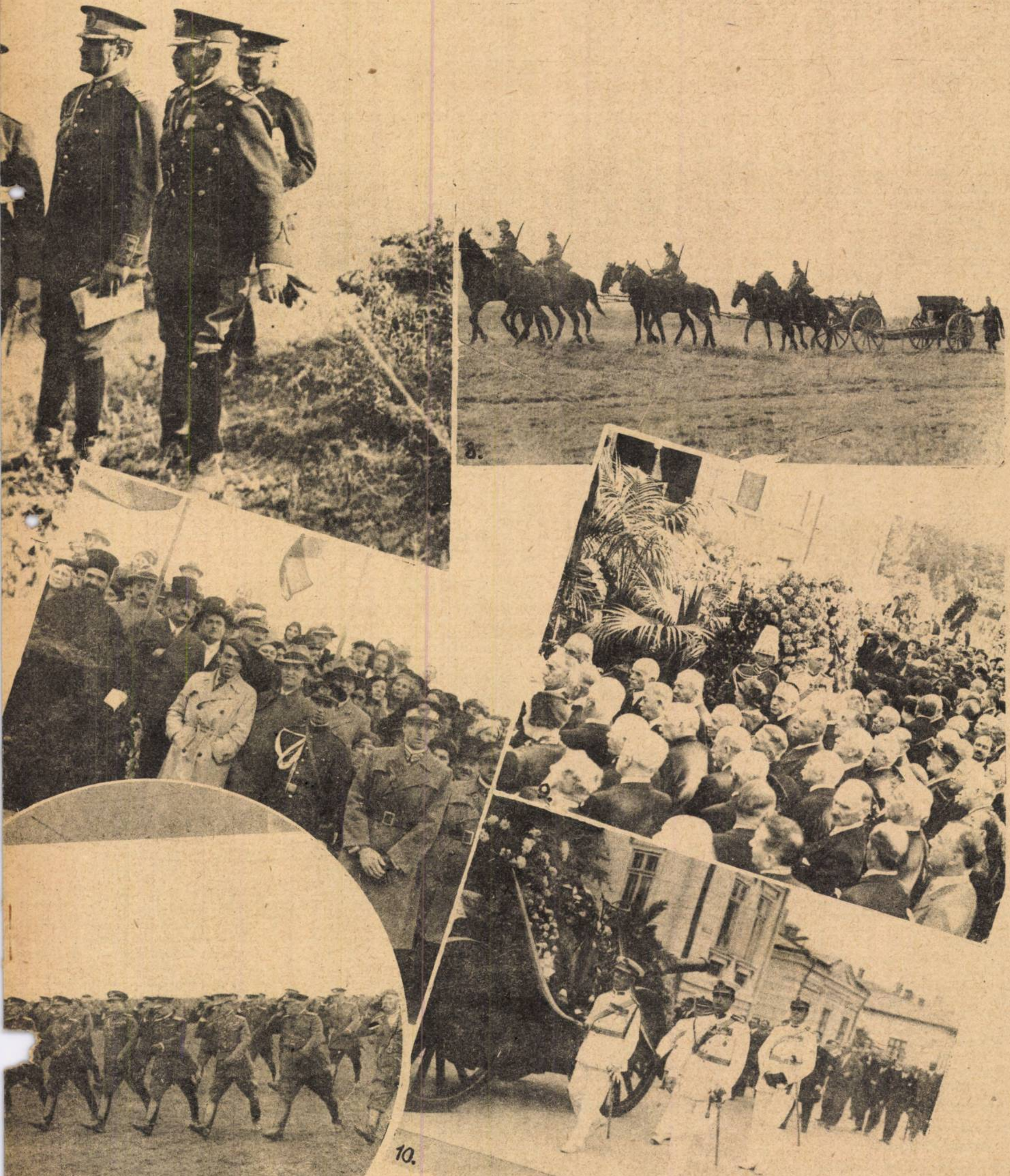

8.

9.

10.

TĂCEREA...

Nuvelă de GASTON CHÉRAU
dela Academia Goncourt

3)

Nu vedea nici o scăpare din încurcătura aceasta. Negreşit că Derville o prevenise pe Solange, dar numai faptul că lăsase să se înfiripeze iubirea aceasta, de-a nu se fi împotrivit, din prima zi, îndrăgostirei oarbe a Solangei, — dovedea şubrezenia speranţelor sale, cari se năruiau acum asupră-i. Astfel că Marcel era singurul în stare să lupte împotriva acestui plan, numai lui îi aparţinea dreptul de-a o preveni pe Solange, altfel decât printr'un refuz vag şi o tăcere îndoelnică asupra motivelor opunerii sale. Când ajungea însă aci, îngrijorarea lui se izbia de acelaş zid de bronz care-l silise să dea înnapoi în seara neuitată dela Saint-Jean. Derville era clientul lui. Intre omul acesta şi el, legea profesională se ridica neînduplecată cu ameninţătoru-i: nu! Să înşele, fie chiar cu o aluzie, încrederea unui bolnav, să destăinuie, chiar sub presiunea unei nevoi absolute, secretul ce-i fusese încredinţat pe masa de examinare, ar fi însemnat în ochii lui Daaste să comită cea mai laşă, cea mai josnică crimă din cariera lui medicală... La tradiţionalista facultate din provincie, unde, cu douăzeci de ani în urmă, se supusese obişnuitului jurământ al păstrării secretului profesional, formula pronunţată solemn se săpase în memoria lui, devenise dogma şi regula vieţii de toate zilele: «Odată ce voi fi intrat înlăuntrul unei case, ochii mei nu vor vedea ce se petrece acolo, gura mea va păstra toate tainele ce-i vor fi încredinţate».

Şi apoi, deosebit de jurământul acesta, nu păstra el neatinse, în memorie, perceptele cu cari bătrânul maestru Merchain îşi ilustrase, în fiecare iarnă, lecţia-i de inaugurare: «Dacă vreţi ca medicina să-şi aibă măreţia ei şi să rămâe o profesiune nobilă, să vă dea toate garanţiile siguranţei şi onestităţii dorite, ridicaţi medicul de-asupra rolului de simplu îngrijitor căruia suferinţele semenilor lui îi constitue pâinea cea de toate zilele... Respectaţi-i secretul, onoarea lui profesională, căci unul nu merge fără celălalt. Trebue ca în împrejurarea cea mai gravă, pot să zic cea mai absurdă, când tăcerea lui va avea, totuşi, urmări dezastruoase, nu numai să nu violeze secretul, dar nici să se încumete o clipă să-şi pue cazul de conştiinţă!»

Imprejurarea cea mai gravă, împrejurarea absurdă!... îşi repeta Daaste. Da, când e vorba de streini, de persoane indiferente... Dar aci, obligaţiile lui proprii se loveau cap în cap. — «Dacă sunt responsabil faţă de Derville, nu sunt oare şi mai mult faţă de Solange? Nu-i ea protejata mea, pupila mea? Aproape copilul meu? Şi atunci, diabolică în ironia ei, o voce părea că-i şopteşte: — «Şi puţin a lipsit ca să-ţi fie amantă!». Căci nu mai încape îndoială că aceasta cerea şi voinţa ta dela ea... Dar, la urma urmei, eşti sigur că nu-i nici un egoism în îngrijorarea ta, nici un calcul ascuns în toate şovăirile tale? Dacă te înduplecí să-ţi trădezi secretul, nu înseamnă că râvneşti s'o recâştigi pe Solange?... Iar dacă îl păstrezi, n'o vei face oare cu scopul de a-ţi răzbuna mai bine înfrângerea?..»

*

Ah!... cum îi sporea îngrijorarea când vedea liniştea nepăsătoare a Solangei şi voioşia neînţeleasă a lui Derville!... Căci chinul lui Daaste era mărit şi de obligaţia de a-l primi regulat pe bolnav, de a-i face fiinţei acesteia pe care el o va urmări de azi înainte cu ura lui, seria de injecţii impusă de tratament.

Credincios regulei ce-şi statornicise, de a separa clientul de medic şi a nu mai amesteca în practica medicală nici un soi de consideraţii personale, Daaste continua să-l primească pe Jacques Derville, cu aceiaşi politeţe rece şi rezervă profesională de care uza faţă de toţi clienţii săi. Banalul «bună ziua» schimbat între ei, una sau două întrebări în legătură cu ultimele efecte ale tratamentului, apoi un cuvânt mai prietenos, ca să stimuleze încrederea, «ca să ridice moralul» cum spunea Daaste, imitând pe maestrul Merchain, — şi şedinţa începea. Şedinţă scurtă, de altfel, ale cărei minute îi erau deajuns ca să îmbine praful de Erlich cu proporţia de apă distilată şi să facă injecţia intra-venoasă, căreia el îi ura puterea dătătoare de viaţă.

Totuşi, într'o zi, nu se mai stăpâni. In ajun, avusese o nouă discuţie, destul de furtunoasă cu Solange şi, pentru întâia oară, fata trecuse făţiş la indignare. Mai mult încă, ea îl rănise pe Daaste în locul cel mai sensibil, în demnitatea aceia de care era atât de mândru, smulgându-i masca unei iubiri ipocrite şi dându-i pe faţă sensualitatea aceia atât de dureros înfrântă.

— Motivele tale, Marcel? Vrei, la urma urmei, să ţi le spun? E iubirea ce-o nutreşti pentru mine, dorinţa ta, instinctul tău! Crezi, oare, că n'am înţeles încă de mult pofta care te chinue? Indrăsneşte şi spune că numai afecţiunea te îmbia să-mi atingi braţele goale, să-mi mângâi părul, să-mi săruţi — sub pretext de glumă — buzele!... Ei, bine, nu!... Ştiu ceiace-ţi datorez, ştiu că-ţi sunt recunoscătoare... Dar nu mă sili să uit şi respectul ce ţi-l port. Intre noi, mai cu seamă, nu-i nici o infamie la care numai gândindu-mă, să nu mă îngrozesc!...

El eşi zdrobit din explicaţia aceasta... Şi acum, când îl vedea liniştit şi surâzător, în faţa lui, pe omul căruia îi datora o jignire atât de crudă, prietenul, logodnicul, în curând poate soţul sau amantul Solangei, el uită deodată rezerva ce-şi impusese.

Sfârşise de făcut injecţia şi ţinea încă în mână, siringa, pe când Jacques îşi îmbrăca haina.

— Domnule, începu Daaste, iartă-mă că fac astăzi o abatere dela regulă şi-ţi vorbesc în cabinetul acesta altfel decât ca medic...

Jacques se întoarse, oarecum mirat.

— Despre ce e vorba, doctore?

— Spune-mi, mai bine, domnule, îl îndreptă Daaste, cu glas sec. E o convorbire dela bărbat la bărbat...

— Te ascult.

— D-ta curtezi pe domnişoara Broussard... Sunt informat de legăturile d-tale cu dânsa. Aşa fiind, îngădue-mi să te întreb dacă, conştient de gravitatea cazului d-tale, nu crezi că e nimerit să te destăinui... victimei dumitale...

— Victimă?... dar e un cuvânt...

— Nu râde!... e cuvântul cel mai potrivit... La urma urmei, din două — una: sau ignoranţa te orbeşte şi atunci datoria mea îmi porunceşte să-ţi deschid ochii, sau ştii că boala d-tale îţi interzice căsătoria şi, în cazul acesta, purtarea d-tale e o crimă...

— Domnule, nu dau voe...

— Să nu intervertim rolurile. D-ta uiţi, mi se pare că d-şoara Broussard e pupila mea.

Se uitau unul la altul, plini de duşmănie, tremurând amândoi din tot corpul. Daaste, nespus de abătut, cu faţa-i albă de cadavru, adânc brăzdată de necazurile din urmă; Derville, roşu de mânie, cu roşeaţa aceia a adolescenţei care se aprinde la cea mai mică jignire, dar înfruntându-şi rivalul cu mândria-i puţin cam obraznică, sigur de superioritatea lui în luptă, şi mai ales de victoria lui...

— La urma urmei, şi eu cunosc legăturile cari te unesc de Solange precum şi sentimentele ce le nutreşti faţă de ea, (Derville apăsă într'adins pe ultimele cuvinte)... Poate eşti ispitit să-ţi valorifici drepturile asupra ei. In cazul acesta, domnule... te vei înţelege cu dânsa...

— Ştii ca şi mine, că situaţia ce-o am, îmi impune tăcere... D-ta singur trebue să i te destăinui...

Un zâmbet ironic flutură pe buzele lui Jacques.

— Văd că ne înţelegem cam anevoe... Sfătuindu-mă să-i vorbesc Solangei, d-ta nu urmăreşti altceva decât ruina planurilor mele... Totuşi, în ceiace mă priveşte, sunt mai puţin pesimist ca d-ta... D-ta pledezi pericolul şi din interes privat şi din obişnuinţă profesională...

— Vorbesc ca un om foarte grav atins...

— Fii sigur că n'am să cad în cursă... Am exemple... Şi alţii, la fel cu mine, au trecut prin crize asemănătoare şi au ieşit, în cele din urmă, nişte bărbaţi ideali...

— Cazul lor nu e şi cazul dumitale...

— Doctorul meu, mai bine zis, nu e şi al lor!...

Daaste sări în sus.

— Destul! strigă el. N'am să uit uşor această umilire... Felicită-te că duelul nu mai e la modă căci, în alte împrejurări, ţi-aş fi trimis martori... Sunt medicul d-tale, domnule şi, orice mi-ai fi zis, cu tot desgustul ce-l am să te îngrijesc, voi continua să-mi fac datoria. Dar convingerea mea e nestrămutată: d-ta te porţi faţă de d-şoara Broussard...

— ...ca un om gata la orice, spre a dobândi fiinţa pe care o iubeşte...

— Nu; pe care-o doreşte!...

— Fie!... Chestiune de cuvinte, la urma urmei... simplă variaţie de apreciere. Cât despre noi, văd prea bine că aparţinem la două epoci diferite...

(Sfârşitul în No. viitor)

A apărut:
LUDWIG LEWISOHN
ISRAELE INCOTRO?
ROMAN
TRADUCERE DE
EMANUEL CIOMAC

Această lucrare pasionantă, care a avut un enorm răsunet, atât în Statele Unite, cât şi în Franţa, unde a fost tradusă, sub titlul «Israël où vas tu?» ar avea aproape caracterul unei auto-biografii. Ca şi autorul, eroul principal aparţine unei familii de emigranţi evrei din Germania. Ca şi autorul, eroul a avut o cultură şi o formaţiune pur americană. Asemenea unuia altuia, amândoi au crezut că şi-au găsit o ţară şi un neam. Asemenea unuia altuia, amândoi n'au întârziat de-a vedea că s'au înşelat. Sunt pagini de o înaripată inspiraţie şi de o patetică măreţie.

Cereţi la toate librăriile precum şi la Editura «EMINESCU»
Bucureşti I, Str. Anghel Salygni 2

A apărut:
ADRIENNE THOMAS
Catrina-Soldat!...
ROMANUL UNEI FETE DIN ALSACIA-LORENA

Romanul unor experienţe neobicinuite trăite de o femeie cu suflet extraordinar, în timpul marelui război. Singura şi cea mai puternică viziune a războiului mondial redată de pana unei femei. Numai în Germania, această lucrare a trecut de 100.000 exemplare şi s'au anunţat ediţii noui în toate limbile.

Cereţi la toate librăriile precum şi la Editura „Eminescu". Bucureşti I, Str. Anghel Saligny 2

ANGKOR

Minunea Asiei

Ruinele orașului Angkor, în provincia Cambodge, accesibile numai de câțiva ani, sunt numite, cu drept cuvânt, cea mai mare «minune a Asiei».

Se află la vre-o opt sute de kilometri departe de Saigon, între Indochina Franceză și Siam și reprezintă în uriașul lui complex de temple, palate și ziduri acoperite cu baso-reliefuri, pilda cea mai elocventă a orașului mort, devenit prada pădurei ecuatoriale.

Orașul propriu zis e împărțit în două grupuri. Unul din ele formează Angkor-Vat, adică orașul adevărat, având un perimetru superior aceluia al Parisului, pe când al doilea grup cuprinde o regiune acoperită de resturile metropolelor Kmer-ilor (înaintașii moldovenilor cambodgieni) adică Angkor Tom, întins pe o circonferință de aproape șasezeci de kilometri.

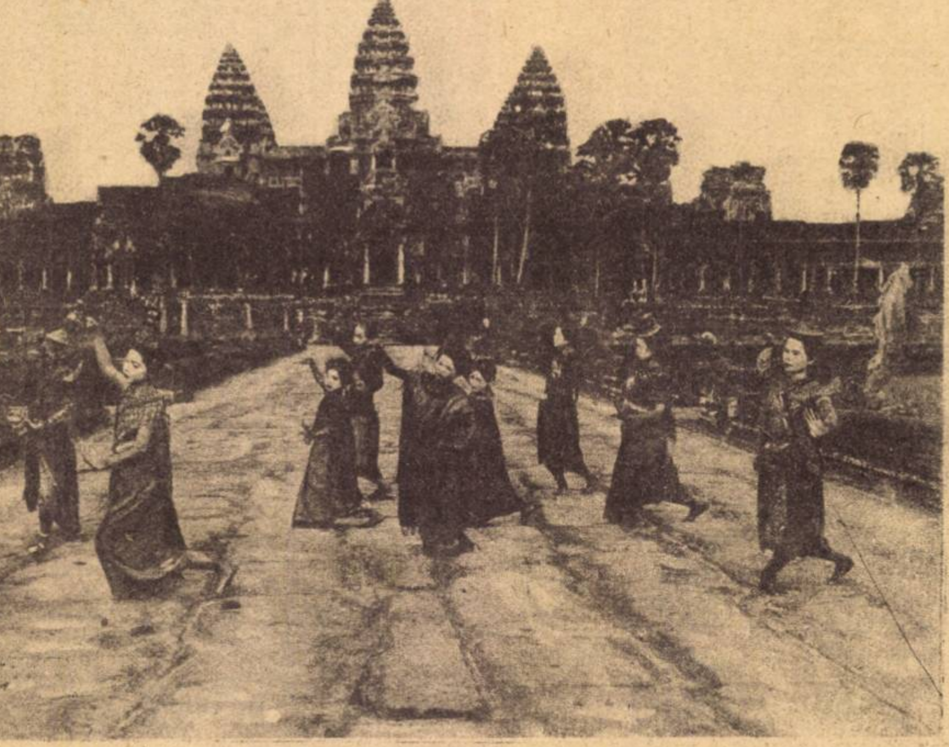

Dansatoare cambodgiene în fața templului principal din Angkor Vat, pe strada care duce la Poarta Regilor.

Angkor, însemnează în limba sanscrită «capitala»; o extraordinară înflorire a religiilor indiene se produce între secolul al nouălea și al doisprezecelea, printre credincioșii ei; ea strălucește, pe neașteptate din misterul în care domnea și, puțin câte puțin, misterul o cuprinse iarăși în întunericul lui. In marginile scurtei ei apariții, o mulțime de edificii impunătoare se ridică sculptate și pictate pe piatră de artiști fără pereche; și străzi nesfârșite porniră din centrul orașului Angkor, străbătând un ținut, care el însuși se mândrește cu podoaba a peste opt sute de temple!

Pământul e presărat din loc în loc cu bazinuri uriașe și mii de lacuri sfinte; pâraele, ca și râurile mai mari, trec pe sub poduri masive, construite cu sutele, iar în oraș aurul și bronzul abundă în valuri, populând cu idoli atâtea sanctuare cărora inventariul cel mai răbdător n'ar fi în stare să le facă o socoteală amănunțită.

Angkor e reproducerea în piatră a acelei perioade vertiginoase de care am pomenit mai sus. Pătrundem în marginile pătratului lui An Tom, ale cărui ziduri sunt încă în picioare. E ora șase dimineața; soarele tropical își aruncă lumina triumfală pe pietrele glorioase. In intervalul dintre trunchiurile arborilor uriași, triburi întregi de maimuțe, apleacă ramurile în goana și salturile lor. Deodată, un arc ascuțit se desenează pe fundul cerului. Ne apropiem și de-asupra arcului se ivește enormă, o față senină de piatră cenușie. O clipă de reculegere inspirată de vegetația scânteetoare a aurorii și ne dăm seama că fețele nu sunt una ci sute, de dimensiuni nemăsurate, cele o sută de fețe ale zeului Siva, cari acoperă turnurile lui «Bayon» de pe muntele central, templul templelor... Apoi, de fiecare parte, ies la iveală motivele arhitectonice ale altor edificii, pe când baza piedestalelor puternice își întinde liniile orizontale, subliniate de umbră, împărțite în trunchiuri seculare. Ici, zeița unui basorelief zâmbește și dansează, iar mai departe «Naga» (șarpele cu șapte capete) sau Garuda» (vulturul cu spate omenesc) ies fioroși, ca dintr'o peșteră. De o altă parte, un elefant răscolește flori de lotus cu trompa și un zid acoperit pe de-a 'ntregul cu baso reliefuri se furișează sub verdeață.

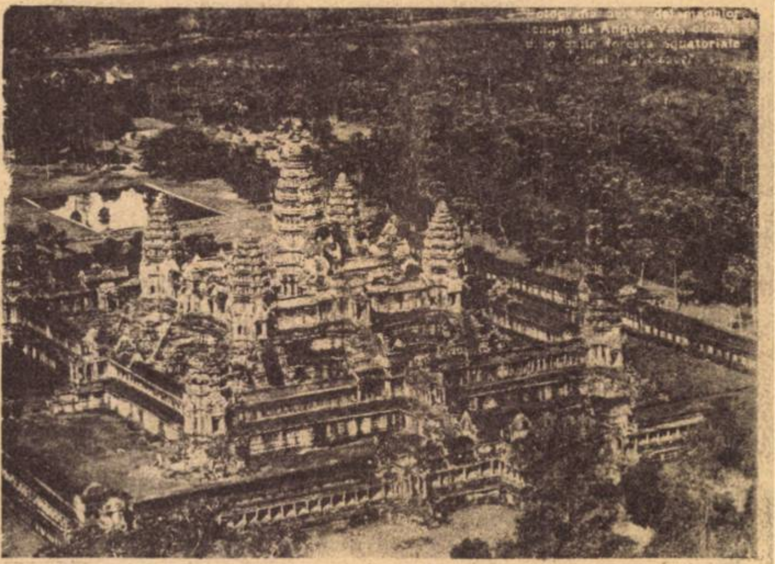

Fotografia luată din aeroplan a celui mai mare templu din Angkor Vat, înconjurat de păduri ecuatoriale și lacuri sacre.

O scară repede, merge să se piardă pe flancul unei galerii și toate figurile, străzile, piețele, piramidele, sanctuarele, turnurile și terasele se așează orientate cu rigurozitate într'aceiași direcție.

Mergi ceasuri și ceasuri întregi în automobil sau pe elefanți, dela o extremitate la alta a pădurii și abia îți dai seama că nu se sfârșește niciodată.

Până și arheologii își manifestă, câtva timp vanitatea unei ilustrări a complexului ruinelor, deoarece au făcut accesibilă numai a cincizecea parte din ele!

Dar mai este de văzut și Angkor-Vat, templul cel mare, o altă imensitate, o altă lume! Angkor-Vat e perfecțiunea necontestată a lui Angkor. Tom. Unul e simplicismul medieval, celălalt renașterea. E făcut pentru apoteozarea ceasurilor de după amiază.

«Naga» sau șarpele cu șapte capete, așezat în mijlocul străzii principale din Angkor Vat.

Cel mai de seamă și ultimul templu «Kmer» se înalță în glo-

(Urmează în pag. 837)

5)

SCOTLAND YARD

Technica poliţiei secrete engleze

La cererea lui Neil, Tribunalul ordonă exhumarea rămăşiţelor celor două «soţii» Bessie Taylor şi Elisabeth Spinks. Prima era aceia care trăise cu el la Hastings, cu vreo cinci ani înainte, iar a doua cu care asasinul locuise în apropiere de Borrough şi a cărei moarte suspectă puse-se justiţia pe urmele lui. Puternice doze de antimoniu se găsiră în resturile celor două victime şi Chapman, învinuit şi judecat pentru dublul asasinat al celor două «soţii», fu condamnat la moarte şi executat.

Şi, printr'o împrejurare destul de stranie, rămăşiţele exhumate după atâţia ani erau, prin acţiunea antimoniului, în perfectă stare de conservare, încât părea că moartea le atinsese abia atunci.

Un alt proces iarăşi faimos, în care Neil jucă un rol mult mai însemnat, avu loc în urma arestărei lui Joseph Smith, alt ucigaş de femei. La procesul lui, fură chemate peste 150 de persoane ca să depue ca martori şi aproape trei mii de declaraţii scrise fură strânse cu acest prilej.

Mijloacele acestui delicvent n'au pereche în istoria criminalogiei, fiindcă se dovedi că-şi înecase în bae pe fiecare din victimele sale.

El, de obiceiu, le omora chiar în ziua nunţei, după ce avusese grijă să le jefuiască de toate lucrurile de preţ ce avea fiecare din ele. De aceia, această cauză faimoasă căpătă porecla de «procesul nevestelor din bae». Inspectorul luă parte de asemene şi la arestarea lui Seddon, care o otrăvise pe bătrâna Sarah Barrow în Tullington Park, într'o mahala din nordul Londrei.

Deosebit de aceste isprăvi, el mai dădu pe mâna justiţiei sute de hoţi, bande de falşificatori şi de monede, şi răifăcători de toate soiurile. Făcu numeroase arestări de indivizi cari trăiau din cele mai josnice expediente şi delicvenţi cari semănau groaza cu atacurile lor cari aveau la bază răpiri şi violenţe.

Fără pereche a fost cazul în care operase doi bărbaţi şi o femee — toţi mascaţi. Teatrul loviturilor lor era un cartier din partea de miază noapte a Londrei şi numeroase au fost victimele, bărbaţi şi femei, ale acestui misterios trio. Neil reuşi, în scurtă vreme să-i captureze şi justiţia îi pedepsi fără milă, aşa cum meritau, cu mulţi ani de închisoare.

Aceasta este cariera lui Neil, ultimul din «cei patru faimoşi» şi unul din cei mai celebri poliţişti ai timpurilor moderne.

Comisarul-şef Ashley

Puţini poliţişti sunt în realitate asemănători acelora creiaţi de fantezia multor scriitori, incarnaţi în cărţi şi puse la îndemâna publicului. Aceşti scriitori fantastici şi chiar cititorii lor, ar încerca o mare dezamăgire dacă ar face cunoştinţa comisarului Ashley, şeful poliţiei din Londra. Nimic în ochii scânteietori, nici o metodă personală, nici chiar umbra unei atitudini bănuitoare sau ceva silit nu veţi întâlni la omul acesta. Dacă l-aţi avea înainte, aţi vedea un bărbat trecut de cincizeci de ani, cu maniere distinse, înfăţişarea simpatică, — şi nimic mai mult... Dar îndărătul acestor aparenţe liniştite stă un creer formidabil în continuă activitate, cu hotărâri fulgerătoare şi o putere de acţiune fără pereche. Aşa e cum vi l-am descris, comisarul-şef Ashley.

Cariera lui, la fel cu aceia a mai multor şefi mari ai poliţiei, începu de jos, dela simplu agent. Fu urmaşul vestitului comisar-şef Wensley, primul care a ocupat postul de şef al poliţiei criminale de investigaţiuni.

Descoperirea lugubra care trebuie abia cercetată.

Cel dintâi succes al lui îl obţinu colaborând cu Wensley, şi iscusinţa lui neasemuită în coordonarea celor mai mici şi neînsemnate amănunte îl impuse admiraţiei acelora cari urmăreau afacerea... Ani de-arândul fu detaşat la West End din Londra şi anume în Bow Street, astfel că nu are pe nimeni egal în cunoaşterea vieţii celor mai periculoşi răi făcători.

El arestă pe Goudie, agentul de Bancă care, după ce defraudase o instituţie din Liverpool cu peste 90.000 lire sterline, fu la rându-i atacat şi jefuit de alţi tâlhari, în plină stradă. Se distinse mai cu seamă în diferite cazuri de asasinat, şi practica precum şi studiile lui asupra antropometriei au fost de un ajutor nepreţuit în situaţiile cu deosebire complicate.

Spre a ilustra cu toată cinstea articolul acesta, nu pot să fac altceva mai bine decât să stărui asupra unuia din cele mai sgomotoase procese, în instruirea căruia Ashley avu o parte destul de importantă. E vorba de procesul lui Voisin, pe care lumea îl poreclise, după arestare, «Măcelarul». Ashley e un neobosit partizan al metodei de colaborare progresivă în chestiunile poliţieneşti şi prinderea acestei brute ne arată limpede cât de juste erau ideile lui.

Inceputul faimoasei afaceri fu făcut cu descoperirea unui pachet mare înfăşurat în pânză roşie şi depus la întretăerea grădinilor cari formează centrul parcului Regent Square. Desfăcându-se învelişul, eşi la iveală trupul unei femei, acoperit cu o rochie elegantă, garnisită cu nasturi albaştri. Lipsea capul, mâinile şi picioarele. O altă pânză străvezie învelea resturile acestea macabre şi, pe o bucată de hârtie murdară erau scrise cu litere roşii, cuvintele: «Blodie Belgium».

Din examenul medical rezulta că femeia trebuise să fi fost asasinată de vreo două zile. Aceasta se întâmpla prin luna Noembrie a anului de război 1917. Dificultăţile întâmpinate de anchetă sporiră şi mai mult din pricină că la Londra se aflau sute de răi făcători streini, cu toate că scrierea în trăsăturile-i caracteristice, se apropia mai mult de a unui băştinaş. Apoi se ivi şi o altă urmă care de asemenea îngreuia cercetările şi era, oarecum, un indiciu că se căutase dinainte inducerea în eroare a anchetatorilor: literile «H. H.» cusute cu aţă de bumbac roşu. Comisarul-şef Ashley, pe vremea aceia agent de divizie, sub jurisdicţiunea căreia se afla raza în care se comisese crima, începu seria investigaţiilor, căutând, dacă era cu putinţă, să dea de urma proprietarului acelui pachet.

Sute de persoane fură invitate să se prezinte, şi deci interogate, şi multe sute de mărturii se strânseră cu acel prilej. Insfârşit, pista urmată, încercui în marginile sale o anumită casă din Munster Terrace, în Regent's Park, unde o franţuzoaică, aşa zisa doamnă Gérrard, rezultă că lipsise de acasă până în seara zilei de 31 Octombrie.

Investigaţiuni asupra obiceiurilor acestei femei, asupra vecinelor şi cunoştinţelor pe cari le frecventa precum şi asupra mijloacelor ei de trai, îl duseră pe Ashley, prin eliminare, la individuarea unui ins, amantul, un oarecare Louis Voisin, care locuia în Charlotte Street.

Fu citat şi se prezintă împreună cu o altă femee, Bertha Roche, care trăia cu el. Voisin, un tip de luptător, fu interogat cel dintâi:

— Cunoşti pe doamna Amelia Gérrard? îl întrebă Ahsley, scrutându-l cu privirea lui rece şi nepăsătoare.

— Desigur că o cunosc!... Ii sunt prieten, dar acum s'a întors în Franţa, — fu răspunsul.

— Când a plecat?

— Către sfârşitul lui Octombrie.

— Singură sau întovărăşită de cineva?

— Cu sora ei, Margareta.

— Eşti sigur de ceiace spui?

— Foarte sigur... le-am văzut la plecare...

Ashley, ştia dela însăşi Margareta, pe care o chemase în secret dela Paris, că ea plecase singură din Anglia.

Cum se vede, plasa începea să se strângă...

— Sunt foarte îngrijat să stabilesc identitatea acestei femei — urmă Ashley cu vocea-i gravă — şi te-aş ruga, dacă n'ai nimic împotrivă, să scrii cuvintele acestea: «Bloody Belgium».

Voisin, care se mândrea că ştie perfect limba engleză scrise cuvintele în grabă, aşa cum se pronunţau. Invitat să repete experienţa, el scrise de patru-cinci ori, tot greşit: **«Blodie Belgium».**

Insfârşit, Ashley îşi vedea bănuelile confirmate şi că asasinul era chiar în mâna lui.

Locuinţa lui Voisin, fu percheziţionată până în cele mai mici colţuri de către însuşi Ashley şi agenţii lui, cari, după cercetări zadarnice prin toate camerile, se coborâră în pivniţă.

Voisin, era de meserie măcelar, de aceia în pivniţă, era un fel de al doilea magazin în care se aflau multe butoae cu carne în saramură. Fireşte, era un parfum nu tocmai plăcut, la care se mai adăogase şi un miros special provenind dintr'un butoi mai mic, situat în colţul cel mai îndepărtat şi de-asupra căruia se aflau câteva scânduri, drept capac.

Un agent îşi afundă mâna înnăutru şi-o retrase, scoţând un urlet grozav de spaimă.

Degetele lui atinsese un cap omenesc!...

Astfel fură descoperite şi resturile victimei cari alcătuiau, împreună cu cele din pachet, corpul doamnei Gérrard.

Voisin îşi căpătă pedeapsa meritată.

Traducere de G. **Rădulescu**

— **Sfârşit** —

DE PRETUTINDENI

Lumina obscură

De unde ne vine lumina cu care sunt luminate nopțile noastre? Poetul spune:

«Din obscura lumină ce cade din stele». Dar poetul nu a spus totul.

D. Charles Fabry, directorul Institutului de optică din Paris, a semnalat confraților săi dela Academia de Științe, un fapt observat de d. Dufay și anume:

Numai în parte, lumina cerului nocturn provine din stele. Lumina aceasta conține, în afară de un «spectru continuu», «raza verde» care se găsește în aurora polară.

Radiațiunea verde e puțin variabilă în intensitate; ea dă, vizual, dela 5 la 8 la sută din lumina totală care ne vine din cerul nocturn.

Mormântul lui Atila.

Istoricii afirmă că mormântul lui Atila, regele Hunilor, se află pe lângă Scontos, în Ungaria.

Săpături făcute prin acele regiuni au scos la lumină multe bogății arheologice, dar mormântul n'a fost găsit. Guvernul ungar va pune să se continue cercetările, în speranța că se va ajunge la senzaționala descoperire.

Elefantul șchiop la plimbare

Neputând să poarte cârjele, tânărul elefant «Zoobu» care e silit, de mai multe săptămâni să nu mai facă mișcări din cauza unui picior rupt de pe urma unei căderi, începe să se arate în public la Atlantic City, înzestrat cu instrumente ortopedice rezistente cari îl ajută să umble.

Chiar și animalele pot să profite acum de progresele științei. In cazul lui «Zoobu», specialistul care l-a îngrijit a ținut să-i înfășure ambele picioare dinainte, atât piciorul rupt cât și cel sănătos, și aceasta ca sa fie cât mai precaut.

Imediat după accident, «Zoobu» a primit ca medicament, un litru de whisky. In țara prohibiționismului, licherurile se pot administra bolnavilor, dacă sunt prescrise de doctor, — și sunt furnizate chiar de autorități.

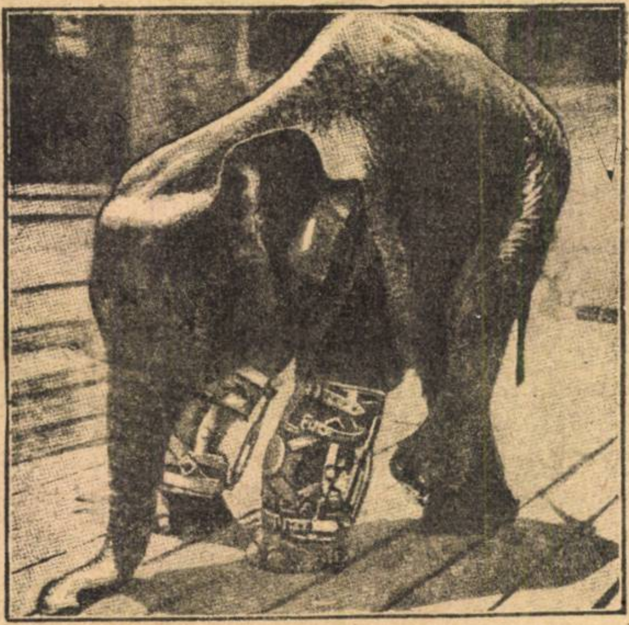

Un exemplu de voință

Un tânăr din Chicago, Georges Winmann, în vârstă de 24 ani și orb din naștere, a trecut cu succes examenul de licențiat în drept la Northwestern University.

Mama și sora lui îi citiseră toate tratatele de drept.

«Bătălia ciorapilor de mătase».

Bătălia ciorapilor de mătase s'a dat de curând la New-York unde, cu ocazia lichidării unei întreprinderi comerciale, s'a dăruit câte o pereche de ciorapi de mătase la orice cumpărătură de marfă în valoare de un dolar.

Oferta aceasta atrăgătoare a ademenit atâta lume, încât trei oglinzi au fost sparte din pricina marei înghesueli, iar douăzeci de femei au fost rănite, cele mai multe de cioburile de sticlă.

Vechimea pudrei.

Uzul pudrei de orez nu datează decât din secolul XVII-lea și dacă produsul acesta s'a născut din nevoia de a usca pielea, el fu curând parfumat, devenind o unealtă a cochetăriei. In secolul 18-lea, când perucile nu mergeau fără pudră, cosmeticul acesta deveni un privilegiu.

Revoluția veni și suprimă acest privilegiu, odată cu celelalte.

Totuși, obiceiul de a se pudra s'a menținut la femei. Numai de câțiva ani, femeile întrebuințează pudre colorate, a căror nuanță depinde de modă.

Prima contravenție

(Foto-excl. Keystone).

Il vedeți pe Billie Blackwell, fiul unui polițist din Atlanta (Statele Unite) care, amețit de uniforma lui de policeman, își ia rolul în serios și dresează primul lui proces de «contravenție»...

Un copil ucis de un șobolan.

O gazetă franceză raportează că un doctor Veillé poseda de câteva luni un șobolan alb, domesticit, la care ținea foarte mult.

Deunăzi, soția lui având puțină treabă în oraș, lăsă mai mult timp, singur în casă, copilașul lor, în vârstă numai de 22 zile.

Șobolanul se aruncă atunci în leagăn și începu să muște copilul, mai întâi pe mâini, apoi pe buze și pe limbă, iar când mama se întoarse acasă găsi pruncul cu fața plină de sânge.

La țipetele disperate ale femeii a sărit o vecină, care a dat primele ajutoare micuțului și apoi l-a dus la spital.

Dar nu se mai putea face nimic, deoarece rănile se infectase și copilul a murit.

Beția în Rusia

Ziarele sovietice se plâng de sporirea alcoolismului în centrele muncitorești.

La Leningrad s'au luat măsuri speciale, pentru interzicerea accesului în tramvaie al oamenilor beți, deoarece, în fiecare Sâmbătă se înregistrează cel puțin 20 accidente datorite beției.

Un publicist englez arată că excursiunile lucrătorilor sovietici sfârșesc, întotdeauna, printr'o turmentare în massă. El citează cazul unei excursii la Detskoe-Selo, care s'a terminat la poliție pentru majoritatea excursioniștilor.

Vânzarea vutcei se face în mici cantități, dar «clienții» așteaptă răbdători rândul lor, și cumpără sticluța și cu fața la perete, o golesc dintr'o înghițitură. Apoi vin să-și reia rândul la coadă.

„Stelele" și moda

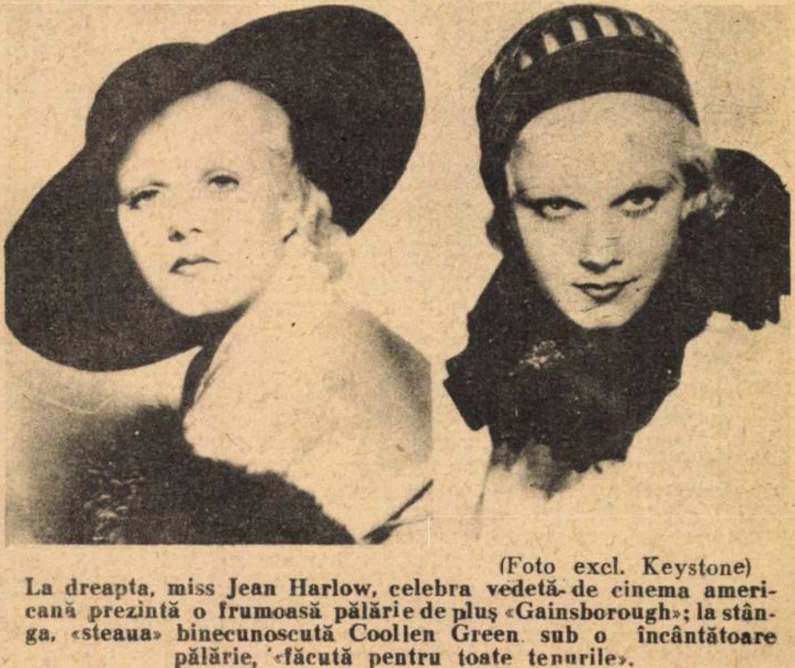

(Foto excl. Keystone)

La dreapta, miss Jean Harlow, celebra vedetă de cinema americană prezintă o frumoasă pălărie de pluș «Gainsborough»; la stânga, «steaua» binecunoscută Coollen Green sub o încântătoare pălărie, «făcută pentru toate tenurile».

JOCURI

Cuvinte încrucişate

«EVUL MEDIU»

de *Ioan Aurel Gheorghiu*

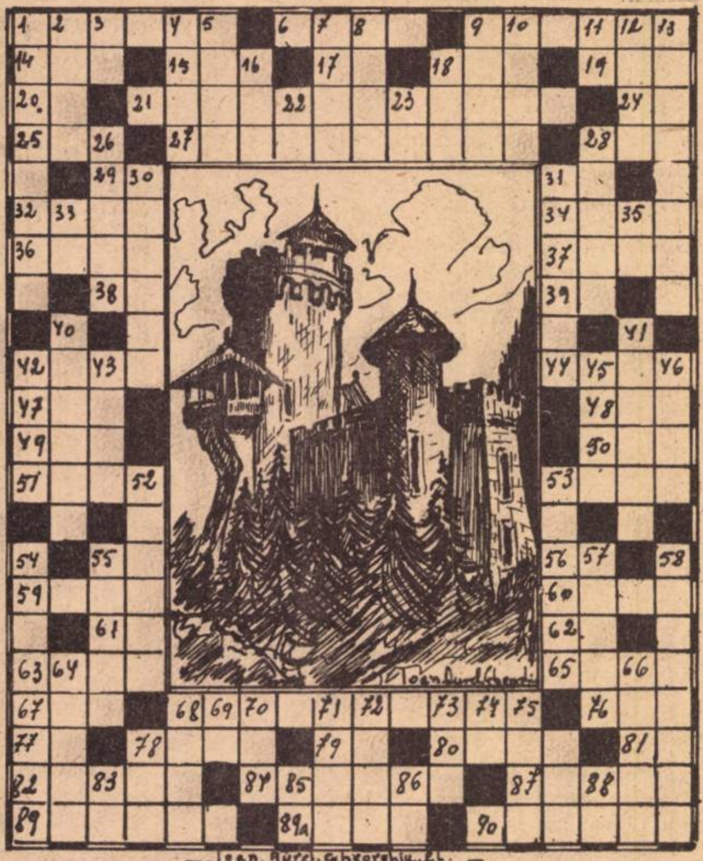

ORIZONTAL: 1. *Locuinţă fortificată în Evul Mediu;* 6. *In Evul Mediu cel alipit pământului;* 9. Fluviu în America de Sud; 14. Abreviaţie din «Articol»; 15. Sistem muntos în Maroc; 17. Zeitate; 18. Plasă; 19. Terciu, Mold.; 20. Conjuncţie; 21. *Autoritate supremă în Evul Mediu;* 24. Negaţie; 25. Fâşie cu care se termină poalele unei rochii; 27. *Ce-au făcut revoluţionarii francezi cu castelele nobililor?...* 28. Compun (fig.); 29. Campion; 31. Diftong; 32. Fricoase; 34. Plantă medicinală; 36. Strigătul Mahomedanilor în luptă; 37. Muiat; 38. Măsură chinezească; 39. Negaţie; 42. Rău (fig.); 44. Suportul unui tun; 47. Bătae de joc; 48. Plan fig; 49. Astăzi; 50. Ziua trecută; 51. Ciung; 53. Arbust; 55. Conj. străină; 56. Fluviu în Asia; 59. Făcea versuri; 60. Un fel de joc în «Şah»; 61. Măsură; 62. Unguent; 63. Monezi; 65. Decretul ţarului; 67. Aceia pop.; 68. *Instituţie militară cu caracter religios în Evul Mediu;* 76. General turc; 77. Transportă; 78. Sală mare pentru solemnităţi; 79. Articol; 80. Oraş în Franţa; 81. *Secol;* 82. Aclamaţiuni; 84. *După ce se conducea Evul Mediu?...;* 87. A ondula; 89. Apare; 89. a. Urâtă; 90. *Fiecare cavaler avea la picior...;*

VERTICAL: 1. *Cel ce comanda un castel în Evul Mediu;* 2. Lucrai pământul; 3. Interjecţie; 4. Erudit neisprăvit; 5. Nume femenin; 7. Dela a fi; 8. Suferinţă fig.; 9. Partea inferioară a pistilului; 10. Termen de plată; 12. Joc cu mingea; 13. *Expediţiune religioasă la «Sf. Mormânt» în Evul Mediu;* 16. *Metal întrebuinţat mult în Evul Mediu;* 18. Fibre de ursită fig.; 23. Exist; 26. *In Evul Mediu persoană dependentă de «Senior»;* 28. *Domenii ce se capătă dela Suzeran;* 30. *Proprietar în Evul Mediu;* 31. A imputa fig.; 33. *«Posed»... castele în Spania!...;* 35. Pronume; 40. Fluviu în America de Sud; 41. Relativ la metru; 42. *Ins dintr'un popor semitic ce sgudui Evul Mediu;* 43. Animal; 45. *Pământ ce un vasal primea dela Senior în Evul Mediu;* 46. Proviziune fig.; 52. Cocoşi de munte; 53. *Bun «ereditar în Evul Mediu;* 54. *Nume dat poeţilor cântăreţi din Evul Mediu;* 55. *In Evul Mediu totul «Venea» dela centru;* 57. Luntre; 58. Poet rus, unul din cei mai mari poeţi ruşi din sec. XVIII (1743—1816); 64. Vorbea fără rost fig.; 66. Pătrunzătoare; 68. Utensil de agăţat haine; 69. Articol; 70. Locul puţin adânc al unei ape; 71. Măreaţă fig.; 72. Suprim o parte dintr'un cuvânt; 73. Râu în Asia; 74. Notă muzicală; 75. Maşină de măcinat; 78. Balaur oltenesc: 83. Carte de joc; 85. Interjecţie; 86. Bătae familiară; 88. Notă muzicală; 80 a. Tipul nerodului.

Joc infinit geografic

de *Amico* (Loco)

1 _ _ _ 2 3 _ _ _ _

_ 4 5 _ _ 6 7 _ _ _

8 9 _ _ _ _ _ 10 11 _

_ 12 13 _ 14

1-3: Ţară în Europa; 2-5: Ţară în Europa; 4-7: Regat al Asiei; 6-9: Insulă în Europa cu capitala Dublin; 8-11: Provincie în Rusia caucaziană; 10-13: Regat în Europa; 12-14: Insulă în Oceania cu capitala Batavia.

Cryptogramă

de *Costy M. Tabacu* (Loco)

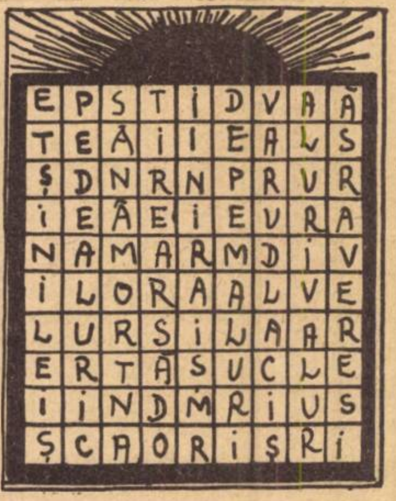

E	P	S	T	i	D	V	A	Ă
T	E	Â	i	I	E	A	L	S
Ş	D	N	R	N	P	R	U	R
i	E	Â	E	i	E	U	R	A
N	A	M	A	R	M	D	i	V
i	L	O	R	A	A	L	V	E
L	U	R	S	i	L	A	A	R
E	R	T	Ă	S	U	C	L	E
i	i	N	D	M	R	i	U	S
Ş	C	A	O	R	i	Ş	R	i

Găsiţi cheia acestei cryptograme care vă va duce la găsirea unui vers dintr'o poezie foarte cunoscută a lui George Coşbuc.

Soluţiile jocurilor din „O. L." No. 40

«PIRAMIDELE»

PIRAMIDA I: *Orizontal:* 2) Mi; 4) Tyr; 5) Acar; 9) Cremă; 10) Scări; 14) Fidea; 17) Uie; 19) Arm; 22) Nant; 23) Aga; 25) Streiu; 26) Ur; 27) Ţir; 28) Mumii; 29) Sine; 30) Rpmo; 32) Faraon; 33) Atu; 34) Atala.

Vertical: 1) Piramidă; 2) Mycerinus; 4) Taraf; 6) Ra; 9) Ce.; 12) Piatră; 13) Fatma; 15) Enunţ; 16) Atreu; 18) Egipt; 20) Trio; 21) Mein; 24) Armă; 25) Sur; 28) Ma; 29 a) Ia; 31) Ol.

PIRAMIDA II: *Orizontal:* 37) Ars; 39) Li; 41) Cu; 43) Sofa; 44) Zi; 46) Suflu; 47) Sa; 49) Rafael; 50) Ica; 52) Emigra; 53) Set.

Vertical: 35) Sarcofag; 36) El; 38) Sufler; 40) Iaz; 42) Sufi; 43) Aulă; 44) Isis; 46) Sam; 48) Aci; 49) Re; 51) At.

PIRAMIDA III: *Orizontal:* 55) Io; 58) Ali; 59) No.

Vertical: 54) Nil; 56) Oi; 57) Un.

DUBLU SENS

Orizontal: 1) Laţ) 4) Iar; 5) Aliman; 7) Cap; 9) Aba; 10) Aci: 11) Sărac; 13) Mi; 14) Arătam.

Vertical: 1) Lăcaş; 2) Alabala; 3) Tipar; 4) Iatac; 5) An; 8) Citim; 12) Aţă; 14) Mă.

CRYPTOGRAMĂ

Bate vântul frunza 'n dungă,
Cântăreţii mi-i alungă;
Bate vântul dintr'o parte,
Iarna-i ici, vara-i departe.
(Ce te legeni codrule)

AU DESLEGAT TREI JOCURI

Ionel Ionescu (Băicoi), Ionescu Gh. Constantin (Iaşi), Lucreţia şi Margareta Pallade (Turnu Măgurele), I. Gr. Arsene (Buzău), Sorel Avramescu şi Petre Samofina (Constanţa), P. Grossescu (Băicoi), Ovidius Idriceanu-Igrov, Al. Dobrinescu-Aledo, Lilly Segall, Chicoş Constantin (Bârlad), Vlad şi Rodica Anghel (Iaşi), Gherşen Horovitz, Alter Segall, Simon Schächter, Marcel Fiertel, (Odobeşti-Putna), Traian Popovici (Galaţi), Constantinescu Cartagina (Oradia), Tudorică N. Popescu (Cochileanca-R. Sărat), P. Coroiu (Oradia), Petrică Crintea (Dumitreşti-R. Sărat), Nellu Iordăchescu, M. Suditu, (Mizil-Buzău), Maior Popovici Pompiliu Anibal (Arad), Alexis Jipa student, Lilly Apostolescu, Rădulescu C. Nicu (Brăila), Al. Haber (Iaşi), Plut. majori N. Gurău şi V. Bucătaru (Roman), Dumitru Ardeleanu (Pecica-Arad), Iosif Gherşcovici (Cahul), Nicolina Popescu (Caracal), Mircea Gellu Michăilescu (Vaslui), Traian Ionescu (Galaţi), Henţescu Ioan (Cluj), Ana şi Teodor Ionescu, Elena Gheorghiu, Ioan Aurel Gheorghiu, Avram I. Avram, Carola Avram, Nellu Avram, (Ploeşti), Clemansa Ionescu, Cristian Romeo, Ioan Vanjensky (Focşani), Bercu Enghelberg (Bacău); Spiru Teodoreanu student (Strihareţ-Olt), Ionel şi Dida Buzică (Giurgiu), Ovidiu Dorondoc (Galaţi), Elena Feteanu (Verneşti-Argeş), Aurel Bârsan (Mălini-Baia), Titus Albulescu şi Mişu Simulescu (Alexandria-Teleorman), Petre Nestorescu (Adâncata-Cernăuţi), Nae Gheorghiu-Ghena (Cernăuţi), Nicolae Cimpoieş (Arad), Boris M. Schopoff (Ismail), Tasse Florin, Mioara şi Ionel Triculescu, Valeriu şi Dumitru Pisoschi, Sandy Cristici, Ionescu Cristici, Ionescu Constantin (Craiova), I. Nicolaescu (Balş-Romanaţi), Rică Timofteescu, Emar-Wald, Eliza Berceanu (Turnu Severin), Ilie T. Lupiţa (Caracal), S. şi M. Breiman (Soroca).

DIN CAPITALĂ

Rennée Mălăeru, Nely Mălăeru-Licuţa, Lt. Costel Nicorescu, Mişu C. Antonescu, Willy Feinştein, Lazăr Wollf, Simona Almosnino, I. Almosnino, Nae Iliescu, Mircea Popescu-Remmy student, Ortansa Nicolau, Eustaţiu Mărculescu, Gh. Em. Teodorescu, Băeţica Klingher, Nellu Iorgulescu, Maria Metaxa, Fănică Nicolaescu-Balş, R. H. Simion, Stelian Gh. Constantinescu, Vögeli Anna, Russu D. Nicolae, V. Cârhăianu, P. Băncilă, Gică Constantinescu, Nicu Şonea student, Mimy Ionescu studentă, Alex. R. Ştefănescu, Griguţă Calimachi, Chiril Pârvulescu, Jean Adler, Gigi Dumitrescu studentă, Victor Berceanu-Bervic, Mihail Lascu.

AU DESLEGAT DOUĂ JOCURI

Iosif Alterovici (Tg. Suliţa-Botoşani), Nicolae Andreieşescu (Cluj), căpitan Ioan Vasiliu, Calman H. Iancovici, subl. Constan

(Urmează în pag. următoare)

„Oglinda Lumii" No. 42

BONUL JOCURILOR

Femeia-Gorilă

Am publicat într'un număr trecut al revistei noastre o primă ilustrațiune a acestui fenomen — «femeia gorilă» — asupra căreia oferim acum cititorilor aceste câteva amănunte.

Profesorul olandez Bernelot-Moens, a prezintat învățaților parizieni pe «femeia-gorilă», ființa omenească cea mai apropiată de maimuță. Ciudata creatură descoperită de profesorul olandez, e unul din cele mai interesante fenomene ce le-a fost dat învățaților să vadă. E vorba de o domnișoară din Nissa al cărei corp este pe de-a'ntregul păros.

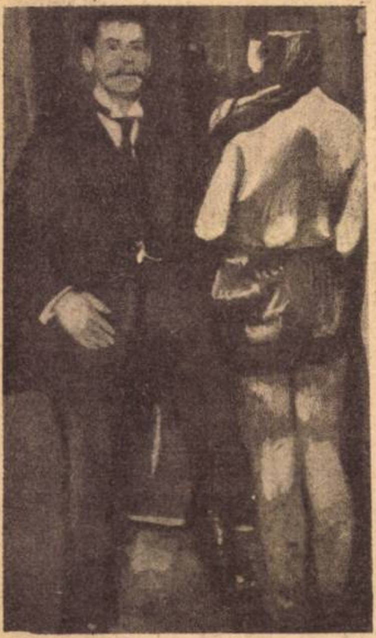

Profesorul Bernelot-Moens, alături de «femeia-gorilă» descoperită la Nissa.

Numai capul, partea superioară a pântecului, brațele și partea de jos a picioarelor au aspectul omenesc. Corpul tinerei fete, deosebit de aceasta, mai are și o altă ciudățenie caracteristică: pe părțile acoperite cu păr, pielea e cu totul asemănătoare aceleia a maimuțelor antropoide, ceia ce constitue un fenomen nemai întâlnit la vre-un corp omenesc.

Domnișoara originară din Nissa, atunci când e îmbrăcată, are înfățișarea simpatică a tuturor fetelor de vârsta ei, și numai de dragul științei a consimțit să-și arate în public anormalitatea. Bernelot-Moens, a declarat că maimuțele antropoide (gorila, cimpanzeul și orangutanul)' au unele caractere la fel cu ale omului: acelaș număr de oase (circa 200), acelaș număr de mușchi (circa 300) și aceiași dantură.

Descoperirea craniilor preistorice sprijinește teza existenței unei rase intermediare între om și maimuță. Totuși există și un număr de ființe vii cari au conservat până azi caracteristicile rasei dispărute.

Femeia-gorilă e un exemplar minunat, mai cu seamă că prezintă o particularitate observată pentru prima oară la un corp omenesc: pielea la fel cu a maimuțelor antropoide, cu numeroase glandule, dintre cari unele foarte mari, pe spinare.

EROISM

Ea: Bărbații de azi nu mai fac acte de eroism pentru femei, cum făceau în antichitate!

El: O pardon Eu știu că se căsătoresc și azi!

CITITORII NOȘTRI se pot îmbogăți

„OGLINDA LUMII" acordă ½ loz clasa I a Loteriei Statului Român tuturor acelora cari se vor abona la revista noastră pe termen de șase luni, începând de astăzi și până la 18 Oct. 1932. Lozurile sunt procurate de la

Marea Colectură Principală
Banca Română de Credit și Economie S. A.
București, Strada Smârdan 2
Maur. Blank 10,

cu sub-colecturi la toate agențiile și sub-agențiile Wagons-Lits-Cook din întreaga țară.

Dat fiind că la colectura Banca Română de Credit și Economie au eșit până acuma lozurile mari de 3.000.000 și 500.000, suntem convinși că norocul abonaților noștri va fi mai mare și la Loteria II-a.

Abonați-vă la „OGLINDA LUMII"

Soluțiile jocurilor

(Continuare din pag. 836)

tin Ionescu (Chișinău), Băcilă Moise (Timișoara), Valeria Petcu (Cernăuți), Constantinescu Corneliu (Sibiu), Dumitru Nicolaescu (Brăila), Isidor Alterovici (Tg.-Sulița), Dora și Herman Iacobsohn (Focșani), Petre Simionescu (Chișinău), Gigi Dumitrescu-Gidu (Oradia), Al. Teodorescu-Thal (Craiova), Sandu Borcescu student (Cluj), Nestor Anton, Sandu și Nicolae Paraschivescu (Iași), V. Timișoreanu (Timișoara).

DIN CAPITALĂ

Vasilescu, L. Rosenberg, Pierre Lazarovici, Ionel Stănescu student, Pop Liviu și Drăgulescu Constantin studenți, Gheorghe Zacharescu, Suzi Popovici, Sandy Stoicescu, Sammy Grossman, Aurel și Herman I. Gross, Titi Vasiliu, Nicu Marcovici, Petre St. Dragomirescu student, Ioan Nistor, Coca Pavelescu studentă.

Jean Marinescu, Nicușor și Steluța Chiriac, Antonache Bucur, Tică Brelea, Sandy și Vasilică P.

AU DESLEGAT UN JOC

Antonescu M. Ioan (Focșani), Anton și Ninette Vrăjescu (Arad), Ioan Petrescu, Teodor Roșcanu (Craiova), căp. Ioan Vasiliu, Sandy Weisberg (Galați), Tudorică Zamfirescu, Ioan Niculescu (Timișoara), Gh. Ionescu (Mărășești-Putna), Valeriu Lazaride, Paul Nedelcu și Ionel Stoicescu (Arad), Herman L. Herșcovici (Roman), Marioara Forțescu (Bacău), Simon Orenstein, Ionel Dragu, I. Iancovici (Focșani), Nicolae Ionescu (Alba Iulia). Jean Teofil Teodorescu (Timișoara), Sică Novaci (Tighina), Oscar Niculescu (Sibiu), Alexandru și Tică Mihăilescu (Turnu Severin), Rică și Mity Popescu (Focșani).

DIN CAPITALĂ

Gheorghe Dumitrescu - Gidu, Jack Mendelsohn, Tică Stamatescu, Ticuță căp. Panaitescu, Alecu Teodorescu-Tal, Gheorghe Popescu student, T. Arghirescu, Petrescu A. Mihail, Mircea și Iorgu Axente, Eugen Petrescu, Nicolae Tr. Popescu-Poni. Nellu Weisler, Nae Lupescu, Gh. Nicolaescu student, Ionel Ionașcu, Anton Eliade-Anel, Ioseph Marcovici, Rozine Marcovici, Herman P. Klein, Gogu Nanu, Vasile Iordan.

AU MAI DESLEGAT JOCURILE DIN «O. L.» No. 39

Gherșcovici Iosif (Cahul), Elena Fețeanu (Vernești-Argeș), Mihail Lascu (Loco), Sorel Aramescu și Petrică Samofuia (Constanța), Georgeta și Mișu Simulescu (Alexandria-Teleorman), Clemansa Ionescu (Focșani).

PRIN TRAGERE LA SORȚI AU CAȘTIGAT

1. Hențescu Ioan (Cluj).
2. Al. Teodorescu (Craiova).
3. Rozine Marcovici (Loco).

Angkor

(Continuare din pag. 833)

ria însângerată a apusului. In față, e prima centură cu galerii, prevăzută cu o triplă poartă monumentală. Și în cadrul porților, la două sute de metri mai departe, marele templu din Angkor-Vat se ridică majestos, închizând orizontul.

Enorme basoreliefuri cu episoadele epopeei indiene a lui Maharabata și Ramayana tapetează toate zidurile interioare din Angkor-Vat. E vorba de un kilometru de basoreliefuri, înalte de câțiva metri. Sculptorii «kmer-i» au pus aci maximum cu putință de războinici omenești, maimuțe, monștri, vehicule, arme, scuturi, animale din toate speciile, regi cari primesc audiențe între scene de dans și de teatru, mulțimi de oameni cari se calcă în picioare la serbări, printre nenumărații idoli, simboluri și mituri...

O socoteală a tutunului fumat într'un an.

Un american a calculat că dacă s'ar aduna tot tutunul care se consumă într'un an și s'ar înfășura, formând o frânghie cu un diametru de două degete, ar ieși un șarpe uriaș care, urmând linia ecuatorului, ar putea ocoli de trei ori pământul.

Cu aceiași cantitate de tutun, presat în tablete solide, ca acelea pe cari le mestecă marinarii și yankeii s'ar putea ridica o piramidă aproape egală cu marile piramide egiptene.

In fine, dacă aceiași cantitate de tutun ar fi frământată în tabac de tras pe nas, sub maldărul cafeniu de praf s'ar putea îngropa atunci un oraș de mărime mijlocie, după cum, în antichitate, Herculanum și Pompei fuseseră înmormântate sub cenușa Vesuviului.

51 asasinate pe conștiință.

Cismarul Spoinsky și soția sa, arestați la Graduv în Polonia, au mărturisit că au comis cincizeci și unu de asasinate. Cele mai multe victime erau persoane cari aveau de gând să emigreze. Ele au fost omorâte la Lemberg.

Femeia, frumoasă și sclavă a soțului său, atrăgea oamenii la ea, îi îmbăta și apoi, soțul îi ucidea. Amândoi trăiau din ceiace furau dela victimele lor.

ACTUALITATEA IN CARICATURA

Silueta în orice moment

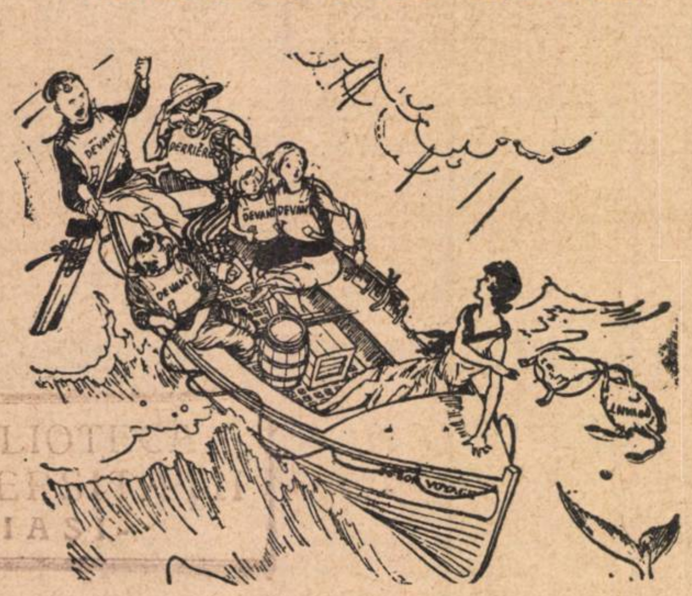

BIBLIOT
UNIVE
-IAȘ

MARINARUL: Doamnă, dar e nebunie că ați aruncat colacul de salvare!
NAUFRAGIATA: Ce vrei, domnule! Prea mă îngrașă.

SE LAUDA

Stăpânul, către un om care vrea să se angajeze în serviciu la el.

— Mi se pare că nu ești destul de vioi!

— Cum, eu nu sunt vioi? Intrebați vă rog pe fostul meu patron, ce mai pereche de palme i-am tras înainte de a pleca dela el!

INCURAJARE

— Te mai dor măselele? Cum le-aşi mai scoate dac'ar fi ale mele!

— Şi eu, dac'ar fi ale tale!

LA RESTAURANT

Un client chiamă furios chelnerul:

— Domnule, peştele pe care mi l-ai dat, miroase!..

Chelnerul surâde politicos şi răspunde:

— Vă înşelați, domnule!

Clientul se înfurie:

— Când îți spun eu... te rog să nu...

Dar chelnerul îl potoleşte cu un gest al mâinii şi aplecându-se spre client, îi şopteşte la ureche:

— Nu peştele dv. miroase... Miroase antricotul domnului de la masa de alături!

Maestrul

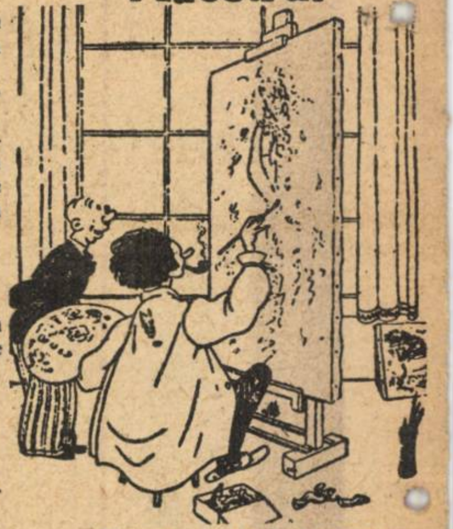

— Pictura d-tale îmi aminteşte pe Leonardo da Vinci.
— Nu mă miră. Sunt atâția pictori cari mă imită.

ARTA DE A GUVERNA

Fiul: — Spune, papa, cum se face că un rege poate să se urce pe tron la vârsta de 14 ani, dar nu se poate căsători decât la 18?

Tatăl: — Asta dovedeşte, fiul meu, că e mai uşor să conduci o țară decât o femeie!

NEINȚELEGERE

Avocatul: Mai ai de adăogat ceva întru apărarea d-tale?

Clientul (pe banca acuzării): Cum? Incă? V'am dat până acum 2000 de lei şi vreți să mai adaog?

TRUC

Clientul: De ce țineți numai ziare care publică crime îngrozitoare?

Frizerul: Fiindcă fac să se ridice părul clienților şi atunci îi tund mai uşor.

S'A DAT DE GOL!

— E nouă stofa aceasta?
— Da, d-nă, eri ne-a sosit!
— Şi sunt durabile culorile?
— Da, d-nă. Stofa a fost expusă trei săptămâni în vitrina noastră fără să se decoloreze.

Remediul

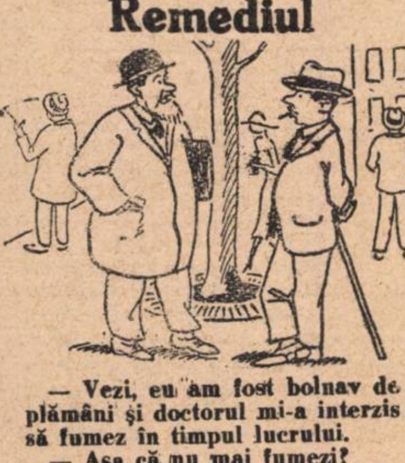

— Vezi, eu am fost bolnav de plămâni şi doctorul mi-a interzis să fumez în timpul lucrului.
— Aşa că nu mai fumezi?
— Aş!... Nu mai lucrez!

ACUM DA!..

— Tu când te duci la vânătoare nu omori niciodată ceva?

— Acum da, căci mă duc în automobil.

Muzica militară de mâine

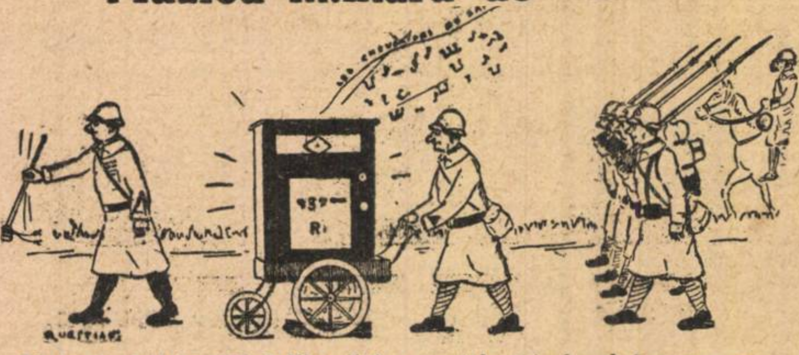

Linia de bătaie 937 defilează în sunetele tricolorului, marş executat de supermaşina-vorbitoare, înzestrată cu amplificatorul electric 304.

L'A ARS!

— Salutare Ionescule! Dar cum te-ai schimbat! Ți-ai ras şi mustățile?

— Da, dar cum de m'ai recunoscut?

— Să-ți spun drept, după figură nu te mai recunoşteam, noroc că ai pe tine paltonul meu, pe care ți l-am împrumutat anul trecut şi pe care ai uitat să mi-l dai înapoi!

O SOLUȚIE

— De! dragul meu, nu se poate face nimic fără bani!

— Ba da, ...datorii!

EXPLICABIL

Clientul: Domnul de colo e servit cu mai multă atenție decât mă serviți pe mine. Te rog să chemi pe patron!

Chelnerul: Dar domnul acela e patronul.

RASPUNS CONVINGATOR

— Negi prin urmare că ai spart cotețul şi ai furat una din cele două gâşte?

— D-le judecător, sunt un om cinstit! Afară de aceasta, n'aş fi luat una, ci amândouă gâştele!

NEGUSTOR NAIV

Profesorul: Dacă îmi cumpăr 3 ½ metri de stofă cu 1800 lei metrul, cât mă costă costumul?

Elevul: Mai întâiu, vă ajung 3 metri şi apoi cea mai scumpă stofă din magazinul nostru e 1000 de lei, deci vă costă 3000 de lei!

NEVINOVAT

Tatăl: Spune-mi nenorocitule, ce-ai făcut de ți-a dat nota unu la înscris?

Fiul: Zău tată, nu ştiu, pot să jur că n'am făcut absolut nimic, dovadă e înscrisul pe care mi-a pus nota şi pe care n'am scris un rând.

Noul pensionar

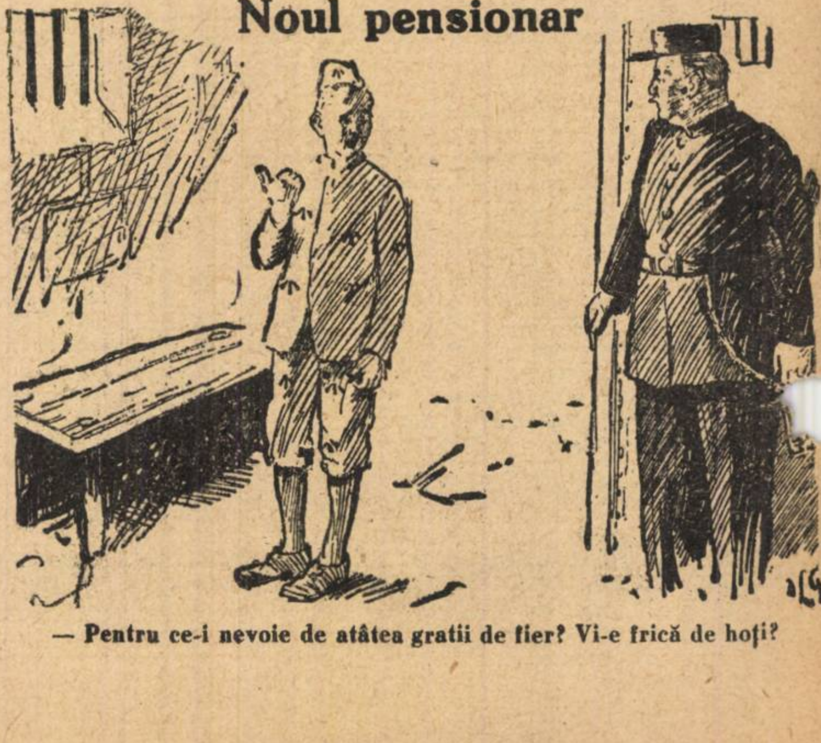

— Pentru ce-i nevoie de atâtea gratii de fier? Vi-e frică de hoți?

OGLINDA LUMII

22 OCTOMBRIE 1932
ANUL XI
No. 43

BIBLIOTECII
UNIVERSITĂȚII
-IAȘI

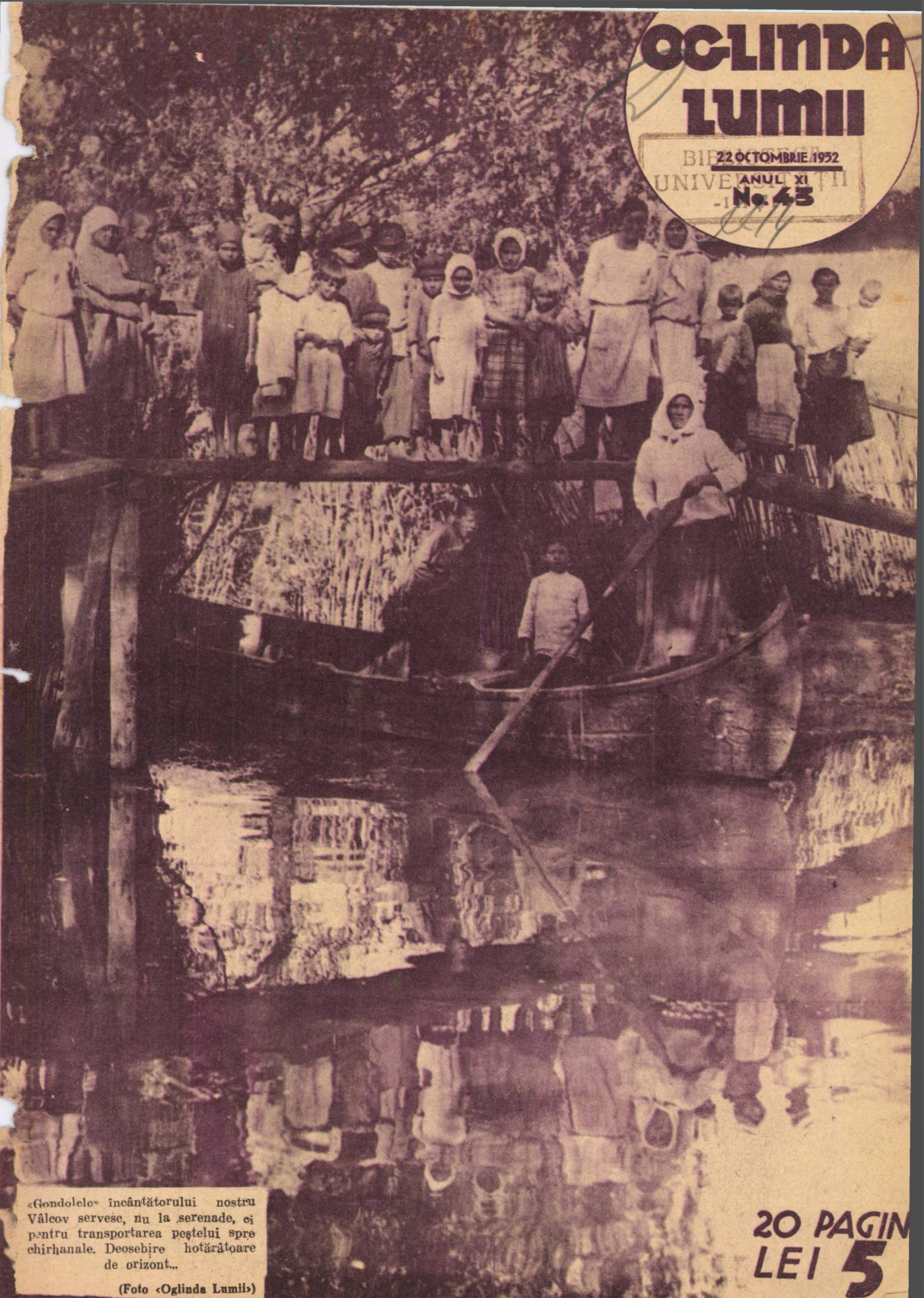

«Gondolele» încântătorului nostru Vâlcov servesc, nu la serenade, ci pentru transportarea peștelui spre chirhanale. Deosebire hotărâtoare de orizont...

(Foto «Oglinda Lumii»)

20 PAGIN
LEI 5

Cursa tragică

— Dar femeia aceia e blondă!

— Nu face nimic, — și tu vei fi blondă; aveți aceiași statură și, sunt încredințat că îmbrăcămintea ei ți se va potrivi de minune. Iluzia aceasta va ține numai atâta timp cât ne trebue ca să dăm lovitura; totul depinde numai de felul cum îți vei juca rolul, și, după probele de până acum, mi se pare că nu trebue să mai avem nici o grijă.

— Totuși, de rândul acesta, rolul mi se pare tot atât de greu ca și Hamlet...

— Crezi că dacă n'ar fi fost așa, ni s'ar mai fi promis o sumă atât de mare?

Bărbatul care vorbea se întrerupse.

Afară, se auzeau murmure de voci.

— Ei sunt! — reluă după ce ascultase câteva clipe. — Cred că răpirea s'a făcut fără multă greutate...

In momentul acela, ușa se deschise, cu o lovitură puternică de picior, și intrară doi inși, ducând un fel de sac lung pe care-l mișcau cu oarecare grijă...

— Unde s'o punem? — întrebă unul din ei.

— Aici pe pat. I s'a pus călușul?

— Da, însă precauțiunea aceasta a fost de prisos, deoarece, dacă n'a murit încă de spaimă până acum, îi mai lipsește foarte puțin. Nu dă nici un semn de viață...

— Vai de voi dacă ați omorât-o!

— Șefule, glumești? Am prins-o în colivie cu sistemul nostru fără să-i fi atins nici un fir de păr...

— Spuneți-mi, repede, cum s'au petrecut lucrurile...

*

— Eram de pază înaintea casei, Jim la volan, iar eu înăuntru, așteptând momentul prielnic. Pe la orele trei, doamna Harmson a plecat de acasă, luând o mașină de piață, căci, precum știi, șoferul ei e bolnav în pat de pe urma accidentului ce i s'a întâmplat acum câte-va seri...

— Da, mi-aduc aminte... Când a fost bătut de niște necunoscuți... (aci, el făcu un semn ciudat cu ochiul). Și apoi?

— Doamna Harmson a făcut mai multe cumpărături, după care s'a oprit la croitoreasă unde a rămas vreme mai îndelungată... Atunci, am putut să stăm de vorbă cu șoferul care o aștepta, am mers împreună să bem ceva, și să fumăm țigările oferite de noi, așa, pe când vorbeam... Șoferul, probabil că doarme și acum înaintea paharului plin sau pe jumătate băut: eu, i-am luat locul în mașină și când frumoasa clientă eșind dela croitoreasă, s'a urcat în automobil, nici nu și-a dat seama de înlocuirea ce se făcuse. Sunt așa de distrate femeile! Jim m'a ajuns, pe când eu mă prefăceam că am greșit drumul și a sărit lângă ea, punându-i revolverul sub nas!...

Șeful se apropie de victimă, îi dădu să miroase niște săruri, izbutind s'o trezească din leșin.

— Doamnă Harmson, — îi zise șeful bandei — dacă sunteți dispusă să ascultați cererile noastre, vă făgăduim că nu vi se va întâmpla nimic rău și că vă veți întoarce acasă teafără și nevătămată... Ați înțeles? Ne veți asculta?

Doamna Harmson înclină din cap, în semn că da.

Atunci, șeful îi scoase călușul și ajutându-i să se ridice din pat, o duse la o masă, unde o invită să stea, adăogând:

— Siliți-vă să fiți calmă, cât se poate de calmă, fiindcă trebue să scriți, cu scrierea d-v. obișnuită, în așa fel ca nimic să nu trădeze starea sufletească în care vă aflați...

Și doamna, biruindu-și turburarea, scrise:

«Dragul meu,

«Dacă venind acasă, nu mă vei «găsi, nu trebue să te îngrijești. «Mă duc pentru câteva zile la «mătușa Evelyna Glynd, care e «cam suferindă și cere să mă «aibă neapărat, lângă ea».

— Iscăliți.

Doamna Harmson se supuse și-i dădu hârtia șefului bandei care o reciti și punând-o de-o parte, urmă:

— Acum, o altă scrisoare.

«Domnule Andrews,

«Devotamentul, respectul și «statornicia ce mi le-a dovedit «totdeauna iubirea d-tale, m'a «mișcat și învins...

— Nu-i adevărat! — întrerupse d-na Harmson — curtea ce mi-o face d-l Andrews, fiindcă înțeleg că cunoașteți și secretul acesta, pe care eu mi-l închipuiam că nu-i știut de nimeni, mă lasă indiferentă, deoarece eu îmi iubesc bărbatul...

— Știu... dar trebue să scriți scrisoarea așa cum vă cer eu, fără a mă întrerupe... așa dar:

...«Și eu te iubesc și vreau să-ți «dovedesc aceasta, chiar imediat. «M'ai invitat de multe ori să viu «la d-ta... ei, bine, mâine, la orele «patru, mă vei vedea; dar acestei vizite, sunt nevoită să-i pun «câteva condiții cari să-mi salveze onoarea, reputația, liniștea «căminului meu, siguranța și fericirea însăși a iubirei noastre. «Am să viu mascată, pentru ca «nimeni să nu-mi poată vedea «chipul, și-ți voiu vorbi cu glasul fals, ca nici unul din servitorii d-tale să nu mă recunoască. Iar d-ta nu trebue să încerci a-mi scoate masca. Dacă «nu mă vei asculta, mă poți socoti pierdută pentru totdeauna»...

— Iscăliți și asta...

Doamna Harmson își scrise numele, apoi observă:

— Nu vă înțeleg scopul; de cum voiu fi în casa d-lui Andrews, îi voiu spune adevărul, rugându-l, să mă conducă la soțul meu...

— Nu veți avea prilej să-i spuneți nimic, deoarece, d-v. nici n'aveți ce căuta în casa d-lui Andrews; acolo se va duce o altă femee care va îmbrăca hainele d-v. și va purta bijuteriile d-v.; o femee care va fi blondă ca d-v. și pe care el o va crede că este însăși d-na Harmson, cea dorită! Motivele cari ne îndreptățesc să facem această substituire, nu vă privesc...

Șeful și ceilalți doi bandiți eșiră, lăsându-le singure pe cele două femei...

*

A doua zi, pe la ceasurile patru, o femee care avea înfățișarea d-nei Harmson, dar cu capul înfășurat într'un voal des, pe sub care se întrezărea, observând de aproape, o mască, cobora dintr'un automobil în fața casei d-lui Andrews și pătrunse înăuntru.

Insuși d-l Andrews îi eși în întâmpinare, zicându-i: «Precauțiunile d-v. sunt zadarnice, fiindcă suntem absolut singuri; am dat servitorilor câteva ceasuri de libertate și puteți fi încredințată că nu ne va turbura nimeni. Nu vreți să vă scoateți masca aceasta nesuferită?

— Trebue să scot masca? Atunci, d-le Andrews, dă-mi imediat cheile cassei de bani și spune-mi secretul cu care o deschizi, dacă ții la viața d-tale.

Și, falsa d-nă Harmson, amenințătore, înfipse țeava unui revolver în pieptul d-lui Andrews.

— Am căzut în cursă, ca un prost... — bâlbâi el, resemnat. Acum, vreți banii, nu-i așa? Haidem, voiu deschide eu însumi cassa...

— Nu, dragul meu, fiindcă înăuntru se poate să fie vre-o armă cu care să te aperi... Dă-mi mie cheile și secretul de a deschide; d-ta stai colo, în fața țevii revolverului: la cea mai mică mișcare, trag!

D-l Andrews îi dădu cheile, divulgându-i și secretul deschiderii cassei de fier, zidită în perete. Femeia deschise cu o mână, ținând în cealaltă arma, apoi întrebă:

— Unde sunt ascunse planurile Darblan?

— Ah, planurile le căutați?... Trebuia să mă aștept la așa ceva. Mă declar învins... La stânga, învârtiți de trei ori butonul din casetă, apoi încă de două ori, în sens contrariu... Așa... Oh!... ai căzut și d-ta în cursă!...

Femeia urmase indicațiile lui Andrews, dar fusese prea încrezătoare. Deodată, mâna-i care căuta, îi rămase prinsă într'o mușcătură secretă. Ea scoase un țipăt de durere și necaz și cu un gest instinctiv, duse mâna cealaltă la brațul imobilizat, lăsând să-i cadă revolverul, pe care d-l Andrews se grăbi să-l ia și să-l pue în buzunar.

— De rândul acesta, ați pierdut d-v., doamnă... Dar cine sunteți?

Și dintr'o mișcare îi smulse masca. In fața lui văzu o femee pe care n'o cunoștea; totuși, după câteva minute, bine întrebuințate, reuși să afle totul și atunci alergă s'o libereze pe doamna Harmson. Dar nu mai găsi nici o urmă a bandiților; bănuiseră, între timp, că trucul lor dăduse greș...

G. R.

In așteptarea clientilor...

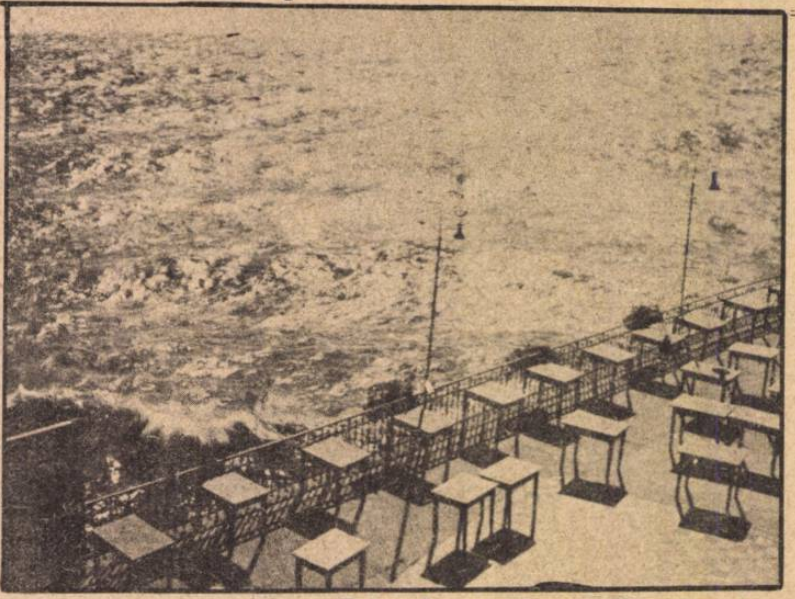

Foto «Oglinda Lumii» (Păsculescu)

Terasa Cazinoului din Constanța adăpostind mesele goale...

No. 43
Anul XI.
„OGLINDA LUMII"
22 Octombrie 1932
Redacția și Administrația București I, Str. Ing. Anghel Saligny 2
Palatul «EMINESCU» (S. A.) Telefon 325/34 și 325/35
Abonamente {pe un an 250 lei
{pe 6 luni 125 lei

Robinson Crusoe a împlinit 300 de ani!

Zilele trecute s'au împlinit trei sute de ani dela naşterea marinarului Alexander Selkirk, eroul aventurilor cari au inspirat lui Daniel de Foe, vestitul roman «Robinson Crusoe».

Robinson, solitarul miraculos, a existat, aşa dar, în mod real şi poate fi socotit ca precursorul marilor colonizatori englezi. Articolul de mai jos evoacă povestea vieţii lui Robinson, precum şi pe aceia, nu mai puţin aventuroasă, a autorului ei :

La 30 Septembrie, Robinson Crusoe a împlinit trei veacuri. Nu romanul, ci eroul aventurilor extraordinare povestite de Daniel de Foe, aventuri cari au entusiasmat generaţii după generaţii şi vor mai entusiasma şi altele, în viitor. Robinson a devenit un erou naţional în Anglia şi poporul englez, la cel de al treilea centenariu, i-a consacrat serbări impunătoare şi solemne.

Daniel de Foe, autorul romanului Robinson Crusoe (1660—1731).

La drept vorbind eroul nemuritor se numea Alexander Selkirk şi înainte de De Foe, căpitanul Woodes Rogers îi istorisise peripeţiile extraordinare (1718), însă fără nici un succes.

Robinson... Selkirk s'a născut în oraşul York, la 30 Septembrie 1632, dintr'o familie cunoscută, şi în anul 1651 se îmbarcă pe un vas plecat din Londra. Din momentul acela au început aventurile lui uimitoare: făcu mai multe exploatări pe coastele Africei şi deveni un adevărat maestru în arta ori cărei navigări. Puse bazele unei plantaţii în Brazilia şi în unire cu câţiva prieteni, îndrumă o corabie spre Guinea cu scopul de a captura negrii. După cincisprezece zile de navigaţie, corabia se împotmoli şi un banc de nisip pe care se refugiară naufragiaţii, fu înghiţit de valuri. Numai Robinson scăpă şi odată ajuns la mal îşi adună din resturile corăbiei tot ceia ce i-ar fi putut folosi; singurul lui prieten era câinele scăpat şi el din nava împotmolită.

Amintirile lui Robinson, după aceia, ne sunt cunoscute; dibăcia lui în a-şi procura tot ceia ce-i trebuia, instrumentele de apărare şi atac, o colibă şi toate cele cu putinţă într'o pustietate oceanică. Jurnalul naufragiatului, redactat zi cu zi, e un document peste măsură de interesant, un document al genialităţii şi voinţei omeneşti: cutremurul, încolţitul spicelor de grâu, boala lui Robinson, episoadele de vânătoare şi pescuit; primejdiile necontenite din insula Dezolării, însemânţările, fabricarea pâinii, până când după mai bine de cinci ani de viaţă activă şi sălbatecă, Crusoe descoperi pe nisip nişte urme omeneşti şi, după aceia resturile unui foc ars de curând care vădia cea dintâi debarcare a sălbaticilor în insula pustie.

Calendarul de lemn al naufragiatului arăta ziua de 16 Mai, când în timpul unei furtuni, un vapor naufragiă în vecinătatea insulei şi cadavrul unui tânăr se opri în duna de nisip. Robinson izbuti să ajungă până la epava vasului şi să culeagă multe lucruri folositoare: dar nu găsi nici o urmă de fiinţe vieţuitoare.

Trecu un alt an şi jumătate în plină singurătate până ce în cursul unui atac al sălbaticilor, prinse pe negrul care fu apoi educat şi botezat cu numele de «Vineri», viitorul tovarăş nedespărţit al lui Robinson.

Insula se popula încet-încet şi Crusoe devenise suveranul ei absolut. După câteva aventuri cu Spaniolii şi episoade tragice de lupte şi sânge, naufragiatul reuşi, în sfârşit, să debarce în Anglia, după o absenţă de treizeci şi cinci de ani, la 11 Iunie 1687. Cu aceasta nu se sfârşi aventurile lui Robinson care, însoţit de credinciosul Vineri mai trăi zile romanţioase în Spania, Terra Nova şi Anglia, când la 10 Aprilie 1695 se întoarse în insulă spre a o coloniza în mod exemplar, luptând împotriva aventurierilor spanioli şi a negrilor până la paginile dramatice cari istorisesc moartea credinciosului Vineri, într'o luptă cu sălbaticii.

Robinson părăsi insula ca să întreprindă noui călătorii, în Madagascar, China, Tonkin şi insula Formosa, unde făcu alte isprăvi cu Tartarii, până când se întoarse iarăşi la Londra...

Daniel de Foe avea şaizeci de ani când îşi începu cariera literară, căzându-i în mână manuscrisul marinarului Alexander Selkirk. Volumul fu plătit de editorul Taylor numai cu zece lire sterline, dar îi aduse în schimb câteva mii. De Foe se născuse la Londra dintr'un Foe (fiul începu să se folosească de particula «De») măcelar, cam prin anii 1660—1661. Căpătă o educaţie frumoasă în *Dissenters Academy* din New Green de care fu atât de mândru încât, fiind acuzat în 1705 de criticul Tutchin că este un analfabet, răspunse cu dispreţ: «Propun d-lui Tutchin să traducem orice autor latin, francez, italian, sau viceversa. Douăzeci de lire sterline va fi preţul prinsoarei care va dovedi publicului că De Foe pălărierul, nu e mai prejos decât Tutchin, gentilomul !». De fapt cu puţin înainte de a se însura cu Mary Tufflay, De Foe fusese pe rând pălărier şi negustor. Incepe apoi să scrie pamflete cari, fireşte, îi atrase duşmănia puternicilor zilei, în urma cărui fapt se puse un premiu de 50 de lire pe capul lui.

Inchis la New Gate compuse acolo celebrul «Imn al temniţei». După două sute de ani, Oscar Wilde avea să compue între umezeala aceloraşi pereţi, balada celulei din Reading. Liberat, De Foe trebui să-şi schimbe tactica de până atunci, trecând în slujba adversarilor săi; fondă o revistă şi compuse «Imnul Păcei». După moartea Reginei Anna, se dedică exclusiv romanului de aventuri (totuşi nu se feria să facă şi spionaj în Anglia şi Scoţia, sub masca de comerciant) creind acel minunat «Robinson Crusoe» pe care povara anilor nu va reuşi niciodată să-l îmbătrânească.

Succesul fu cauza multor critici şi duşmănii cari l-au amărât nespus de mult. I se făcu şi o parodie: «Uimitoarele aventuri ale d-lui Daniel de Foe, din Londra, pălărier, care trăi necunoscut mai bine de cinci zeci de ani, în regatul englez». Mai scrise şi alte romane interesante şi studii sociale (despre prostituate «outkans», nevestele soldaţilor, curtezanele din lumea mare); avea nevastă şi şase copii şi trăia modest, hărţuit de creditori. Intr'o seară, după Aprilie 1731, muri pe neaşteptate, părăsit şi singur, într'o locuinţă sărăcăcioasă din Moorfieldes.

Vagabondase câteva zile prin City, poate în căutarea vreunui subiect de roman nou. De Foe muri în mizerie, lăsând văduvei şi fiilor săi o moştenire de... datorii. Era bolnav de gută, şi-şi târa viaţa, neştiut de lume, în căsuţa unde numai moartea ştiu să-l găsească. Succesul lui «Robinson Crusoe» înfurià — precum am spus — pe foarte mulţi din contemporanii săi, cari îl atacară în toate chipurile.

Cu toată otrava aceasta, detractorii lui au fost uitaţi de timp pe când personagiul real al romanului, ridicat aproape la rangul de simbol naţional englez, al îndrăznelii, genialităţii şi spiritului de colonizare, şi-a împlinit trei sute de ani, mai viu şi tineresc decât ori când.

De Foe a fost un romancier în adevăratul înţeles al cuvântului, fecund şi bogat în imaginaţie; a fost istoric, economist, da sfaturi regilor şi polemiza cu miniştri, zeflemisea moravurile timpului său şi lansa fulgere împotriva contimporanilor. Avu tot felul de aventuri fericite sau nenorocoase, trecu dela comis-voiajor la pălărier, fu sfetnicul regelui Wilhelm care-l preţuia ca nimeni altul, încărcându-l cu onoruri. La moartea Suveranului, căzu în disgraţie, trebui să se ascundă, până când — arestat — fu aruncat în temniţă şi supus torturilor.

Ca să-şi redobândească libertatea, renegă trecutul şi deveni prietenul persecutorilor săi cărora le fu de mult folos, pentru vederile lui politice şi economice, profunde şi corespunzătoare timpurilor de atunci. Viaţa lui a fost, într'adevăr un roman aventuros, ca şi a nemuritorului erou, Robinson Crusoe...

SIMFONIA TOAMNEI

Nu a răzbit în plinătatea sonorităţilor ei nostalgice, bolnave, clorotice, dar leit-motivele se strecoară, perfid, prin orchestraţia zilelor şi a nopţilor...

Câte un vânt violent, aprig, biciuitor, câte o cortină de umezeală, dimineaţa, câte o răbufnire de ţipete jalnice, iscate de fiinţe nevăzute, nelămurite, vestesc Toamna.

curi, pierdute definitiv de crăcile uscate, şi străpungând ochii trecătorilor cu prevestiri triste.

E toamnă... în ciuda căldurii de Cuptor, în ciuda tinereţii care sfidează apusul idilelor şi aventurilor, în ciuda bătrâneţii, cramponată de mângâierile binefăcătoare ale Soarelui.

Elanurile trebuiesc prinse în cuier, până la primăvară, iluziile conservate în naftalină, bucuriile şi suprizele amânate.

(Foto «Oglinda Lumii»)

Parcul Carol, învestmântat în linţoliul frunzelor defuncte.

Dar ce semn mai precis, mai categoric, mai dominant se poate întâmpina decât frunzele veştede cari acoperă aleele din par-

E toamnă. Să ne vedem de griji şi de suferinţe!

SPIRITIŞTI, MAGICIENI, VRAJITORI ŞI STAFII

Reportaj senzaţional de Donald Campbell

CAPITOLUL I
CULTUL DIAVOLULUI

In fiecare epocă, omul a căutat să cunoască ceea ce-i era necunoscut; nu ca o dorinţă de a se cultiva sau ca să înveţe condiţiuni folositoare vieţii materiale şi spirituale, — şi deci ceea ce putea să înveţe în şcoală sub forme diferite, — ci a râvnit să cunoască ce îi era ascuns şi oprit de a cunoaşte vreodată: fenomenele ale căror cauze scăpau mijloacelor sale de observaţiune şi pătrundere... Dificultatea şi uneori imposibilitatea de a descoperi secretul acestor fenomene, îl silea de cele mai multe ori să le studieze. Se poate stabili astfel că omul de când s'a slujit de propria-i judecată, a încercat necontenit să descopere secretele şi misterele cari înconjurau viaţa, în general...

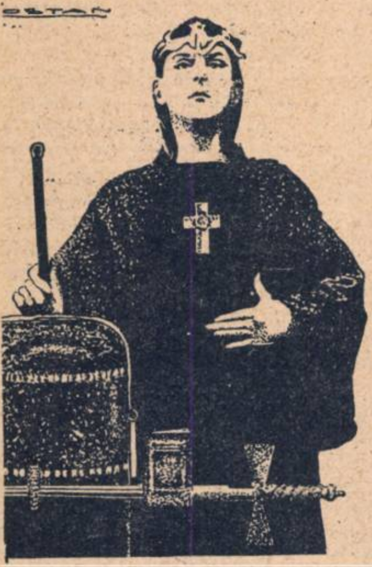

Aleister Crowley, în costumul şi cu atributele artei sale.

In mod deosebit, el a fost atras de fenomenele regrupate sub denumirea de «ocultism». Rezultă că din timpurile îndepărtate ale Chaldeilor şi până astăzi, de-alungul tuturor epocilor, un şir întreg de savanţi s'au dedicat problemelor ocultismului. Au ajuns, astfel, până la noi, documente numeroase cari ne îngădue să urmărim, pas cu pas, în progresul lor, studiile făcute asupra transformării metalelor, asupra evocării trecutului şi asupra unei sumedenii de cuvinte magice cari pot să influenţeze omenirea...

Această amplă documentare ne dă prilejul să urmărim grija, sau mai bine zis însetarea în care se sbate omul încercând să desvălue misterele Naturii, mistere pe cari ea le ascunde cu atâta gelozie...

Unii, după cum am spus, au făcut cercetările acestea numai din dragoste pentru ştiinţă, iar mulţi pentru cucerirea puterii şi a bogăţiei, lăsând ştiinţa cu totul de-o parte.

E o grijă neîntreruptă, sunt încercări şi studii din ce în ce mai perfecţionate şi cu toate că în zilele noastre, cercetătorii aceştia se adăpostesc sub haina severă a ştiinţei servindu-se de mijloacele cele mai moderne, n'au dobândit încă rezultate ştiinţifice apreciabile, din pricina amestecului frecuent al falşilor savanţi şi a multor oameni de rea credinţă.

Cel mai recent exemplu de experimentări ştiinţifice sau pseudo-ştiinţifice, ni l-a dat un rus, cu numele de Dunicovski, care afirmă că a inventat şi construit o maşină minune ce permite transformarea plumbului în aur, sau, mai bine zis, rapida transformare a moleculelor de aur conţinute în unele minerale. Dar experienţele făcute în Franţa, au dat, până acum, rezultate încă nesigure...

Cu tot scepticismul oamenilor de ştiinţă, moderni, şi opunerea categorică a Bisericei creştine, studiul ocultismului şi al riturilor sale, e departe de a fi dispărut. A fost aşezat la loc de cinste, pe lângă majoritatea popoarelor, iar după război el a atins desvoltări din ce în ce mai mari, cum a rezultat, în general, chiar cercetătorilor în cauză şi, după cum mărturisesc numeroasele întâmplări ce din când în când ne sunt aduse la cunoştinţă de cronicele ziarelor din lumea întreagă...

D-na Hoelstroem, una din cele mai temute spiritiste, suedeză de origină şi care, în timpul războiului, a desfăşurat o formidabilă activitate în domeniul spionajului militar.

Mă voi sili să expun aci câteva cazuri deosebit de interesante de ocultism, cari mi-au rezultat din relatările unor martori, vrednici de toată încrederea.

In epoca noastră, care se caracterizează ca pozitivistă şi materialistă, mai există, aşa dar, inşi care profesează Magia Neagră şi Satanismul. Ca unul ce mă ocup cu studiul ştiinţelor oculte, nu voi şovăi să declar că numărul persoanelor ispitite de Magia Neagră, e mai mare astăzi decât oricând. Şi mulţi, având chiar dorinţa de a se dedica studiului ştiinţelor oculte, nu izbutesc s'o satisfacă, pentru lipsă de curaj specific, sau de iniţiativă, ori cunoştinţe adecuate.

— Ard de dorinţa de a şti ceva în privinţa magiei negre, — exclama o scriitoare cunoscută de mine, foarte independentă şi echilibrată, — fie chiar numai pentru modul cu care jigneşte omenirea cu grafomania fantasticului ei...

Şi adăuga :

— Fireşte, am asistat la câteva şedinţe, însă aşi dori să-mi aprofundez cunoştinţele despre ocultism. Ştiu că o doamnă care lua parte la o asemenea şedinţă, a leşinat...

Unul din cei mai de seamă preoţi ai «Ştiinţei sinistrului», e un om care ar fi putut să facă minuni cu cercetări în domeniul ocultismului. Mă refer la Aleister Crowley, care a fost victima unei neruşinate înşelăciuni...

La înapoierea lui din Tibet, începu publicarea unei reviste extraordinare, intitulată «Echinoxul», care stârni mare interes şi controverse printre ocultişti. Studiul lui Crowley asupra înţelesului cărţilor de joc este de-acum clasic, dar e mai bine să trecem peste câteva din aserţiunile lui.

In 1919 fu fondată lângă Bloomsbury Square, o lojă masonică. Practicele şi riturile ce se desfăşurau acolo, erau pur şi simplu desgustătoare. Adepţii practicau ritul stupid numit «leturghia neagră» care nu are nimic comun cu ritualul magic adevărat şi propriu, ci e numai un pretext pentru lumea depravată ca să-şi etaleze viciile şi să-şi umple buzunarele pe seama naivilor...

Descrierea «leturghiei negre» făcută de Huysmans, într'un volum, e cea mai bună, din genul acesta. D-na Frazer, o scriitoare de mare talent, se foloseşte de câteva citate într'una din nuvelele sale, dar omite detaliile mai desgustătoare, pe cari însă Huysmans, le descria totuşi, ştiind bine ceiace spune.

Inainte ca Crowley să fi popularizat printre tineret studiul Magiei, la Paris se deschise o lojă, care era frecuentată de cele mai distinse personalităţi franceze şi engleze cu intenţiunea de-a studia ocultismul. Ea fu vestitul ordin **Golden Dawn**, care nu trebue confundat cu omonima organizaţie americană.

Se adunau acolo sir Richard Burton, Bulwer Lytton, Elisée Reclus, geograful renumit, Eliphas Lévy, Papus, abatele Constant şi sute de alte persoane celebre în toate manifestările genului.

Un alt membru statornic, care nu se retrase decât atunci când sănătatea-i deveni din ce în ce mai şubredă, a fost unul din cei mai cunoscuţi dramaturgi şi nuvelişti englezi contimporani.

Mata-Hari, renumita spioană şi spiritistă din timpul războiului mondial, încarnată de «divina» Greta Garbo.

(Continuarea în pag. următoare

In Irlanda există deasemenea, cu aceleași sisteme de organizare și practică, un Ordin numit al «Trandafirului de argint». A fost fondat de un renumit poet irlandez, dar reuniunile lui fură întrerupte, pe neașteptate, de către un preot care asaltă sediul Cercului cu o mulțime fanatică înarmată cu bastoane.

Vrăjitoare persană, răscolitoare de frumusețe și mister.

Ordinul **Golden Dawn,** inspiră unor cercetători englezi ideia de a fonda la Londra o lojă cunoscută cu numele de «A. A.» din care cred că a făcut parte și Aleister Crowley. Descoperirea unei cărți cu rituri, de către poliție, care la rându-i o predă Muzeului Britanic, spre a se păstra ca un prețios document al vechei civilizații orientale (cum și era într'adevăr), însemnă sfârșitul asociațiunei «A. A.» deoarece riturile scandalizase prea mult și cu drept cuvânt pe funcționarii dela Scotland Yard.

Ei explicară membrilor lojei că asemenea studii atentau la morala publică. Dar, ca să fim nepărtinitori, cei cari aparțineau Ordinului erau toți oameni cari se îndeletniceau cu asemenea studii, în cea mai mare parte distinși și apreciați discipoli, cari, de bună seamă că nu practicaseră acele rituri. Studiile lor se limitase cu strictețe la «Magia Albă» care este îngăduită.

Crowley pusese bazele unei alte organizații, la Victoria, o suburbie a Londrei; dar fu desființată în urma intervenției unui Jesuit și el nevoit, atunci, să se expatrieze.

După război, cu sprijinul enorm al spiritismului, multă lume s'a orientat spre ocultism, care fu socotit de către atâți învățați, un pas fericit spre Știință...

Cunoașterea magiei (care sub forma ei Albă, nu e altceva decât vechea Înțelepciune pe care am uitat-o fiindcă intelectul nostru s'a întunecat) e extrem de grea și cere un control sever al ei însăși. Magia depravată se servește de rituri sexuale, cari au efecte nespus de primejdioase. Una din lojile acestea, își avea sediul în Stone Henge, iar altele, despre cari mi s'a spus că celebrau «leturghii negre» se aflau în centre onorabile, ca de pildă Richmond și Putney...

Masonii erau în număr mare, mai ales la Roma, unde o lojă «M. in F.» se dovedise că ființă de mai bine de două mii de ani, practicând rituri cari au fost interzise de autoritatea ce a pornit o luptă strașnică acum împotriva acelor manifestațiuni antisociale. In Franța, deasemenea, se știe că a fost o puternică represiune în acești din urmă ani.

Personal, nu mă sfiesc să mă declar, fățiș, ca absolut favorabil suprimării lojilor cari practică «Magia Neagră», unde acei cari celebrează o sumă de rituri depravate și desgustătoare, ar trebui să fie pedepsiți pentru atentate la pudoare, sau închiși într'un ospiciu de criminali...

Spiritismul, mi-a părut întotdeauna o practică primejdioasă. Femeile, în special acele inteligente, sunt cele mai slabe față de primejdia aceasta. Ele nu sunt acceptate printre adepții lojilor «Magiei Negre» ale căror rituri sunt pe jumătate trucuri și pe jumătate pericole !...

O cunoaștere, fie chiar superficială, a unei asemenea materii, constitue o gravă primejdie pentru psihică și de aceia studiul ar trebui să fie îngăduit numai inițiaților convinși și cu putere de voință dovedită.

E vrednic de știut că Biserica romano-catolică, însărcinează pe unii preoți, dintre cei mai capabili, să aprofundeze studiul ocultismului spre a combate apoi influența nefastă a propagandei spiritiste...

Se pare, după unii, că ocultismul, în forma lui depravată, e într'adevăr un pericol permanent pentru Creștinism. Dar eu cred că la mijlocul acestei asertiuni, e numai un atac sistematic din partea vrăjmașilor religiei.

Sigur este faptul că el duce la dezordini mintale, de natură felurită, și adeseori foarte gravă și periculoasă. Un mare procent de criminali ne-a fost dăruit de spiritism sau de acei cari au făcut parte din lojile «Magiei Negre». Mulți pensionari ai Ospiciilor au fost pasionați și ferventi ocultiști. Se deduce astfel că spiritismul și, ceia ce-i mai rău, Magia Neagră, duc mai curând sau mai târziu la o casă de sănătate sau la... o casă de corecție... Concluzie, desigur, dezolantă pentru propășirea rasei omenești !...

Am auzit spunându-se că Jack Spintecătorul a fost un ocultist, exaltat de studiile făcute. Negreșit că incoherența și sălbăticia în amănuntele cele mai mici ale crimelor sale, întărește această asertiune. De bună seamă că practicele lui misterioase, i-au zdruncinat creerul, fără putință de îndreptare. Se spunea că era, odinioară, medic și, oprit ca să profeseze, fondase o academie de studii oculte în Edgware Road, la Londra. Unii din cei mai faimoși ocultiști cari se dedicau în chip serios acestui studiu, descoperiră că el era un maniac sanguinar, și interveniră să fie internat într'o casă de sănătate din Statele Unite.

Curând după război, o crimă misterioasă fu comisă de către un evreu din East End din Londra. Cu prilejul acesta a fost semnificativ faptul că cele mai de seamă personalități ale comunității evree n'au făcut cerere de grațiere pentru comutarea pedepsei capitale în închisoare pe viață, cum ei obișnuiau să facă ori de câte ori un coreligionar era condamnat la moarte.

Delictul comis de evreul acela era identic, în toate caracteristicile lui, cu acelea făptuite de Jack Spintecătorul...

Totuși, dacă slăbiciunea și răutatea omului au dus la aberațiuni primejdioase în studiul științelor oculte, într'un colț al lumii, Magia Albă a rămas în starea-i de neprihănire, neatinsă de nici un amestec profan...

顧瑞堂
法租界顧瑞記
洋貨呢絨店店主營
日貨拒絕檢查經
本會扣押拍照示
眾

Magician chinez.

La Benares, în India, studiul Magiei Albe e cultivat aproape ca o știință sfântă și numai înțelepții ori adevărații cărturari sunt încuviințați să ia parte.

(In numărul viitor)

CAPITOLUL II

CUM A EVOCAT SPIRITELE ULTIMUL ȚAR AL RUSIEI

Animalul enigmatic şi rebel

Misterul şi rebeliunea nu se pot aplica mai bine nici unui alt animal ca pisicii, iubită şi dispreţuită, nesuferită şi admirată, tocmai pentru caracterul ei misterios şi rebel.

Nefiind înzestrată cu însuşiri deosebite, totuşi pisica ocupă un loc anumit în istorie. Şi ocupă de asemenea o parte în inima omului, mai cu seamă într'a femeiei care, de cele mai multe ori îi apreciază graţia, frumuseţea, eleganţa, distincţiunea formelor şi privirea pururea vie, întrunite laolaltă într'un suflet extrem de enigmatic.

Ce-o fi văzut ?

OASPE REGAL

Aparţinând marei familii a animalelor domestice, pisica trăeşte sub stăpânirea omului, din timpurile mai îndepărtate. Nu ştim dacă pentru raţiunea găsită de un scriitor — «Dumnezeu a făcut pisica spre a da omului bucuria de-a mângâia tigrul» — sau mai curând spre a face din ea o umilă distrugătoare de şoareci, cum de cele mai multe ori ne-o închipuim în gândul nostru.

Oricum ar fi, a intrat în casa omului, nu ca servitor sau sclav, gata să-i îndure jugul — ceeace nu se potriveşte cu firea ei mândră — ci ca musafir demn, un dorit oaspe regal, care ţine să-şi păstreze libertatea şi independenţa.

Iată de ce, obişnuiţi să vedem în jurul nostru animale mai supuse, mai prietenoase, mai mult dispuse să se închine în faţa voinţei noastre, a capriciilor noastre, nu putem ierta nici odată pisicei sufletul ei îndărătnic şi bizar în acelaş timp, obiceiurile ei viclene, deşi pe lângă diferite popoare şi în multe civilizaţii a fost rând pe rând zeitate şi diavol, şi socotită sacră de unii, dispreţuită şi blestemată de alţii şi bine înţeles, trădătoare, egoistă, prefăcută, şi nerecunoscătoare.

RASELE

Toate acestea s'au întâmplat fiindcă omul a refuzat totdeauna să înţeleagă adevărata fire a pisicei, care vrea să rămâe, aşa cum este, animal independent, căreia nu-i place slugărnicia, legată mai mult de casă decât de familie, care iubeşte cu toate acestea, dar cu condiţiunea ca să trăiască în felul ei şi să-şi reia libertatea ori de câte ori doreşte.

Urăşte mângâierile şi nu le îngădue decât în măsura în care e dispusă să le primească; se apără cât poate mai bine, păstrându-şi propria-i personalitate în toate împrejurările.

Cari sunt rasele pe care omul a putut să le capete dela acest animal, atât de deosebit de celelalte domestice ?

Desigur, nu multe, deoarece, spre deosebire de câine, care are un număr nesfârşit de rase şi tipuri, pentru toate foloasele, gusturile şi capriciile, pisica nu are variaţiuni excesive de formă.

Una din rasele cele mai comune e aceia de Angora, cu părul lung, fin, mătăsos şi culoarea albă peste tot corpul, foarte rar având-o pe aceia a pielei tigrului. Dintre toate culorile acestea, cea mai preţuită este cea albă.

După Darwin şi alţi naturalişti de seamă, uneori pisicile albe cu ochii de culoarea cerului sunt surde şi negreşit că particularitatea aceasta a fost observată numai de vre-unul din acei cari se interesează de acest animal felin, prefăcut şi viclean, iubitor de trândăvie şi înverşunat carnivor.

Totuşi, nu e rară nici pisica cu coada scurtă de Siam, elegantă, sveltă, cu mişcări leneşe, blana de culoarea cafelei cu lapte, faţa neagră, urechile, coada şi labele de aceiaşi culoare.

Mai rare, sunt pisicile din insula Mann, în marea Irlandei, cărora le lipseşte coada; pielea corpului lor este peste tot albă sau neagră. Dar cea mai mare parte din populaţia felină o constitue pisica noastră comună, care, mai mult decât ori care se apropie de tipul originar al pisicei sălbatece.

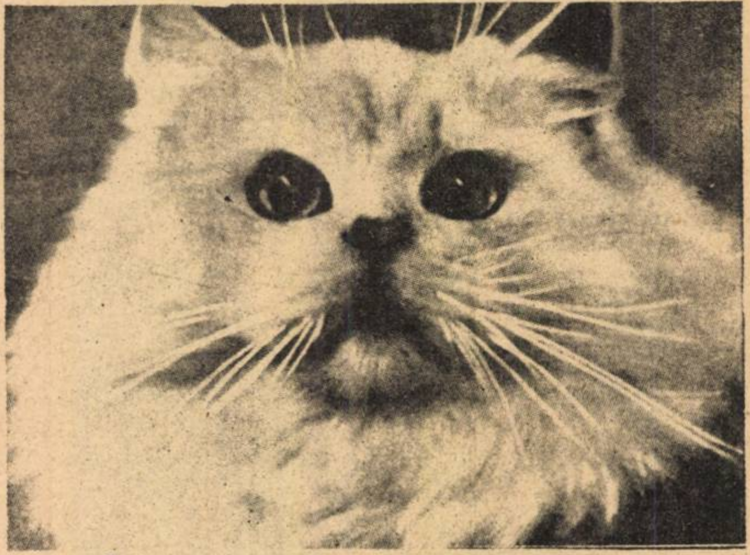

O frumoasă «Angora» de culoarea zăpezei.

ANIMAL SACRU

In timpuri îndepărtate, ca de pildă în vechiul Egipt, pisica era socotită ca un simbol în toate manifestările publice şi particulare, cel mai sacru dintre toate animalele divinizate de acel popor, fără să mai vorbim de vechii Germani, cari vedeau în ea animalul zeiţei Freja, căreia îi trăgea carul înfocat prin nouri; totuşi, civilizaţia noastră nu-l aşează pe animalul acesta la un loc superior aceluia pe care-l ocupă în scara zoologică şi în raporturile lui cu omul.

Afară de aceasta, pisica adeseori, în timpurile noastre, e dispreţuită, izgonită, părăsită; dar nu trebue să uităm, apropos de animale, părerea unei regine a Angliei: «Nici o civilizaţie nu-i perfectă dacă nu-şi întinde ocrotirea şi asupra fiinţelor mute şi fără apărare».

Pisica ştie să se apere singură, dar nu îndeajuns, ca să nu mai aibă nevoe, cu toată mândria ei, de protecţia omului ca şi alte vietăţi multe şi fără apărare cari trăesc sub ocrotirea regelui creaţiunei.

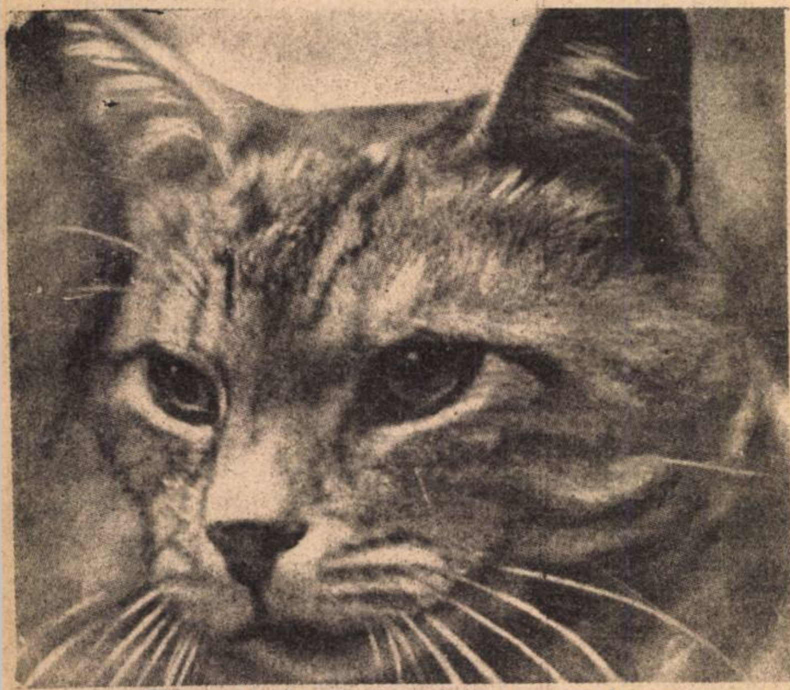

Fizionomia familiară a pisicii noastre de casă.

Femeia perfectă

Ori cât ar repeta înţelepţii că perfecţiunea nu se găseşte pe lumea aceasta, spiritul omenesc tot se încăpăţânează s'o caute în fiinţe anumite ori chiar s'o încerce în propriile sale opere.

De pildă : nu este, nu va fi niciodată o femeie desăvârşită şi totuşi ideea aceasta motivează, în fiecare clipă, desbateri între indivizi foarte imperfecţi.

Ideea aceasta e necesară, logiceşte, dacă nu moralmente, caşi infinitul...

Insă dacă noţiunea aceasta e universală, cât de mult variază conţinutul ei după timpuri, civilizaţie, educaţiune.

Pentru a pune în evidenţă această subiectivitate, să luăm un caz : acela al Danezilor contimporani.

Grecii au studiat femeia perfectă şi călăuziţi de geniul lor, au tratat-o în chip estetic. Conform maeştrilor statuari, ea consistă în sinteza armonioasă a dimensiunilor luate pe şaptesprezece părţi distincte ale corpului. Concepţie demnă de Plato, pentru care, în toate lucrurile proporţia constituia frumuseţea.

Danezii au reînviat acest subiect, adresând prin organul uneia din revistele lor, cititorilor, următoarea întrebare : «Care e femeia desăvârşită ?»

Cititorii chestionaţi au fost strict realişti. Ei au răspuns, fără nici un ideal şi fără haz :

1. Femeia perfectă e aceea care citeşte un ziar, fără a sări paginile.

2. Care se interesează de primul articol al unui cotidian ;

3. Care vorbeşte de bine de prietenele ei absente ;

4. Care dispreţueşte mahalagismele ;

5. Care nu se duce, niciodată, la soldurile marilor magazine.

6. Care, fără să ezite, îşi spune vârsta adevărată ;

7. Femeia care nu regretă nicidecum, că nu e bărbat.

Desigur, e o cale lungă dela Eleni la Danezi !... Dar unde e adevărul ?...

Chestiunea rămâne deschisă ; căci atunci când e vorba de a concepe femeia perfectă, tot mai există, chiar pe vremea noastră Greci şi... Filisteni.

FEMEILE ŞI SPORTUL

Anna May Wong a fost arestată în Austria fiindcă a lovit cu automobilul său pe un ciclist; fotografia aceasta ne-o înfăţişează pe «steaua galbenă» în barcă, pe Dunăre.

Femeia secolului al XIX-lea era femeia romanticismului, a clarului de lună, a suspinelor, a lui Werther. Femeia secolului al XX-lea, e femeia sportivă, frumuseţea sprintenă, plină de viaţă, antipodul eroinelor cari făceau furori acum cincizeci sau şaizeci de ani: Mimi sau Violeta, Jolanda sau Margareta Duplessis. Intr'adevăr, frumuseţea sportivă este frumuseţea adevărată, fiindcă presupune o femee sănătoasă, ageră, mlădioasă, dornică de viaţă, care priveşte omenirea cu ochi pururea senini, gata să sară toate obstacolele aşa cum ar sări, uşoară ca o pană, peste o frânghie sau trapez. Tânăra sportivă, plină de avânt şi lipsită de griji este un simbol care ne demonstrează că deosebit de frumuseţea artificială şi îndoelnică a seratelor sau plimbărilor, există ceva mai vital şi mai seducător: o frumuseţe fizică, tinerească, naturală. Din veacul trecut şi până astăzi, a fost un întreg lanţ de metode şi sisteme. Se credea atunci că numai cultura sedentară cerebrală ar putea să folosească individului; dar astăzi ne-am întors la clasicul «mens sana in corpore sano». Renaşterea aceasta a sporturilor se datoreşte în mare parte reînvierii jocurilor olympice şi ale marilor competiţiuni internaţionale cari au trezit avântul în sufletul tuturor atletelor. Sute de femei s'au dedicat astfel sportului, afirmându-se sau excelând, bătând recorduri şi dovedind minunate însuşiri de rezistenţă şi îndemânare.

Miss Webb, clasificată la Los Angeles, a doua în cursa de obstacole pe 80 metri, îşi reia antrenamentul pentru recucerirea titlului.

La Los Angeles, femeile sportive moderne s'au impus în chipul cel mai sgomotos: americana Jeannet Shiley, sărind 1.67 m., a bătut recordul mondial; iar Liliana Copeland, atletă cu frumoase posibilităţi a depăşit campionatul mondial de aruncare a discului, ajungând până la 40 metri şi 587, şi bătând astfel recordul obţinut de poloneza Konopaka.

Elveţia este, cu drept cuvânt, un izvor de femei sportive: Iohan Axenstiema, o foarte tânără campioană s'a afirmat în chip surprinzător în «pentathlonul modern» câştigând cinci probe: alergări de fond, curse ecuestre, spadă, înot, tir. Chiar şi în alergări, femeile s'au afirmat cu multă demnitate: premiul cursei de obstacole pe 80 metri, a revenit americanei Babe Didrikson, iar poloneza Stella Wash a câştigat cursa plată pe o sută metri.

Un alt sport, foarte indicat pentru femei, e aruncarea greutăţilor, sport care cere agilitate, forţă şi plastică. In aruncarea greutăţilor, americanele sunt foarte experte şi Babe Didrickson, la Los Angeles, a bătut net pe germana Braumüller, o aruncătoare de mare clasă.

Dincolo de Atlantic, «girlsele» sunt sută la sută sportive şi atunci când nu sunt în mod oficial, fac exerciţii de tragere cu arcul, şcoală de tennis sau aruncare de greutăţi, ca să păstreze corpului linia aceia mlădioasă şi tinerească pe care numai viaţa în aer liber o poate da. In special, stelele cinematografului trebue, pentru nevoile estetice ale artei lor, să fie nişte sportive statornice şi pasionate. Când lipsesc alte sporturi, este călăritul şi automobilismul, cari atrag femeia.

Domnişoara Andersen, o prea frumoasă divă pariziană, e o automobilistă mai mult decât excelentă şi profită de orice probă sportivă ca să-şi afirme atât darurile-i de perfectă conducătoare cât şi acelea de femeiuşcă rafinată. La ultima reuniune dela Bois de Boulogne a lansat o pereche de mănuşi negre, creiate într'adins pentru conducerea automobilului.

Chiar şi divei galbene, Anna May Wong îi plac beţiile volanului; numai că beţiile acestea pot să aducă neplăceri ca aceia ce i s'a întâmplat în Austria, unde a fost nevoită să guste din dulceaţa închisorilor vieneze.

Anna May Wong pilota o elegantă maşină în care se mai afla şi compozitorul Rudolf Frimel. Obişnuitul incident de stradă, cauzat de obişnuitul ciclist care tae drumul automobilului. Steaua galbenă frână maşina, dar nu-şi putu înfrâna şi limba, astfel că fu arestată şi reclamată pentru ultragiu de bietul velocipedist. A făcut rău, mai cu seamă dacă se gândeşte că şi femeile se folosesc de bicicletă, şi de multe ori «taie drumul» şoferilor!

De exemplu, Olga Nemionow, frumoasa campioană a tinerimei ruseşti, sportivă sută la sută, şi-a învins toţi adversarii d ambele sexe într'o mare reuniune ţinută la stadionul Dyna din Moscova.

Miss Rennie Escott, o pasion pugilistă care şi-a înfrânt to adversarele în diferite turne

Un sport mai puţin femen trebue s'o mărturisim, e pugi

(Urmează în pag. 857

Olga Nemionow, o prea frumoasă rusoaică, câştigătoarea un probe cicliste, în stadionul «Dynam» din Moscova.

Cadoul de nuntă al Prudenței Lutrelle

In ziua de Crăciun a anului 928, toată provincia din Norolk, în insula Carolina de Nord, u pusă în mișcare de-o veste ntr'adevăr extraordinară: niște ecunoscuți descoperise și desropase, la Plum Point comoara ui Barbăneagră.

Râul Pamlic, înainte de a se ărsa în baia Raleigh, formează lagună din malurile acoperite c o parte cu plantații, iar pe ealaltă cu păduri pustii. Acolo e întâmplă ca în dimineața aeia de Crăciun, doi vânători in Swan Quartiers eșind să inpecteze niște curse pentru fiaele sălbatece, au găsit câteva emne ale acelei vizite necunosute: o groapă mare în pământ, are răspundea într'un fel de eșteră subterană, căptușită pe înăuntru cu stâlpi de lemn, iar e jos se recunoșteau încă urnele unei lăzi grele de fier. Cei ei necunoscuți, (fiindcă păântul arăta trei urme deosebie una de alta), târâseră lada ână la mal, și acolo, se vedea estul de bine, o încărcaseră ntr'o barcă. Din urmele încă roaspete, din trunchiurile arorilor tăiați de curând, cu cari e slujise la scoaterea lăzii din undul gropii, se vedea limpede ă toată treaba aceia se făcuse u câteva ceasuri mai înainte, robabil chiar în noaptea aceia.

UN PIRAT FIOROS

Așa plecase comoara lui Barăneagră, faimosul cufăr de fer, re timp de două sute de ani, rinsese imaginația tuturor inților romanțioase dela Filaelfia până la Trinidad, făcând i se povestească despre el aevărate basme, mai ales seara, e către negresele bătrâne, în antații, de-alungul râurilor, nde palmierii se legănau în băia lunei...

Barbăneagră nu era porecla nui erou din basme. Fusese un rat fioros, cel mai vestit dine toți pirații americani, unul in cei mai îndrăsneți și mai mpliți ai timpului. Barbăneară era un uriaș cu o barbă are, neagră, prelungită până este piept, avea un glas puteric și răsunător ca o orgă, două rațe imense de gorilă, și umla totdeauna beat. De obiceiu, urta un brâu de mătase viole, încins împrejurul pântecelui, n cuțit de jumătate metru îne dinți, un pumnal în dreapta, n revolver în stânga, un adeărat arsenal de cuțite și pisale la cingătoare.

Nenumărate au fost prăzile crimele lui; nenumărate coăbii arse și bogății cucerite. irește, ca orice bun pirat, și arbăneagră îngropa cu grijă pământ, fructul trudei sale , de-alungul coastelor Atlantiului cari au fost teatrul de prerință al isprăvilor sale. sunt l puțin două sute de locuri, de tradiția populară pretinde i el a îngropat câte o comoa. Din toate comorile acestea, ale sau numai presupuse, nici a nu egala, nici chiar pe derte, bogățiile pe cari Barbăagră le ascunsese în chiar al morții lui, la Plum Point, de, cu toată calitatea-i recuscută de pirat și în ciuda lelor cari îl condamnase la spânzurătoare, între anii 1716 și 1718, cu complicitatea scandaloasă a guvernatorului Carolinei Septentrionale, Charles Eden, care lua un procent regulat din fiecare pradă, Barbăneagră reușise să-și stabilească reședința, ba chiar să-și clădească și o casă. Acolo îngropă Barbăneagră cufărul nupțial cu zestrea Prudenței Lutrelle...

Barbăneagră abia pusese piciorul pe pământ și cel dintâi gând ce-i încolți în minte fu însurătoarea.

Da, groaza neîntreruptă a oceanelor, demonul mărilor, își făurise pentru moment visul unui cuib de dragoste, înveselit de râsul nevinovat al unei soții fericite. Barbăneagră păstrând despre visuri ca și despre viață aceiași indiscreție, pusese ochii pe o fată de șaisprezece ani, cu numele de Prudența Lutrelle.

Prudența era pe atât de mândră cât era și de frumoasă și cu toate că Barbăneagră în ziua când se duse să-i ceară mâna, își parfumase barba și purta o pălărie cu pene de ultima modă, la vederea acelui munte de pretendent, fata izbucni în lacrimi, strigând că niciodată nu va deveni soția unui om pentru care avea atâta groază! Dar Barbăneagră avea mai mulți aliați cu trecere: avea frica, avea bani, avea mai cu seamă mizeria în care se afla familia Prudenței, iar bătrânei Maria Lutrelle, văduva unui mic plantator, acel viitor ginere care la fiece pas făcea să-i răsune buzunarele umplute cu aur, și umbla de cele mai multe ori în tovărășia guvernatorului, i se părea însăși mana căzută din cer. Lucră în așa fel și căsătoria se încheiă.

In seara nunții, Barbăneagră dădu o petrecere pantagruelică, în timpul căreia înspăimântata Prudence a putut să-și vadă pentru întâia oară, bărbatul, în toată grozăvia uneia din metehnele lui bestiale.

ZESTREA MOARTEI

La un moment dat, Barbăneagră trimise un ordin: patru pirați intrară și depuseră în mijlocul mesei o ladă uriașă de fier, lucrată cu măestrie și împodobită cu mult gust. Atunci, Barbăneagră, punând un picior pe masă, strigă că lada aceia era cadoul de nuntă al soției și că el îngrijise mai dinainte să-l umple cu bogățiile cele mai fabuloase pe cari le cunoscuse mintea omenească — «chiar în noaptea asta, răcni la sfârșit banditul, subliniindu-și vorbele cu un blestem grozav — ne vom îmbarca și merge ca să luăm zestrea, iar frumoasa mea Prudența, va veni cu noi...». O exclamație și urare de bucurie, îi încheiă discursul.

Intr'adevăr, după câteva ceasuri, în zori, corabia lui Barbăneagră, arborând steagul piraților, eșia din lagună îndreptându-se spre largul mării.

Și acela fu începutul luptei, al unei lupte eroice, și gloriosul sfârșit al Prudenței Lutrelle. In seara întâia, când Barbăneagră încercă să intre în cabina lui, pirații de gardă auziră o ceartă grozavă: după câteva clipe Teroarea Oceanelor eșia cu nasul sângerând în urma unei mușcături cumplite. A doua seară, eși având o rană de cuțit, în umăr. Prudența fu pusă în lanțuri. Câteva încercări, repetate la oarecari intervale, o găsiră tot atât de neîmblânzită. Până când într'o noapte, de sus, dela proră, fu aruncat un sac înfiorător pe care valurile se grăbiră să-l înghită într'o clipă. Așa se sfârși Prudența Lutrelle, mica și îndărătnica franceză care îndrăznise să-i strige «nu vreau» a-tot-puternicului Barbăneagră.

Mai negru la suflet, mai îndrăcit ca niciodată, Barbăneagră își continuă vânătoarea la care pornise. Cincizeci de corăbii fură prinse pe mare și prădate, de temutul pirat, în călătoria aceia, iar toți cari se aflau pe punte au fost împușcați fără milă.

Când, după câteva luni, Barbăneagră se întoarse la Plum Point, cufărul nupțial al Prudenței era plin cu bijuterii. Smaragde, rubine, pietre de o valoare neînchipuită, casete cu monede de aur, toate dormeau acolo, în scânteierea aceia ispititoare pentru ochiul omenesc. Lada fu îngropată într'un loc cunoscut numai de Barbăneagră și alți șase inși dintre cei mai credincioși ai lui. Printr'o combinație stranie a manoperilor lui Barbăneagră, toți cei șase muriră după câtva timp, care într'un accident, care în urma unei boale.

Dar de acum înainte și Barbăneagră era destul de copt pentru infern. In Noembrie 1718, polițistul Maynard, urmărindu-l, reușește să-l răpue. Ca să-l omoare, au trebuit cinci gloanțe de revolver și cincisprezece lovituri de cuțit...

Da, multe lacrimi și mult sânge era în cufărul nupțial al Prudenței Lutrelle, împreună cu comoara pe care cei trei necunoscuți au desgropat-o și dus-o cine știe unde, în noaptea aceia de Crăciun. Unde au dus-o oare? Să aprindă alte noui lăcomii, să provoace alte noui nedreptăți? Al cui sânge proaspăt -l mai verse și ale cui lacrimi ?...

NAVIGATOR

Crutați-vă sticla și porcelanul curățindu-le numai cu VIM!

VIM CURĂȚĂ TOTUL

De la Primarul din Cork la Mahatma Gandhi

Intr'o carceră a temniţei din Yarawda, la Poona, Mahatma Gandhi a prânzit, zilele trecute, după 145 ore de grevă a foamei, în urma semnării la Londra a acordului indian.

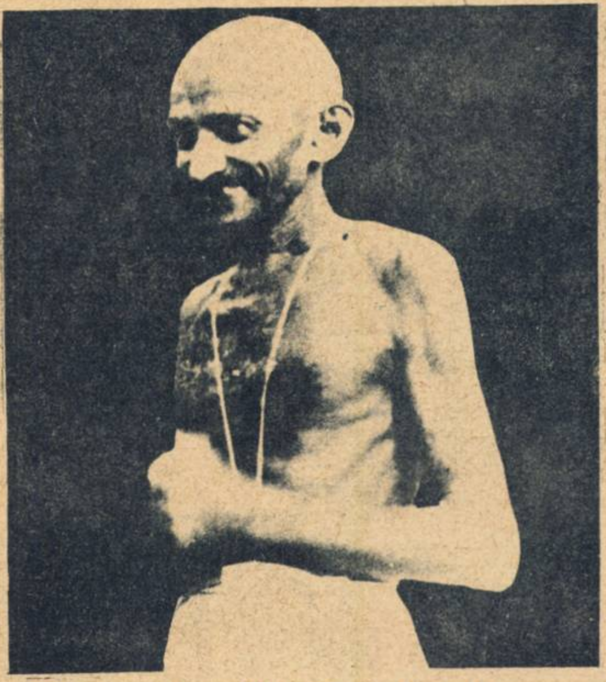
(Foto Wide World)

Ultimul portret al lui Gandhi, în închisoare.

Cu arestarea lui Gandhi şi a celorlalţi şefi ai Congresului Pan-Indian, revoluţia integrală părea definitiv apusă; dar glasul prizonierului din Yarawda a răsunat iarăşi, ameninţător pentru toată India şi Anglia, îndemnând pe credincioşi la nesupunerea civilă, la boicotaj, la non-violenţă. Apostolul se hotărâse la acest post, bizuindu-se tocmai pe răsunetul imens ce el l-ar fi stârnit printre coreligionarii şi adepţii lui, post destinat să facă şi mai de nepătruns bariera de multă vreme ridicată între stăpânitori şi supuşi.

Anglia, după ce a încercat să impiedice prin orice mijloc realizarea acestui gest disperat, a găsit în acordul încheiat soluţia cea mai logică; de altminteri, câţiva calculatori cu sânge rece, stabiliseră şi câte zile ar mai fi putut să trăiască **leaderul** mişcării pan-indiene: nu mai mult de treizeci!

Pe de altă parte profetul e slăbit în chip îngrozitor. Se povesteşte că atunci când a fost ultima oară în Anglia, între Dover şi Londra fu cuprins de o sete grozavă; or, se ştie că Gandhi nu bea decât lapte de capră, şi rezerva ce-o avusese cu sine, fusese uitată la Calais. Miss Slade — secretara lui particulară — se coborî la cea dintâi staţie, unde căută zadarnic lapte — dacă nu de capră, dar cel puţin de... oaie. Zărind o căruţă care aproviziona vagoanele-restaurante pentru micii călători, ea ceru puţin lapte. Conducătoarea, care întâmplător ştia despre cine e vorba, întrebă, răstit: — Pentru cine? Miss Slade îi spuse întâmplarea, dar cealaltă, ursuză, îi răspunse: «N'avem lapte pentru duşmanii Angliei!» Atunci, gandhista, aruncă în căruţă câteva monede, luă o sticlă cu lapte şi o duse triumfătoare profetului însetat. Mahatma, care urmărise scena cu mult interes, întrebă, curios. — «Ce spunea femeia aceia?» — «Nimic altceva decât D-zeu să-l binecuvinteze» — zise Miss Slade fără să roşească.

Alt episod: un indian cu vază, care ţinea să aibă cinstea de a-l găzdui pe Gandhi în timpul conferinţei «Mesei Rotunde» şi-a transformat câteva saloane mărețe într'o colibă indiană şi un prea elegant buduar în staul pentru cele şase capre. Transformarea aceasta l-a costat o bagatelă de 10.000 lire sterline, pentru care motiv, ca adevărat indian britanizat, se gândi să-l folosească în acelaş timp ca muzeu gandhist, percepând un shiling la intrare..

Astăzi, ochii omenirei se îndreaptă spre carcera din Poona, în care profetul, îşi primeşte coreligionarii, torcând, şi nu mai refuză hrana deoarece cauza hindusă a mai făcut un pas înnainte şi cauza aceasta — cum zice Mahatma — trebue impusă cu sacrificiu, cu tenacitate, iar nici decum cu violenţă.

Mac Swiney, primarul oraşului Cork din Irlanda, care, în 1920, s'a sinucis, lăsându-se să moară de foame în carceră.

Sistemul «grevei foamei» a intrat de mult în uzul comun al deţinuţilor, cari voesc să protesteze într'un mod oarecare. Cele dintâi cari l-au adoptat într'o măsură mai mare, au fost sufragetele engleze, în anii 1906—907, când fiind arestate cu prilejul unor demonstraţii sgomotoase, refuzară orice fel de hrană, astfel că agenţii erau nevoiţi să le hrănească cu ajutorul sondelor întâmpinând rezistenţe înverşunate. Dar greva foamei a avut tragediile ca şi martirii ei. Unul din episoadele care a atras mai mult atenţia lumii întregi, a fost acela al lui Sir Mac Swiney, primar în oraşelul Cork. Era prin anul 1920, în timpul reacţiunei «Sinn feiners-ilor» contra dominaţiei engleze.

Revoluţionarii irlandezi începuse să se agite de prin anul 1916, nerefuzând nici chiar ajutoarele germane pentru împlinirea visului lor de independenţă. Sir Roger Casement, încercă să ajungă la coastele Irlandei cu un submarin încărcat cu arme cari trebuiau să fie distribuite rebelilor. Trădat, căzu în mâinile englezilor, fu închis în Turnul Londrei şi spânzurat în ziua de 3 August. Bătrânul diplomat muri în chip curagios, ca un adevărat martir al independenţei. Şi ceilalţi capi ai mişcării căzură în mâinile englezilor, iar actualul preşedinte De Valera izbuti să scape de spânzurătoare numai mulţumită intervenţiei ambasadorului Statelor Unite, fiindcă era născut la New-York.

După sfârşitul războiului, lupta reîncepu şi mai înverşunată la Dublin şi Cork deveni unul din centrele cele mai importante ale naţionalismului irlandez. La 20 Martie 1920, primarul oraşului — Mac Curtain, — el însuşi revoluţionar, fu asasinat în chip misterios fiindcă dezaproba se făţiş metodele energice şi pline de hotărâre ale «Sinnfeiners-ilor». Ca succesor, fu ales tocmai Mac Swiney care numai decât fu acuzat de complicitate şi poate de instigaţie la crimă. Primarul respinse ca nedemne de el asemenea învinuiri, dar neizbutind să-şi valorifice dreptatea din cauza politicei prea severe dusă atunci de către englezi în «Insula Verde», se hotărî să facă greva foamei. Trăi şasezeci şi trei de zile, într'o continuă, uşoară şi voluntară agonie, urmărit de privirile omenirei întregi. Mac Swiney rezistă aproape două luni şi apoi muri.

Miss Slade, fiica unui general englez care, fascinată de credinţa lui Gandhi, îl însoţeşte de mulţi ani pe Mahatma ca secretara lui permanentă şi care a împărţit cu intransigentul luptător hindus greva foamei.

De asemenea, Sacco şi Vanzetti ca să protesteze împotriva sentinţei nedrepte a guvernatorului din Statul Massachusssetts, încercară greva foamei. Tot aşa făcu şi nenorocita Marta Hanau, care fu hrănită cu forţa, cu ajutorul sondei. Dar, îmbolnăvindu-se din cauza prea marei slăbiciuni, fu mutată în infirmeria închisorii Santé, de unde reuşi să evadeze cu o îndrăsneală vrednică de Rocambole.

In închisorile americane, deţinuţii organizează din când în când «greva colectivă a foamei», grevă uriaşă, care culminează de cele mai multe ori în răscoale sălbatece cu prilejul cărora sângele curge din belşug...

(Foto-exclusivitate Keystone)

Impunătoare manifestaţiuni de simpatie au avut loc la Bombay şi pretutindeni, în Indii, în timp ce Mahatma Gandhi postia pentru triumful cauzei sale; sute de mii de «paria» se adunau în locuri sfinte, pentru a se ruga ca eroul lor să nu moară.

Ultimele even

2.

1.

↑8

5.

1) Sosirea Voevodului Mihaiu în gara Sinaia (mişcătoarea revedere cu părintele său). — 2) D-l Titulescu, înconjurat de membrii guvernului, părăsind Castelul Peleş, după dejunul oferit de Suveran, cu prilejul zilei sale de naştere. — 3) D-nii prim-ministru Vaida-Voevod, subsecretar de Stat Tillea şi Puiu Dumitrescu, secretarul particular al Regelui, ieşind dela Palat. — 4) D-l N. Titulescu, părăsind Quay d'Orsay, din Paris, după întrevederea avută cu primul ministru francez, d-l Edouard Herriot. — 5) Tedeumul oficiat la mânăstirea Sinaia, cu ocazia zilei Regelui (în primul plan, d-nii Vaida-Voevod, mareşal Ilasievici şi Ed. Mirto). — 6) Căsătoria civilă a fiului preşedintelui republicei franceze. D-l Herriot, d-na Lebrun, preşedintele Lebrun, d-l Jean Lebrun şi d-ra Bernadette Marin, soţia lui, asistând la ceremonia oficiată în sala primăriei din Rambouillet. — 7) Tinerii soţi Lebrun, părăsind biserica, după oficierea ceremoniei religioase (în planul al doilea, d-l Albert Lebrun, preşedintele republicei. — 8) Depunerea jurământului ofiţerilor în rezervă la regimentul de Gardă, 6 Mihaiu Viteazul. — 9) Tinerele japoneze, foste «geishas», învaţă să mânuiască armele de războiu şi se antrenează cu o perseverenţă demnă să inspire îngrijorări. — 10) Prinţul Sixte de Bourbon, oaspete al Capitalei, pentru câteva zile, fotografiat pe străzile Bucureştilor. — 11) Patriarhul şi mitropoliţii îndreptându-se spre Camera De-

imente ale săptămânii

7.

← 9

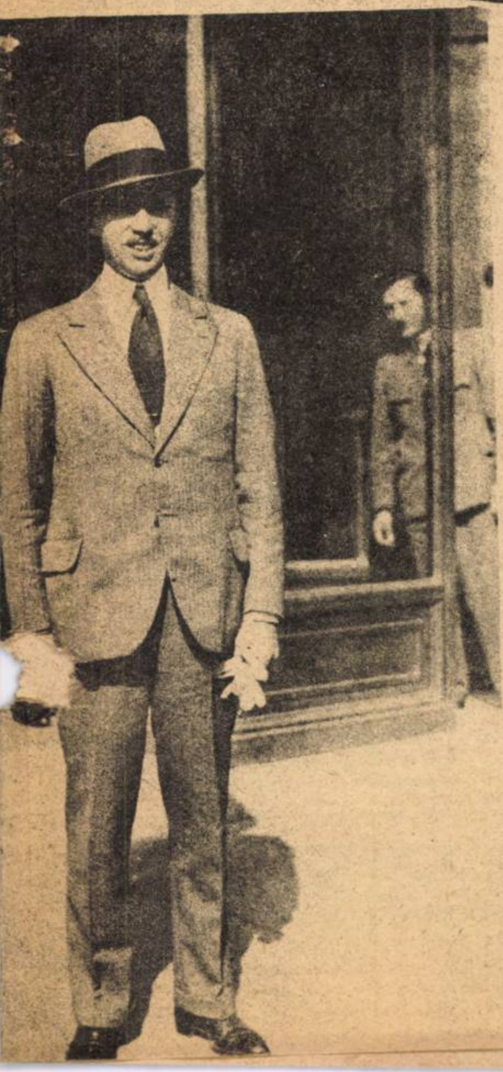

11.

(Foto Oglinda Lumii și Keystone)

TĂCEREA...

Nuvelă de GASTON CHÉRAU
dela Academia Goncourt

5)

— Să mă ierți!... îl rectifică Daaste, ai cărui ochi se pironise, dincolo de fereastră, în zare, pe arcurile bătrânului pod și fațada hotelului Marinier... spune mai bine: două generații!...

*

Și viața își urmă cursul fără să fi adus cea mai mică ușurare chinurilor lui. Nu mai vedea desnodământul cu putință al acestei drame. Ceva mai mult: zilele trecând, sporeau și mai mult primejdia ce-l pândea în umbră. Opunerea lui Daaste față de planurile Solangei n'aducea nici un folos motivelor pe cari el se încăpățâna să i le ascundă, pe când simțea că influența lui Jacques asupra ei, devenia din zi în zi mai stăruitoare... Din seara când, în pădure la Saint-Jean, ea îi desvăluise secretul inimei, evenimentele se desfășurase cu o logică înspăimântătoare a marilor catastrofe. Ca să ajungă mai sigur la dezastru, el se folosia acum de neștiința Solangei, de sfiala lui proprie, sfială născută din echivocul pasiunei lui dată pe față și mai ales de nerușinarea lui Derville...

Jacques venise în cabinetul doctorului, liniștit ca de obiceiu, în ziua hotărâtă pentru injecție, asemenea unui client deprins să frecuenteze prăvălia furnizorului fără să se îngrijească de-o eventuală iscoadă între ei. In chipul acesta, dădea să se înțeleagă că Daaste rămânea pentru el îngrijitorul salariat, indispensabil într'un orășel îndepărtat de Paris și sărac în mijloace medicale. Și, printr'un paradox destul de straniu, Daaste, pentru motive diametral opuse motivelor lui Derville, urmase tratamentul, făcându-și chiar o onoare din îngrijiri și prudențe îndoite, de teama unui accident totdeauna cu putință, a unei complicații neprevăzute. Aceasta fiindcă el își da seama cât era de periculoasă arma ce știința i-o punea la îndemână, fulgerătoarele efecte ale unei simple greșeli de dosaj...

Uneori, îl cuprinda o turburare stranie contemplând carnea aceia în care-și implânta siringa... Și numai decât, din noianul gândurilor aprinse, se înfiripa alături de el făptura dulce a Solangei care, în locul tânărului și într'o poziție identică întindea brațul unde, printre firele delicate ale vinelor, el pornea să doboare aceiași boală, aceiași ruină, aceiași putreziciune de cadavru pe care cellalt i-o infiltrase cu bună știință...

Nervii lui prea încordați se slăbeau în frământarea asta neîntreruptă. In unele clipe, simțea că mintea i se întunecă... Ajunsese să se îndoiască, față de alți bolnavi, de preciziunea diagnosticului și siguranța mânei sale. Omul acesta a cărui luciditate, în cursul celor mai îndrăsnețe intervenții, nu cunoscuse niciodată șovăiala și nici n'ar fi bănuit, cu câteva luni mai înainte, că va veni o zi când își va pune în cumpănă darul judecății lui, imboldul inimei lui, se simțea de-acum înainte atât de sfios, atât de chinuit de îndoială, ca și cel mai fricos dintre clienții săi.

Credința îi rămânea nestrămutată la perceptele lui Merchain, dar el nu-și ascundea groaza, dându-și seama la ce concluzii absurde îl târa... El sacrifica binele răului, asvârlea în brațele unui stricat oarecare ființa pe care-o iubea, copilul ce-i fusese încredințat de un prieten, pe patul de moarte. Totuși, la fel ca în clipele când se trudea să-i destăinuie Solangei iubirea ce-l rodea, simțea acum năvala tuturor contrazicerilor și scăpa de-o îndoială ca să se afunde mai sigur într'alta, atunci când socotea și mai apăsător jugul carierei sale medicale, a cărei măreție el o întrevedea tot mai luminoasă.

*

Ceasuri întregi și zile de-arândul rămânea în cabinetul de lucru, unde, lipsit de ființa Solangei, între două-trei vizite, alături de veșnica bolnavă, dela care nu mai încerca să capete nici cel puțin o părere, Daaste se simțea ajuns la capătul puterilor, tot căutând ceiace nu-i era dat să afle... Și neîncetat îi venea în minte ziua aceia de 5 Septembrie a anului o mie nouă sute patrusprezece, când într'o odăiță a hotelului Marinier, fusese martor la ultimul suspin al lui Broussard... Orice drum i s'ar fi indicat, el era gata de-acum să-l urmeze, cu condiția ca să i se îngădue să ocolească această îndoită piedică, neglijența în datoria lui profesională și sacrificarea Solangei... Dar el știa că succesul într'unul sau amândouă cazurile era neapărat condiționat de prăbușirea celuilalt.

Ori unde se întorcea, nu vedea decât întuneric. O ultimă licărire a judecății îi îngădui să-și stabilească propriul diagnostic: nebunia sau sinuciderea! Intre polii aceștia doi i se mărginea acum viața. Apoi, într'o noapte, îi veni ideia aceasta, țâșnind vijelioasă din creeru-i trudit. Și ea era tot absurdă, necugetată, dar cel puțin împăca logica neînduplecată cu principiile din cari se inspirase Daaste, sub înrâurirea lui Merchain. O îmbrățișă fără s'o cântărească, fără s'o mai discute, aproape fericit că vedea un termen luptei aprige ce-o ducea. De altminteri, ea nu corespundea decât prea puțin turburării lăuntrice a aceluia care o zămislise. Nelămurită la început, puțin câte puțin ea luă formă, se statornici tot mai adânc, până ce-i cuceri întreaga ființă...

După trecerea de o săptămână, ideia aceasta devenise hotărâre. Așa cum era, Daaste se împăca acum cu gândul ei, cu urmările ei... Infăptuirea ei, i se părea acum o datorie; în acelaș timp, simțea o ușurare fizică și morală care urma actului său. I se păru de atunci că o schimbare fericită se făcuse în el. Iși regăsise pe lângă bolnavii lui liniștea și seninătatea profesională. Pentru întâia oară, dela destăinuirea dureroasă din Saint Jean, el putu să vorbească cu răceală Solangei și să afle dela ea, fără să se răsvrătească, confirmarea planurilor acesteia...

Faptul se întâmplă în cabinetul lui, într'o după amiază, cu câteva minute înainte de a-și începe consultațiile zilnice, când cea dintâi vizită trebuia să fie a lui Derville.

— Așa dar, zise Daaste, te-ai hotărât să te măriți cu Jacques...

— Firește!...

— Și nu vrei să ții seamă de opunerea mea...

Cu vocea-i seacă, limpede și puțin cam răstită, Solange îl întrerupse scurt:

— Nici unul din motivele ce mi le-ai arătat, nu prețuește nimic...

— Uiți pe acela care îmi inspiră iubirea, încrederea ce-ar trebui s'o ai în mine...

— E prea târziu, Marcel, ca să mai revenim asupra acestei chestiuni... Ai fi putut, de altminteri, să vorbești cu Jacques, tot așa de bine, atunci când vine aci...

Daaste tresări...

— De unde știi?

— Adeseori m'am împiedicat aci de Jacques, între două vizite. Mi se pare că-i faci injecții. El chiar mi-a mărturisit starea șubredă a sănătății lui... De altfel, puțin mă interesează...

— Nu ți-a propus niciodată, să-l însoțești, fie în cabinetul meu, fie la alt confrate...

— Nu, cu toate că eu n'aș suferi pe un bărbat care, față de femeia iubită, ascunde răul de care suferă. Și acum, dacă ții atât de mult să sfârșim, află că Jacques îți va vorbi astăzi sau mâine, după ședința obișnuită, la tine. Te rog, Marcel, nu mă sili să trec peste refuzul tău, să mă căsătoresc împotriva voinței tale, ba chiar...

— Isprăvește!... strigă el.

— Să iau de amant un om pe care prea multe neajunsuri îl împiedică să-mi fie bărbat...

Un tremur dureros îl zgudui pe doctor.

— Jură-mi, cel puțin, zise el, cu vocea stinsă, o voce sugrumată de emoție, jură-mi că Derville n'a fost așa ceva pentru tine, până acum...

Ea îl privi drept în ochi, ca o femee sigură de sine însăși, conștientă de faptele ei și care știe să disprețuiască minciuna, ca pe o infirmitate morală:

— Jacques n'a fost până azi decât camaradul meu!...

*

Daaste intră în cabinetul său. Iși șterse fruntea de sudoare, trecându-și o mână obosită peste ochi. Dar zâmbetul lui era acum acela al unui om care-a izbutit să scape de pe un drum primejdios, nespus de bucuros, împăcat cu sine însuși, aproape fericit...

Sfărâmă cu un gest sigur capsula, o duse la înălțimea ochiului, așa cum făcea ori de câte ori îi verifica conținutul și amestecă praful cu apa distilată. Cu toate acestea, mâinile-i tremurau puțin când înaintă spre fotoliul unde sta Derville. Dacă în clipa aceia, Jacques, ar fi scrutat mai bine figura medicului său, s'ar fi mirat, poate, de paloarea întipărită pe trăsăturile lui Daaste. De altminteri, ca de obiceiu, de când cu explicația care-i asvârlise pe unul împotriva celuilalt, cei doi bărbați nu mai schimbaseră nici un cuvânt. Tot așa se întâmplă și în ziua aceia, la începutul vizitei. Daaste se apropie de tânăr, cu siringa de injecții în mână, întrebându-l cu o voce stranie, și fără veste:

— Intențiunile d-tale față de Solange, au rămas neschimbate?

— Da, răspunse Derville.

— Și ea tot nu știe nimic?...

(Continuarea în pag. 857)

A apărut:

ADRIENNE THOMAS

Catrina-Soldat!...

ROMANUL UNEI FETE DIN ALSACIA-LORENA

Romanul unor experiențe neobicinuite trăite de o femeie cu suflet extraordinar, în timpul marelui război. Singura și cea mai puternică viziune a războiului mondial redată de pana unei femei. Numai în Germania, această lucrare a trecut de 100.000 exemplare și s'au anunțat ediții noui în toate limbile.

Cereți la toate librăriile precum și la Editura „Eminescu". București I, Str. Anghel Saligny 2

A apărut:
LUDWIG LEWISOHN

ISRAELE INCOTRO?

ROMAN

TRADUCERE DE
EMANUEL CIOMAC

Această lucrare pasionantă, care a avut un enorm răsunet, atât în Statele Unite, cât și în Franța, unde a fost tradusă, sub titlul «Israël où vas tu?» ar avea aproape caracterul unei auto-biografii. Ca și autorul, eroul principal aparține unei familii de emigranți evrei din Germania. Ca și autorul, eroul a avut o cultură și o formațiune pur americană. Asemenea unuia altuia, amândoi au crezut că și-au găsit o țară și un neam. Asemenea unuia altuia, amândoi n'au întârziat de-a vedea că s'au înșelat. Sunt pagini de o înaripată inspirație și de o patetică măreție.

Cereți la toate librăriile precum și
la Editura «EMINESCU»
București I, Str. Anghel Salygni 2

Anchetele „Oglinzii Lumii"

Ce aţi vrea să fiţi, dacă v'aţi naşte încă odată?

e om aproape care, dela o anumită vârstă încolo, să nu ofteze, amar, spunând:

— Ah, dacă m'aşi naşte încăodată aşi şti eu ce să fac în viaţă!

Asta însemnează că, aproape toată omenirea, consideră viaţa pe care a trăit-o, drept o existenţă ratată. Inţelepciunea vârstei a dat muritorilor ideea cum ar fi trebuit *'să se comporte — e însă prea târziu ca să mai înceapă.*

Dar nu numai oamenii maturi oftează în felul acesta. Sunt şi tineri cari, datorită obârşiei sau condiţiunilor speciale de traiu, nu se pot realiza pe deplin. Şi ei visează altceva... *Şi ei ar voi s'o* da capo... *Şi ei se gândesc că, de s'ar naşte a doua oară, ar şti ce 'să facă cu viaţa lor...*

Mii de posibilităţi se perindă pe dinaintea ochilor noştri când ne punem această întrebare. Fantezia cea mai bogată a unui singur om n'ar putea întrevedea toate şansele pe cari le visează omenirea.

De-aceea punem, aci, întrebarea:

„Ce aţi vrea să fiţi, dacă v'aţi naşte încăodată?"

E o întrebare care dă loc celor mai felurite răspunsuri, în cari fantezia, humorul sau simpla sinceritate brutală pot oferi interesante laturi de cunoaştere a fiinţei umane.

Răspunsurile pe cari le aşteptăm trebuie să fie, însă justificate: îndeletnicirea ce şi-ar da-o, fiecare, într'o a doua viaţă, trebuie să fie determinată de ceva, de o experienţă făcută în viaţa aceasta, de un vis urzit pentru viitor.

Or acel CEVA TREBUIE SA COMPLECTEZE RASPUNSUL PE CARE-L SOLICITAM.

Iată, aşa dar, pentruce «Oglinda Lumii», vântură această problemă de interes general şi lansează o primă anchetă în lumea cetitorilor săi, rugându-i pe aceştia să ne spună, în răspunsuri cari să nu depăşească o pagină (maximum două) de caiet, după părerea lor proprie: «CE AR VREA SA FIE DACA S'AR NAŞTE A DOUA OARA»?

Ne interesează părerile tuturora, *ale cetăţenilor din toate clasele sociale* şi cu toate îndeletnicirile.

Ne vom adresa şi *somităţilor noastre intelectuale.*

Vrem să cunoaştem şi ideile, în privinţa aceasta, ale tinerei generaţii: lansăm, deci, întrebarea

Printre Studenţi şi Elevi de Liceu

Cărora le vom acorda, în pagina aceasta, o rubrică specială. Rugăm, aşa dar, pe aceia dintre dânşii, cari ne vor răspunde, să precizeze anul de Universitate, Facultatea, respectiv clasa în care se află.

Ei vor concura împreună cu toţi ceilalţi cari ne vor răspunde la TREI PREMII DE DISTINCŢIE, premii pe cari le va decerne o comisiune numită în acest scop, acelora dintre răspunsuri cari, *prin ingeniozitatea sau prin frumuseţea lor*, se vor evidenţia cu deosebire.

Răspunsurile trebuiesc trimise pe adresa redacţiei «Oglinzii Lumii», Bucureşti, Str. Anghel Saligny, 2, cel mai târziu până la 1 Noembrie, a. c., dată când începe clasarea definitivă a corespondenţelor. In ordinea sosirii lor, ele vor apărea în corpul revistei noastre. Premiaţilor (în număr de trei) li se vor publica fotografia, împreună cu răspunsul (acesta, apărând pentru a doua oară). Aşteptăm, curioşi, răspunsurile cititorilor noştri.

UN OM ŞI MAI MULŢI FLUTURI

că vă duceţi în Anglia, şi ţi un suflet de poet, nu pregetaţi a rămâne o după amiază, într'un sătuleţ, lângă Londra, care e vestit pentru fructele lui...

La câteva sute de metri de satul acesta, o livadă fără margini, aşa cât poţi cuprinde cu ochii, se iveşte ca din pământ înaintea călătorului strein, iar în mijlocul unor plante de tot soiul, e o căsuţă în care trăeşte un biet om, înconjurat de mii şi mii de fluturi. Ce face? De ce i se zice **crescătorul de fluturi?**

Multă vreme — omul acesta locueşte acolo de peste douăzeci şi cinci de ani — băştinaşii satului, au crezut că mister Newman (acesta e numele lui) era un maniac; apoi fu socotit drept colecţionar de viermi; în cele din urmă fu observat că ducea cu sine, nişte mici şi frumoase colivii, în cari erau prizonieri multe specii de fluturi şi concluzia fu că trebuia să fie un poet în căutarea inspiraţiei; în chipul acesta fu lăsat în pace şi sfârşi prin a fi uitat.

El vă vorbeşte de fluturi şi nenumăratele lor varietăţi, tot astfel cum un romancier v'ar vorbi despre eroii din operile sale. Cunoaşte în amănunţime, întreaga viaţă, origine, obiceiuri, nă- ari şi discută despre ele ca şi u ar fi vorba de nişte fiinţe omeneşti.

Se ştie, de altminteri, că în lume există 80.000 de specii felurite din acelea ce se numesc simplu şi în mod colectiv, fluturi şi că din aceste 80.000 de specii ancestrale, Europa n'a păstrat decât vreo 2000 de specii coborâtoare...

Cine ştie că America şi Mexicul au 9000 de specii de fluturi pe cari noi nu reuşim să le aducem în ţara noastră?

Ştiaţi că există un exemplar minunat de fluture albastru care pe spate are un craniu şi noaptea scoate un ţipăt jalnic?

Armonie policromă...

Cu siguranţă, nu ştiaţi că e şi un fluture carnivor, care se hrăneşte numai cu viermi. Sunt alţii cari îşi schimbă, atât aripele cât şi culoarea lor, de câte două-trei ori pe an, transformându-se în aşa fel că pot înşela şi pe cei mai experţi naturalişti. Mai e un alt fluture care mănâncă numai muşte, iar odată cu venirea iernii îşi schimbă culoarea în negru.

Şi ce ştim noi, oare, despre amorul la fluturi? Pentru noi, oamenii străzii, fluturii n'au decât o viaţă efemeră ce se sfârşeşte aproape înainte de a fi trăită, o viaţă atât de fragilă încât două degete de copil sunt de-ajuns s'o atingă spre a reduce insecta în pulbere.

Dar, pentru acest poet al naturii, fluturele este cu totul altceva. El mi-a spus: «Nimic nu e atât de interesant în lume ca transformarea rapidă a crisalidei în fluture.

De bună seamă, ochiul omenesc nu izbuteşte să urmărească metamorfoza dar, măriţi cu lupa subiectul dvs. şi veţi rămâne încremeniţi. Fiinţa amorfă ce germinează în crisalidă se acoperă cu aripi minuscule, rău definite, încă fără formă. Apoi, deodată, viaţa începe: misteriosul miracol al existenţei capătă un început. Sângele, străbătând pentru prima oară acest grăunte de corp şi aripi, — dă la fiecare din membre proporţiuni tot mai mari; toate organele corpului se diferenţiază şi capătă consistenţă; aripele, ca la atingerea unei baghete magice, se destind şi-şi iau mărimea definitivă, se întăresc, se rotunjesc. Larva a încetat să mai existe şi acum, o fiinţă vieţuitoare este aceia care începe să trăiască. Incă puţină vreme şi apar minunatele culori: mâna invizibilă a Marelui Maestru al naturii trece pe de-asupra insectei, cu penelul multicolor care transformă aripele cenuşii în neasemuite capodopere de pictură şi desen.

Fiinţa care a trăit săptămâni de-arândul o existenţă de vierme, aproape moartă, sburdă în aer cu bucurie, iat-o plecată în depărtări, avântându-se spre cer şi lumină; cu aripele întinse ea se duce să sfideze spaţiul pentru totdeauna».

Intr'o zi, poate, numele acestui poet al insectelor va ajunge celebru şi i se vor ridica chiar monumente; pentru moment, nimeni nu-l cunoaşte şi acei cari trec pe dinaintea colibei lui socotesc monstruos faptul că unul de-ai lor lasă fructele, podoaba atâtor livezi, să fie roase de milioanele de viermi...

Războiu între oamenii ştiinţei

In marginea congresului inginerilor. Senzaţia provocată de comunicare d-lui Manoilescu, fost ministru, cu privire la prăbuşirea lumii de az

La şedinţa de constituire a «Cercului ieşenilor» d-l prof. I. Simionescu spunea că se prăbuşeşte baza economico-socială a lumii de azi, iar alta nouă nu i-a luat locul.

— Bine a fost în anul 1900. Bine va fi poate în anul 2.000. Rău e însă pentru generaţiile de sacrificiu cari au trăit grozăvia unui războı mondial, trăesc deceniile unei crize tot mai grele şi vor intra, Doamne fereşte, în angrenajul unui haos de pre-revoluţii, revoluţii, contra-revoluţii. Pe aşa vremuri ar trebui să vie o cometă ca la 1882 sau la 1910, să mai... sperie oamenii, guvernele şi conglomeratele politice, doar s'or cuminţi oamenii, continuându-şi fiecare munca lui.

E uşor de discutat soarta lumii, în contradictoriu, la cafenea, la club sau chiar în atmosfera ştiinţifică a unui congres inginerese. Mai greu e să dai de lucru milioanelor de şomeri fie şi în cadrul unei economii dirijate sau organizate.

Să trecem peste aceste consideraţiuni generale şi să vedem cum oglindesc situaţia lumii congresiştii celui de al 11-lea congres al A. G. I. R.-ului.

CE E UN CONGRES A. G. I. R.?

Mulţi din cititorii noştri nu ştiu că un congres al «Asociaţiunei generale a inginerilor din România» (A. G. I. R.) e un mare eveniment pentru oraşul în care se ţine.

Am asistat la 3 congrese, la I-iul ţinut în aula Universităţii din Iaşi la 1921; la al V-lea ţinut în sala eparhială a Chişinăului la 1925, luând parte şi la interesanta escursie în sudul Basarabiei, în delta Dunării şi la insula Şerpilor; la al VII-lea ţinut în sala de festivităţi a primăriei din Oradea la 1927, luând parte la tot atât de interesanta escursie la Băile Felix, la Satu Mare, Baia Mare, Baia Sprie, Sighetul Marmaţiei şi la Solovina (Cehoslovacia).

La 1925 şi 1927 erau vremuri relativ mai bune. C. F. R. punea la dispoziţia congresiştilor trenuri speciale din vagoane clasă şi vagoane-paturi, mecanicul îşi împodobia locomotiva cu ghirlande de brad şi cu insigna A. G. I. R., trenul făcea doar vre-o 5 opriri dela Bucureşti până la Chişinău sau până la Oradea, autorităţile primiau oaspeţii cu muzici, iar la banchete era o concurenţă între prefecţi, primari,

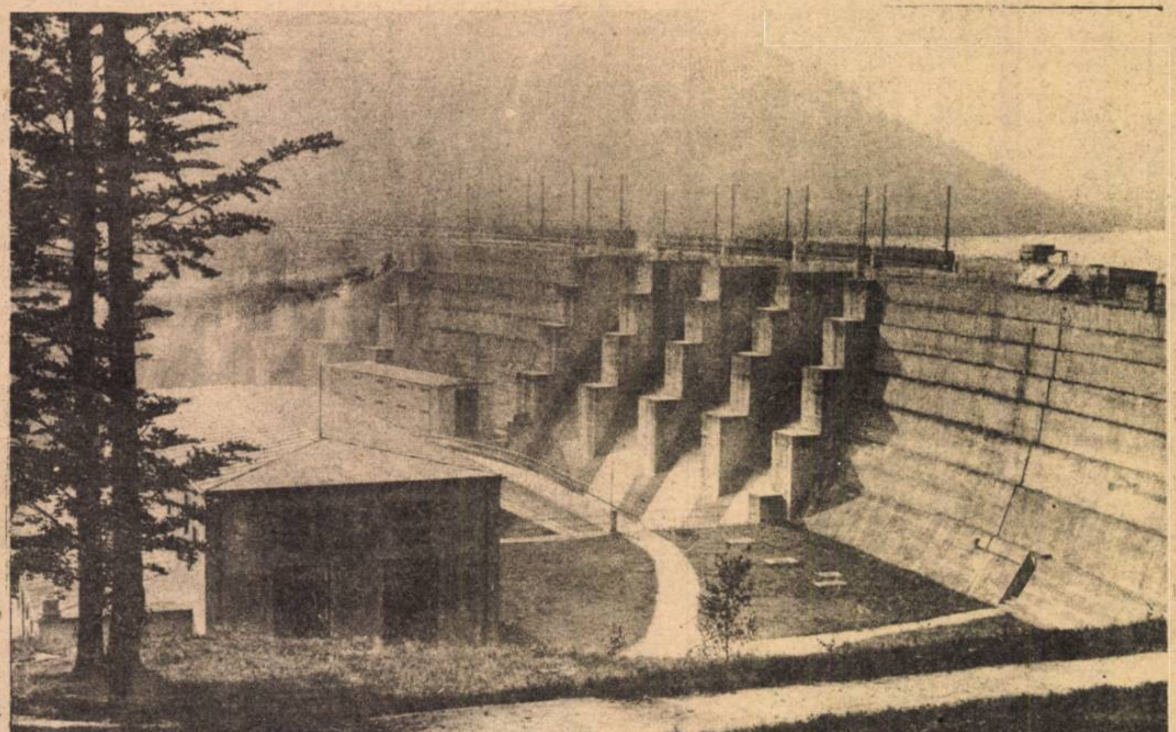
(Foto «Oglinda Lumii»)

Cel mai mare dig din Germania, la Kreibstein, pe Oder: opera inginerului Sonnenfeld.

camerele de comerţ şi marii industriaşi.

Inginerii tari în matematici, au calculat ca totdeauna ca congresele să aibă loc toamna. Escursiile nu se fac pe căldură, nici pe frig, iar la banchete se pot gusta cele mai delicioase fructe din ţară. Strugurii şi vinurile dela Şaba şi Bugaz nu se uită nici după 7 ani. La Vâlcov pescarii au prins un peşte de vre-o 5—600 kg. şi au dat o jumătate congresiştilor, din care s'a gătit vre-o 7 feluri, plus câte o porţie enormă de icre negre proaspete şi câte o butelie de vin vechiu de Şaba. Un alt banchet care nu se poate uita e cel dela Sulina, dat de C. E. D. Dela un congres ingineresc câştigam cu siguranţă câteva milioane de globule roşii.

Cât priveşte comunicările, discuţiile şi moţiunile A. G. I. R.-ului, ele sunt de multe ori premergătoare legiferărilor de ordin technic, uneori economic şi constitue prin ele înşi-le documente de o covârşitoare importanţă.

De aceia dările de seamă făcute în presă ar trebui să fie mult mai ample.

La congresul al XI-lea, ţinut la Braşov, în zilele de 9, 10 şi 11 Octombrie s'au discutat pe larg 40 de lucrări în 4 secţiuni diferite şi s'au redactat 4 moţiuni de al căror cuprins cititorii noştri au aflat din ziare. Dăm mai jos, în rezumat, câteva comunicări.

C. F. R. ŞI AUTOMOBILUL

Avem şosele rele, cu gropi şi praf. Totuşi automobilele fac C. F. R.-ului o concurenţă pe viaţă şi pe moarte.

D-l ing. *Macovei* a arătat că pierderile suferite de C. F. R. sunt de *30 la sută* în traficul de călători şi de 8 până la 10 la sută în traficul de mărfuri.

Cauzele concurenţei autovehiculelor sunt următoarele:

1) elasticitatea tarifului (n'au decât şi căile ferate să-şi facă un tarif mai elastic. Nota Red.).

2) Independenţa de direcţie.

3) Circulaţia rapidă.

4) Cheltueli mai mici la automobil faţă de căile ferate ş. a.

D-l ing. Macovei propune câteva sugestii şi soluţii practice.

Noi credem că una din soluţii ar fi să se mărească numărul permiselor ziariştilor. Tot circulă trenurile goale, iar ziaristul publicându-şi impresiile de călătorie, contribue ca zeci şi sute de cetăţeni să călătoriască cu trenul, mărind astfel traficul C. F. R.

APELE ŞI PĂDURILE

Agirul n'are nici un meteorolog. Asupra regimului silvic şi regimului apelor au făcut comunicări d-nii ingineri *Dem. Grozescu, Eug. Vâlceanu, I. Andreescu-Cale* şi *N. Mateescu.*

S'a arătat necesitatea de a regula cursurile de apă prin îndiguiri.

Dar trebue bani.

ECONOMIA NAŢIONALĂ ORGANIZATĂ

D-l ing. *Panaitescu* a fost raportorul chestiunei asupra economiei naţionale organizate, discutată în secţia economică, inaugurată de al 11-lea congres.

Nu ştim motivul pentru care s'a evitat expresia de «economie dirijată» întrebuinţată de toat ziarele, deşi economia organiza e în fond cam acelaş lucru.

Raportorul a arătat nevoia de a se fixa anumiţi termeni, deferindu-se semnificarea lor. Se impune definirea unui ideal spre care să ne îndrumăm, de aceia se face deosebirea între «economia dirijată» şi «economia organizată».

OCROTIREA MUNCII NAŢIONALE

Secţia patra, sub preşedinţia d-lui insp. general *Eug. Ştefănescu* a discutat chestiunea ocrotirii muncii naţionale. Raportul general a fost făcut de d. ing. *I. Demetrescu.* Au luat cuvântul d-nii ingineri *Damaschin* şi *Aurel Zănescu.*

RĂZBOI INTRE INGINER

Doi cetăţeni s'au luat la tă pe un vapor, pe tema car ei e mai mare. Vaporul se ciocni cu un iceberg, cearta însă continua. Vaporul a început să se scufunde, dar cei doi cetăţeni n'au renunţat să pertracteze.

E o ruşine că de 12 ani e un război între universităţi şi politechnici, fără armistiţiu, fără pace.

— Numai eu sunt în stare să fabric ingineri, strigă Politechnica.

— Ba şi eu pot crea ingineri, strigă Universitatea, cum fac chimişti, doctori, avocaţi.

Economia burgheză s'a ciocnit de icebergul crizei, milioane d muncitori şi mii de titraţi sunt în şomaj, nu mai găsesc de lucru nici inginerii de şantier dela politechnici, nici inginerii universitari de laborator, dar Agirul încă n'a epuizat dela 1921—1932 discutarea chestiunei învăţământului tehnic superior, ajunsă un fe de nod gordian al României.

D-l ing. *A. Zănescu,* secreta rul general al A. G. I. R.-ului încearcă să taie nodul în favoa rea politechnicei. D-sa a mai ce rut să se facă o înţelegere c inginerii universitari. Până în a nul... 2.000 mai e timp să se fa că noui comisiuni, discuţi moţiuni.

In fine d-l ing. *M. Manoi* fost ministru şi guvernator a Băncii Naţionale, constată că am intrat în «faza catastrofală a ca pitalismului» şi d-sa e convins c din al 11-lea congres al A. G. R.-ului vor eşi luminile zilei d mâine.

Cum rămâne atunci cu lege învăţământului tehnic superi şi cu războiul electro-politehnic

DE PRETUTINDENI

Un jucător prea norocos.

D. Herman Schlee din Chicago, cărui inimă era cam bolnavă, de multă vreme exercițiile violente precum și emoțiunile prea mari. In vârstă de 68 de ani, el se mulțumea cu distracția care i-o da un joc de cărți. Lui îi plăcea «pinochle», pe care-l practicase toată viața sa. Dar zilele trecute cum juca cu prietenul său avu în mână un joc extraordinar: opt ași în cărțile sale; niciodată nu mai văzuse așa ceva. El fu atât de emoționat, încât abia avu timpul să adreseze un surâs prietenului său, apoi întoarse capul și muri.

Ceeace dovedește că și bucuria e uneori ucigătoare!

Mormântul Evei.

Printre locurile sfinte din Hedjaz unul din cele mai puțin renumite e fără îndoială mormântul Evei.

E pelerinajul favorit, tradițional, în Arabia, al fetelor bătrâne și femeilor fără copii cari speră că prima soție, mama mamelor, nu va fi surdă la rugămințele lor.

De aceia emoțiunea a fost mare, când s'a aflat că Ibn Send, șeful Vahabiților și al Hedjazului a interzis orice manifestație religioasă pe acest mormânt legendar.

Cultul adus acestui loc e contrar convingerilor sectei vahabite. Dar care va fi deacum consolarea femeilor singure?

Pentru mutilații războiului

(Foto «Oglinda Lumii»)

Marii mutilați ai războiului mondial au fost, cel puțin în Franța, înconjurați de atenție din partea autorităților militare. Deși la noi acest interes este mult atenuat, însemnăm cu satisfacție gestul unui ostaș român, d-l colonel Traian Niculescu, comandantul reg. 23 Infanterie (Ialomița), care a strâns o serie din marii mutilați, foști combatanți ai regimentului d-sale, acordându-le toată solicitudinea de care sunt vrednici. In afară de vestminte, hrană și bani, colonelul Niculescu a înmânat mutilaților bastonul alb, pe care de mult l'au dat Francezii și care le este atât de necesar. Fotografia pe care o publicăm reprezintă trei din acești mutilați, îngrijiți cu câte-va lucruri de strictă necesitate, care le poate ușura infirmitatea. E un exemplu care cere imitatori.

Mai bine de-asupra decât dedesupt...

(Foto excl. Keystone)

E reflecția pe care-o face și această mică vizitatoare a Salonului automobilistic din Paris, care, cocoțată pe două cauciucuri gigantice, se gândește ce i s'ar întâmpla dacă ar fi sub ele...

Cancerul se molipsește.

Un medic englez, după îndelungate experiențe, a ajuns la convingerea că crâncena boală care este cancerul e de natură infecțioasă.

Un bolnav de cancer a dăruit unor prieteni ai săi câte o țigaretă cu cari însuși bolnavul fumase mai înainte.

După un an prietenii aceștia s'au îmbolnăvit cu simptome de cancer și au încetat din viață.

SFARȘITUL UNUI FLIRT

— Și flirtul tău de astăvară?

— S'a isprăvit. Nu mai pot să-l sufăr.

— Dar ce s'a întâmplat?

— Ne-am căsătorit.

DIALOG

— Te iubesc la nebunie!

— Și ce vrei să fac cu dragostea unui nebun? Să-l urmez la balamuc?

Sărutul la diferite popoare

Sunt țări în cari sărutul e cu totul necunoscut. Un adevăr care va părea foarte straniu amorezaților din emisfera noastră...

In Japonia, sărutul e privit ca o inovație străină, care nu are nici o normă, în China gestul e considerat ca... disgrațios.

In unele ținuturi, indigenii au adoptat o formă de salutare care corespunde sărutului. Malaezii și Eschimoșii, de pildă, își freacă urile. Locuitorii din Burma își esc nasul de obrazul persoa- iubite și respiră cu putere.

Există, însă, și popoare la cari sărutul are un înțeles cu totul altul decât la noi. In Islanda, o mamă își sărută copilul bolnav, spre a atrage asupra-i îndurarea Ființei Supreme.

Și, când ne gândim că toată această documentare nu va împiedeca lumea dela noi să se sărute când are poftă!

Vindecare prin credință

Un caz ciudat de vindecare s'a produs la Cerca, în Italia.

O tânără femeie, atinsă de câți-va ani, de paralizie și orbire complectă, ceru să se ridice, în odaia ei, un mic altar cu chipul Fecioarei, convinsă că rugile sale către Prea Sfânta o vor lecui.

Minunea s'a întâmplat: de câteva săptămâni infirma a redobândit, progresiv, uzul membrelor paralizate și văzul i-a revenit.

Știrea răspândită în regiune a provocat numeroase demonstrații religioase.

Harold Lloyd și familia...

(Foto-exclusivitate Keystone)

Renumitul comic de cinema, Harold Lloyd, însoțit de soția lui, fosta «stea» Mildred Harris și de cei trei copii, a descins la Paris, unde speră să găsească odihna pe care nu i-o poate oferi Hollywoodul.

JOCURI

Cuvinte încrucişate

« DANSATOAREA SPANIOLA»

de *Bică Pisoschi*
(Craiova)

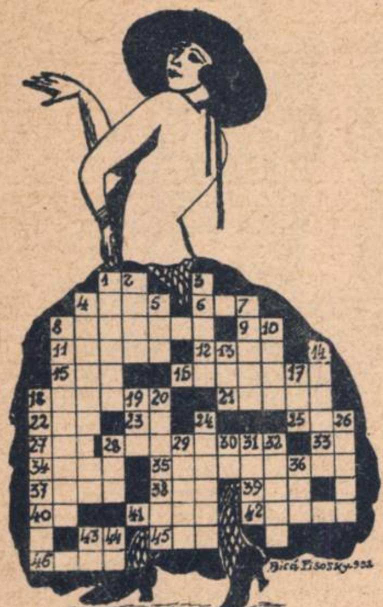

ORIZONTAL: 1) Adverb; 4) Preparaţie alcolică pe care Indienii vedici o vărsau pe focul sacrificiului; 6) Oază în Sahara centrală; 8) Fustă (od. la modă); 9) Notă muzicală; 11) Cariere (fig.); 12) A cheltui fără cumpăt; 15) Excepţional (fig.); 16) Dans de predilecţie al negrilor; 18) Partea stângă a unei corăbii pornind de la pupă; 21) Fratele cel mare al lui Moise (biblie); 22) Plasă de prins peşte; 23) Pronume; 25) Reptilă; 27) Monedă japoneză; 28) Dans spaniol; 33) Pronume; 34) Râu în Italia; 35) Horă vioaie din Tarent şi arie după care se joacă; 37) Logofăt (od.); 38) Lac şi oraş în Elveţia; 39) Inşelătorie (fig.); 40) Evadez; 41) Conac; 42) Cu părul negru vânăt (despre cai); 43) Pronume; 45) Interjecţie; 46) Operă muzicală de Verdi.

VERTICAL: 1) Joc popular spaniol; 2) Pictor român; 3) General spaniol (1834—1895); 4) Dans spaniol; 5) Bolduri; 7) Dans modern; 8) Mică monedă spaniolă; 10) Animal sălbatic cu care se luptă toreadorul (în Spania); 13) Interjecţie (Mold.); 14) Nume a doi regi ai Portugaliei; 17) Diviziune rotunjită a unui organ (Anat.); 18) Dansatoare indiană; 19) Fiica lui Numitor; 20) Oraş in Prusia, pe Vistula; 24) Consilier comunal (od.); 26) Arhipelag finlandez în Marea Baltică; 28) Compun (fig.); 29) A slei de puteri; 30) Interjecţie; 31) Geniu păzitor de comori îngropate în pământ; 32) Monopol (fig.); 36 Judecător din Infern; 43) Animal; 44) Prepoziţie.

Şarada

de *Fănică Nicolaescu*
(Loco)

Partea 'ntâia sunt o măsură
Iar a doua băutură,
Partea treia sunt pronume
Iar totul sunt un om,
Care face proaste glume!...

Galeria romanelor

de *Rică Timoftescu*
(T. Severin)

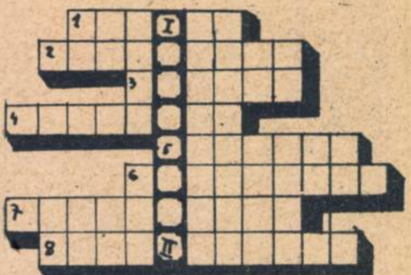

1) Roman de André Theuriet.
2) Roman de Panait Istrate.
3) Roman de R. Benim.
4) Roman de Margueritte.
5) Roman de V. Eftimiu.
6) Roman de Zola.
7) Roman de V. Eftimiu,
8) Roman de M. Eminescu.

I—II: Editura care a publicat operele de mai sus.

Soluţiile jocurilor din „O. L." No. 41

VENERE ŞI MADONA

M	A	R	M	U	R	A	▨	A	M
A	L	I	E	N	A	B	I	L	A
D	E	M	N	▨	C	U	G	E	T
O	G	E	A	C	▨	L	U	M	I
N	A	▨	D	E	L	I	R	▨	N
A	T	L	A	Z	▨	E	T	N	A
▨	I	A	▨	A	T	▨	E	O	L
C	U	▨	D	R	I	C	A	R	▨
U	N	I	A	▨	V	A	L	U	L
C	E	R	I	U	▨	T	A	L	E

FRANTURI DIN TRECUT

Mai lungă-mi pare calea
Acum la'ntors acasă
Aşi vrea să sbor şi rana
Din pulpă nu mă lasă.

ŞARADA

Interesul, poartă fesul.

Concursul nostru de jocuri

METAGRAMA

de *X* (Loco)
(10 puncte)

Cu «B» sunt pensiune
Cu «C» alergătură
Cu «S» o omisiune
Cu «M» o scobitură.

FUGA CONSOANELOR

de *R. Cristian* (Focşani)
(5 puncte)

— — — u — e — —
— — — u — a — —

Inlocuindu-se liniuţele cu consoane se vor forma numele a doi celebri compozitori.

ŞARADA

de *M. Antonescu* (Loco)
(5 puncte)

Uniţi o insulă engleză
Cu o scobitură,
Şi găsiţi un instrument;
Dar nu cântaţi cu el... pe gură!

ENIGMA

de *N. Petrescu* (Loco)
(5 puncte)

Care este cuvântul, care la singular înseamnă animal, iar la plural oraş în România.

ENIGMA

de *Amy* (Loco)
(5 puncte)

Puneţi un animal între
două pronume
Şi veţi da de un fioros nume.

PALINDROM

de. *I. Lupiţa* (Caracal)
(5 puncte)

Sunt direct cetit culoare
Iar invers printre popoare.

AU DESLEGAT TREI JOCURI:

Nicu C. Slavu-Sfinx (Câmpina), S. şi M. Braiman (Drochia-Soroca), Margareta şi Lucreţia Pallade (Turnu Măgurele), Vlad şi Rodica Anghel (Iaşi), Bercu Enghelberg (Bacău), Nicolina Popescu (Caracal), Alexandru I. Adace (Iaşi), Petrică Samofina (Constanţa), Spiru Teodorescu student (Strihareţ-Olt), Ionel şi Dida Buzică (Giurgiu), Ovidiu Dorondoc (Galaţi), Elena Feteanu (Verneşti-Argeş), Aurel Bârsan (Mălini-Baia), Titus Albulescu şi Mişu Simulescu (Alexandria-Teleorman), Ionel Ionescu (Băicoi), Ionescu Gh. Constantin (Iaşi), N. Gr. Arsene (Buzău), Sorel Avramescu (Constanţa), Ovidius Idriceanu-Igrov, Al. Dobrinescu-Aledo, (Bârlad), Gherşen Horovitz, Alter Segall, Simon Schachter, (Odobeşti-Putna), Traian Popovici (Galaţi), Constantinescu Cartagina (Oradia), Tudorică N. Popescu (Cochirleanca-R. Sărat), P. Coroiu (Oradia), Petrică Crintea (Dumitreşti-R. Sărat), Nellu Iordăchescu, (Mizil-Buzău), Maior Popovici Pompiliu Anibal (Arad), Alexis Jipa student, Lilly Apostolescu, Rădulescu C. Nicu (Brăila), Al. Haber (Iaşi), plut. major N. Gurău şi V. Bucătaru (Roman), Dumitru Ardeleanu (Pecica-Arad), Iosif Gherşcovici (Cahul), Mircea Gellu Michăilescu (Vaslui), Traian Ionescu (Galaţi), Henţescu Ioan (Cluj), Ana şi Teodor Ionescu, Elena Gheorghiu, Ioan Aurel Gheorghiu, Avram I. Avram (Ploeşti), Clemensa Ionescu, Cristian Romeo, Ioan Vanjensky (Focşani), Tasse Florin, Mioara şi Ionel Triculescu, Valeriu şi Dumitru Pisoschi, Sandy Oristici, Ionescu Constantin (Craiova), I. Nicolaescu (Balş-Romanaţi), Rică Timoftescu, Emar-Wald, Eliza Berceanu (Turnu Severin), Ilie T. Lupiţa, (Caracal), Petre Nestorescu (Adâncata-Cernăuţi), Nae Gheorghiu-Ghena (Cernăuţi), Nicolae Cimpoieş (Arad), Boris M. Schopoff (Ismail), Alexandrescu M. Paul (Chişinău), Petrişor Michăilescu (Sascut—Putna), Costel Botez (Ploeşti), Ivan I. Ţapu (Ploeşti), Ioan Şerban (Broşteni-Argeş).

DIN CAPITALA

Raluca M. Tzudick, Nicolae Sonea student, Mimy Ionescu studentă, Alex. R. Ştefănescu, Griguţă Calimachi, Chiril Pârvulescu, Jean Adler, Gigi Berceanu-Bervic, Marinel Sârbulescu, Nae Iliescu, Mircea Popescu-Rem student Ortansa Nicolau, tiu Mărculescu, R. H. Si Stelian Gh. Constantinescu, geli Anna, Russu D. Nicolae. Cârhăianu, P. Băncilă, Gică Constantinescu, Nelly Mălăeru-Licuţa, lt. Costel Nicorescu, Mişu C. Antonescu, Lazăr Wolf, Simona Almosnino, Teodorescu W. Paul, Tudorică Popescu student, Gh. Em. Teodorescu, Băeţica Klingher, Nellu Iorgulescu, Maria Metaxa, Fănică Nicolaescu-Balş.

AU DESLEGAT DOUA JOCURI:

Dumitru Tocan, Vintilă Leon (Moreni-Prahova), Nicu Steiner Timişoara), Al. Teodorescu-Thal (Craiova), Sandu Borcescu student (Cluj), Nestor Anton, Sandu şi Nicolae Paraschivescu (Iaşi V. Timişoreanu (Timişoara), Isidor Alterovici (Bacău), Dora şi Herman Iacobsohn (Focşani), Petre Simionescu (Chişinău), Gigi Dumitrescu-Gidu (Oradia), Iosif Alterovici (Tg. Suliţa-Botoşani). Nicolae Andreieşescu (Cluj), căpitan Ioan Vasiliu, Calman H. Iancovici, subl. Constantin Ionescu (Chişinău), Băcilă Moise (Timişoara), Valeria Petcu (Cernăuţi), Constantinescu Corneliu (Sibiu), Dumitru Nicolaescu (Brăila), Samy Goldstein (Storojineţ), Hector Popovici (Ismail).

DIN CAPITALA

Vladimir Ionescu, Coca Georgescu, Sandy Stoicescu, Sammy Grossman, Aurel şi Herman I. Gros Titi Vasiliu, Nicu Marcovici, Pe tre St. Dragomirescu stud Ioan Nistor, Coca Pavelescu dentă, Saul Pristner, Jean Marinescu, Nicuşor şi Steluţa Chiriac, Antonache Bucur, Tică Brelea, Sandy Vasilescu, L. Rosenberg, Pierre Lazarovici, Ionel Stănescu student, Pop Liviu şi Drăgulescu Constantin studenţi, Gheorghe Zacharescu, Suzi Popovici, Andrei Ionescu, Pascu Ioan-student, Nemeş Constanţa, Paulescu Jean.

AU DESLEGAT UN JOC

Sebastian Florica (Piteşti), Nora Petrescu (Călăraşi-Ialomiţa), Nicolae Ionescu (Turnu-Severin), Alexandru Weisberg (Galaţi), Tudorică Zamfirescu, Ioan Niculescu (Timişoara), Gh. Ionescu (Mărăşeşti-Putna), Valeriu Lazaride, Ionel Stoicescu (Arad), Herman L. Herşcovici (Roman), Marioara Forţescu (Bacău), Simon Orenstein, Ionel Dragu, I. Iancovici (Focşani), Nicolae Ionescu (Alba Iulia), Jean Teofil Teodorescu (Timişoara), Sică Novaci (Tighina), Oscar Niculescu (Sibiu), Alexandru şi Tică Mihăilescu (Turnu Severin), Rică şi Mitty Popescu (Focşani), Cristea Ioan (Ploeşti), Samy Streicher (Satu Mare), Nicolaescu P. Corneliu (Dej), Antonescu M. Ioan (Focşani), Anton şi Ninette Vrăjescu (Arad), Ioan Petrescu, Te Roşcanu (Craiova), căp. I Vasiliu.

(Continuarea în pag. următoare)

„Oglinda Lumii" No. 43

BONUL JOCURILOR

TĂCEREA

(Continuare din pag. 852)

— Nimic !...

— Foarte bine !...

Atinse cu tamponul de vată locul unde trebuia să facă injecția. Apoi, pe când înfigea acul :

— Pentru Dumnezeu !... nu mişca !... Nu ți-am repetat de câ- eva ori că o injecție neîndemâ- atec făcută, o simplă greşală a antității, ar putea să te omoare e loc ?... Criză nitritoidă, domnule... Hei !... şi dacă m'aş fi în- lat cu toate acestea ?..

Isbucni într'un hohot de râs ervos şi Derville, nedumerit şi curcat, începu să râdă şi el. ar voioşia lui suna fals, tot a- t de neliniştită, tot atât de bolvicioasă ca şi rânjetul lui Date. Derville bolborosi :

— Ce fel de glumă e asta ?

In timpul acesta, durerea îi purpură obrajii cu un val de nge care i se urcă până la unte.

Daaste se trăsese cu un pas apoi. După aceia, scoase afară ul, îl aşeză, la vedere, pe biu- ul său, lângă ceasornic, capsu- spartă şi siringă. Pe când fă- a toate acestea, ochii lui alerau, într'un «du-te vino» dela adranul ceasornicului la Derille, nemişcat în fața lui. El ob- ervă că roşața bolnavului făcea, ncet-încet, loc unei palori din e în ce mai pronunțate pe când, ntr'un gest de apărare, tânărul şi ducea mâna dela frunte la nimă...

— Ți-e rău ?... îl întrebă Daaste.

Răspunsul îi veni sub forma unui țipăt dureros, urmat de un bolborosit înspăimântător, din care înțelese că cellalt se plângea de o migrenă cumplită, de sufocări... Apoi, se păru deodată că se făcea lumină în mintea turburată a lui Derville, intuiția bruscă a adevărului. Se ridică într'o sforțare violentă, încercă să facă un pas spre Daaste, vru să scoată un nou țipăt, care i se stinse pe buze... Şi deodată, cu stângăcia greoaie a unei bestii înjunghiate, simți cum i se înmoaie genunchii, bătu aerul cu brațele amândouă şi se rostogoli pe parchet...

*

Daaste, rămăsese locului, nemişcat, cu privirea fixată asupra ceasornicului. Se scurseră astfel câteva minute. Derville era acum întins jos, țeapăn, cu ochii mari, holbați, păstrând parcă în ei, uimirea acelei morți fulgerătoare. In cele din urmă, Daaste se sculă. Luă în brațe corpul neînsuflețit, îl întinse cu grijă, ca medic îndemânatec, conştient, ferindu-se să nu-l lovească, pe masa de operație. Ii închise ochii, orândui îmbrăcămintea lui Derville, după care, încredințat că inima nu-i mai bătea, luă receptorul telefonului şi ceru:

— Allo, domnişoară, te rog.... comisariatul de poliție...

Se auzi [illegible] sonerie. Apoi o voce [illegible] arat :

— Aci, comisariatul [illegible] de poliție. Vorbiți...

Se auzi iarăşi vocea lui Daaste, redevenită acum calmă, vocea puțin cam gravă cu care prescria, de obiceiu, o ordonanță :

— Allo... aici doctorul Daaste... Unul din clienții mei... d-l Jacques Derville, a murit acum în cabinetul meu... Criză fulgerătoare... în urma unei injecții... O greşală din partea mea ?... Sigur că da !... Adaog, că am făcut o greşală profesională... gravă, grosolană, de neiertat... o greşală care merită pedeapsa cea mai aspră. Sunt cu totul la dispoziția d-voastră... şi vă aştept în cabinetul meu... da... strada Gallieni 16... Vă rog să aduceți şi pe unul din confrații mei, pentru constatare... Am înțeles... Vă aştept, domnule comisar... Nu mă mişc de aci... Vă aştept...

Trad. de G. RADULESCU

— Sfârşit —

Femeile şi sportul

(Continuare din pag. 847)

tul. Nu prea suntem deprinşi să vedem mâinile delicate şi fine acoperite cu mânuşi de zece sau douăsprezece uncii. Şi totuşi, miss Rennie Escott se mândreşte că deține un adevărat record în materie de box, având knock-out-ate în cariera ei pugilistică, frumosul număr de 150 adversare ! Femeile engleze, ca şi verişoarele lor americane, se îndrăgesc cu patimă de orice fel de atletism, pregătindu-se în mod conştiincios şi cu mult zel pentru toate competițiile : miss Webb, de exemplu, nu-şi poate ierta vina de a fi eşit a doua în proba de obstacole pe 80 metri şi abia înapoiată dela Los Angeles şi-a reluat antrenamentul pentru a încerca să smulgă victoria obținută de colega ei.

Femeile ştiu să fie geloase şi în sport. Totuşi, o specialitate în care excelează cu drept cuvânt «girls-ele» 1932 este înotul. Georgette Coleman şi Dorothy Poynton sunt două americane excepționale cari dețin recordul salturilor în înălțime, pe când Heleanor Holm, nu se teme de nici o concurentă în specialitatea ei: înotul pe spate. Cât despre Ellen Madison, aceasta înoată în stil liber pe 5 sută de metri, depăşind toate recordurile olimpice precedente.

Tennisul e un alt sport în care femeile ştiu să iasă în evidență, atât cât Suzanne Lenglen va personifica pentru multă vreme însăşi sportul. Luciana Valerio a dus la triumf numele jucătoarelor italiene, în Franța, Austria şi Germania, iar contesa Carla Radice şi Monfrini sunt «aşi» în sportul acesta.

Sporturile de iarnă atrag şi ele un număr mare de femei sportive, fie în curse de sky, fie la patinaj, sau «hockey» şi tablourile de clasificare ne-au scos în evidență numeroase atlete printre cari a excelat germana Schwaiger, care părea de neînvins până la ultimele Olympiade, pe când italiana Mangiarotti e o afirmație strălucită în mânuirea spadei.

Hipismul are amazoanele ei cutezătoare cari ajung până la a disputa curse de încercare, cum au avut loc, în timpul din urmă, la Maison Laffitte.

Toate sporturile elegante au astăzi un farmec deosebit pentru femeia anului 1932, femeia modernă, cutezătoare şi uşoară ca fulgul...

CITITORII NOŞTRI se pot îmbogăți

„OGLINDA LUMII" acordă 1/4 loz clasa I a Loteriei Statului Român tuturor acelora cari se vor abona la revista noastră pe termen de şase luni, începând de astăzi şi până la 18 Oct. 1932. Lozurile sunt procurate de la

Marea Colectură Principală
Banca Română de Credit şi Economie S. A.
Bucureşti, Strada Smârdan 2
Maur. Blank 10,

cu sub-colecturi la toate agențiile şi sub-agențiile Wagons-Lits-Cook din întreaga țară.

Dat fiind că la colectura Banca Română de Credit şi Economie au eşit până acuma lozurile mari de 3.000.000 şi 500.000, suntem convinşi că norocul abonaților noştri va fi mai mare şi la Loteria II-a.

Abonați-vă la „OGLINDA LUMII"

Soluțiile jocurilor

(Continuare din pag. 856)

DIN CAPITALA

Alecu Iordănescu student, Novaci Ion, Ştefan Petrescu, Solomon Nisingher, Mellu Weisler, Nae Lupescu, Gh. Nicolaescu student, Ionel Ionaşcu, Anton Eliade-Anel, Ioseph Marcovici, Rozine Marcovici, Herman P. Klein, Gogu Nanu, Vasile Iordan, Alexandru Ion, N. Popescu student, T. Arghirescu, Petrescu A. Mihail, Mircea şi Iorgu Axente, Eugen Petrescu, Nicolae Tr.- Popescu-Poni, Gheorghe Dumitrescu-Gidu, Jack Mendelsohn, Tică Stamatescu, Ticuță căp. Panaitescu Alecu Teodorescu-Tal, Carol Popescu-Capone, Nicolae Vârtej.

AU MAI DESLEGAT JOCURILE DIN «O. L.» No. 40

Romulus S. Munteanu (Popeşti-R.-Sărat), Alexandru I. Adace (Iaşi), Dimitrie Ardeleanu (Pecica-Arad), Vizzet Kitzu şi Ionel Marinescu (Alex.-Teleorman), Ionel Constantin-Iocos (Craiova), Petrică Samofina (Constanța), Emil Văjăran (Vaslui), Ion Şerban (Broşteni-Argeş), Costel Botez şi Ioan I. Țapu (Ploeşti), Petrişor Michăilescu (Sascut-Putna).

PRIN TRAGERE LA SORȚI AU CAŞTIGAT

1. Tudorică Popescu, student (Loco).
2. Petre Simionescu (Chişinău).
3. Cristea Ioan (Ploeşti).

Poşta jocurilor

Ion Şerban (Broşteni-Argeş).— Jocul ar fi bun, dacă ar fi lucrat în tuş. Aşteptăm ceva nou. Se va publica mai târziu după ce în prealabil va fi refăcut.

Mişu Antonesu (Loco). — Vom alege şi publica.

Ilie T. Lupița (Caracal). — Bune. Se vor publica.

Fănică Nicolaescu-Balş (Loco).— 1) Intr'unul din numerile viitoare; 2) A început în numărul trecut; 3) Adresați-vă Administrației printr'o c. p.

Ionel Constantin-Iocos (Craiova). — Proverbul chinezesc e nepublicabil. Aşteptăm ceva nou. Cât despre celălalt de care-mi amintiți în scrisoare se va publica.

Ionescu G. Constantin (Iaşi).— Bune. Se vor publica la rând.

Raluca M. Tzudick (Loco). — Publicabile.

Gh. Nicolau (Tg.-Ocna). — Vom lua măsuri ca să vi se expedieze.

Virgil Grigoriu (Giurgiu). — D-le Grigoriu, ca să lămurim odată lucrurile uite ce este : 1) In răstimpul de 7 luni nu vi s'a publicat nici un joc; 2) N'am primit nici o c. p. şi nicidecum vreun joc al dvs.; 3) Nu ne temem de măsurile dvs.

Ca să fim înțeleşi pentru totdeauna!...

ACTUALITATEA IN CARICATURA

Necesitate

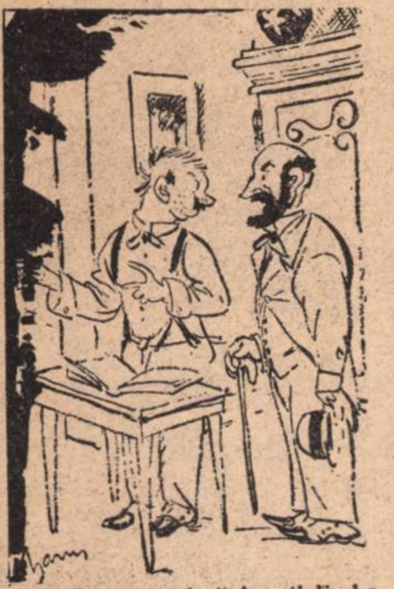

— De ce vrei să înveți limbajul surdo-muților?
— Dragul meu, am o soție atât de guralivă, încât nu pot să scot și eu o vorbuliță!

SFAT

— Uf, ce căldură, simt că înebunesc!

— Vezi, dacă nu m'ai ascultat pe mine. De ce nu ți-ai luat paltonul?

— Ce palton, n'auzi că mi-e cald!

— Tocmai dacă aveai paltonul acum îl scoteai și nu îți mai era așa cald!

BIBLIOTECA UNIVERSITĂȚII

INTRE SERVITORI

— Vezi tu, domnul acela elegant care trece acum! E colegul meu de birou!

— Colegul tău de birou! Nu se poate.

— Ba da, pe onoarea mea! Lucrăm împreună. El scrie scrisorile și eu le duc la poștă.

II PARE RAU!

Un copil leneș sculându-se din somn.

— Ce nenorocire! Să mă trezesc din somn tocmai în momentul când visam c'am trecut clasa!

Punct de vedere

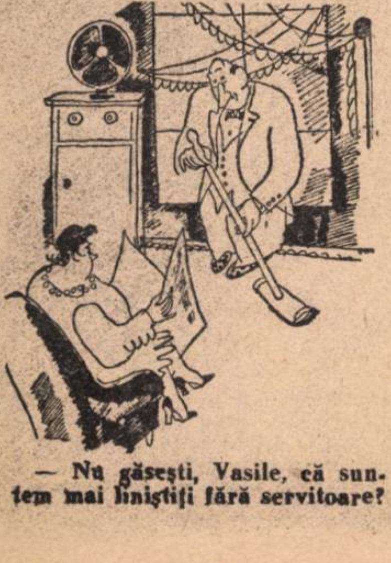

— Nu găsești, Vasile, că suntem mai liniștiți fără servitoare?

IN TREN

Doi provinciali, vorbesc verzi și uscate, ca să omoare timpul. La un moment dat, discuția se oprește asupra unor chestiuni de artă și muzică.

Unul întreabă:

— Cunoști Bărbierul din Sevila?

Cellalt, distrat, răspunde:

— Nu; eu mă rad singur!

POLITEȚA

— D-le Popescu, mai ia te rog o prăjitură.

— Mulțumesc, dar am luat două până acum.

— Lasă, lasă, am văzut eu că ai luat patru, dar nu-i nimic, mai ia te rog una!

OCHELARII!

Clientul: — «Ochelarilor aceștia le lipsește o sticlă!»

Negustorul: — «Nu face nimic! Inchideți un ochiu!»

RAZBUNARE IN STIL COMERCIAL

D. Blazon e tare furios că fiica sa — o svăpăiată fără pereche — e curtată de un negustor, și scrie acestuia:

«Domnule, aflu dela fiica mea că o curtați.

«Vă interzic, în modul cel mai absolut, etc. etc.

La care negustorul ofensat, răspunde:

«Domnule, referindu-mă la «circulara» dvs. vă asigur etc. etc.

După începerea concertului

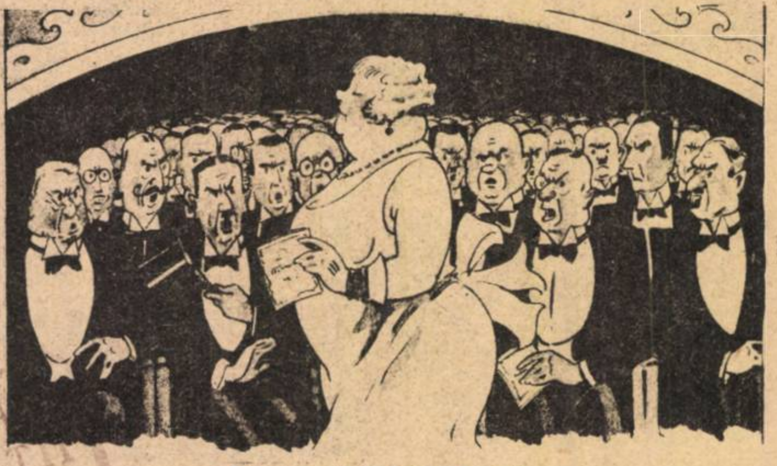

O spectatoare enervantă...

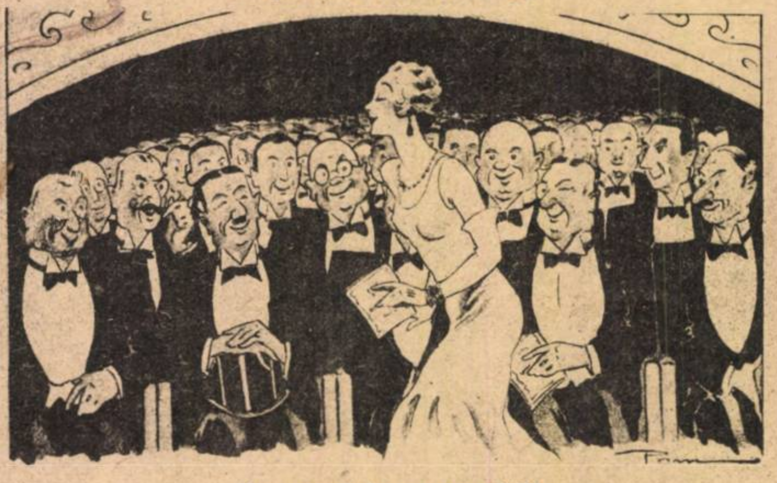

...și o spectatoare agreabilă.

CAUZA ȘI EFECT

Stăpâna se scoală de dimineață și întreabă servitoarea:

— Berta, cum e vremea astăzi?

— Nu se poate vedea, doamnă, fiindcă e o ceață grozavă!

DUPA LITERA LEGII

Un tânăr e gata să se scalde într'un lac când de odată apare guardul comunal.

— Tinere, e interzis să te scalzi!

— De ce nu mi-ai spus-o înainte? Ai văzut că mă desbrăcam...

— Desbrăcatul nu e interzis.

ACORD PERFECT

Ea. — Ce faci tu, azi, după masă, George?

El. — Nimic. Dar tu?

Ea. — Și eu tot nimic.

El. — Insfârșit în patru ani de căsătorie suntem și noi, odată de acord.

OM PRACTIC

Un tânăr «modern» discută cu un prieten.

— Am aflat că logodnica mea cheltuiește 500.000 lei pe an la croitoreasă.

— Ei și ce ai de gând să faci?

— Foarte simplu... Mă însor cu croitoreasa ei!

Lupta contra sgomotului la orașe

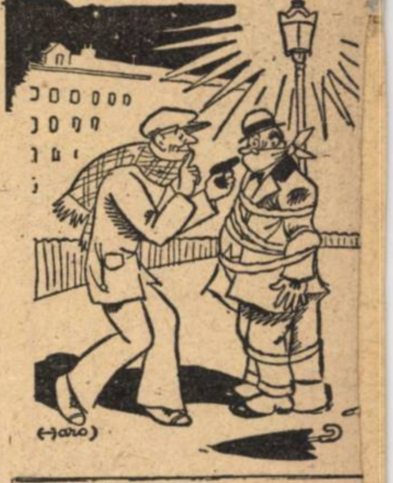

— Sst! Să nu scoți o vorbă!

SUSCEPTIBILITATE

Gogu. — Ce ai, Mache drag că ești atât de iritat?

Mache. — Am avut o explicație violentă cu directorul și, dacă nu retrage ceeace mi-a spu îmi dau demisia.

Gogu. — Și ce ți-a spus aș jignitor?

Mache. — Ca de mâine să nu mai viu la serviciu.

CROITORUL ȘI CHIULANGIUL

Un pierde-vară îl întâlnește pe croitorul său.

— Cum se fac hainele în toamna asta? întreabă el.

— Cu bani peșin! răspunde croitorul.

CINE FRECVENTEAZA CONCERTELE

Domnul în frac (către garderobieră): Am întârziat mult?

Garderobiera: — Nu, numai câteva minute.

— Dar ce se cântă acum?

— Simfonia IX de Beethoven.

— Și mai zici că nu sunt în întârziere, când până acum s'au cântat opt simfonii.

Prevedere

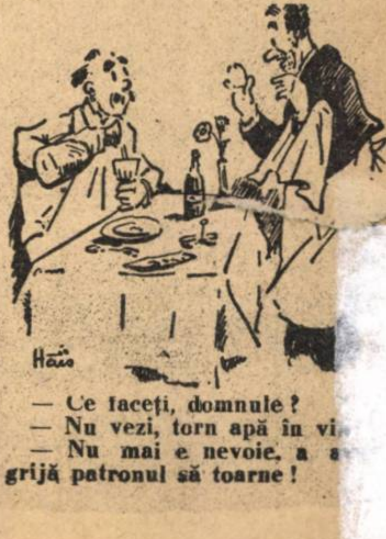

— Ce faceți, domnule?
— Nu vezi, torn apă în vi
— Nu mai e nevoie, a s
grijă patronul să toarne!

„Serbarea păpuşii“ în Japonia

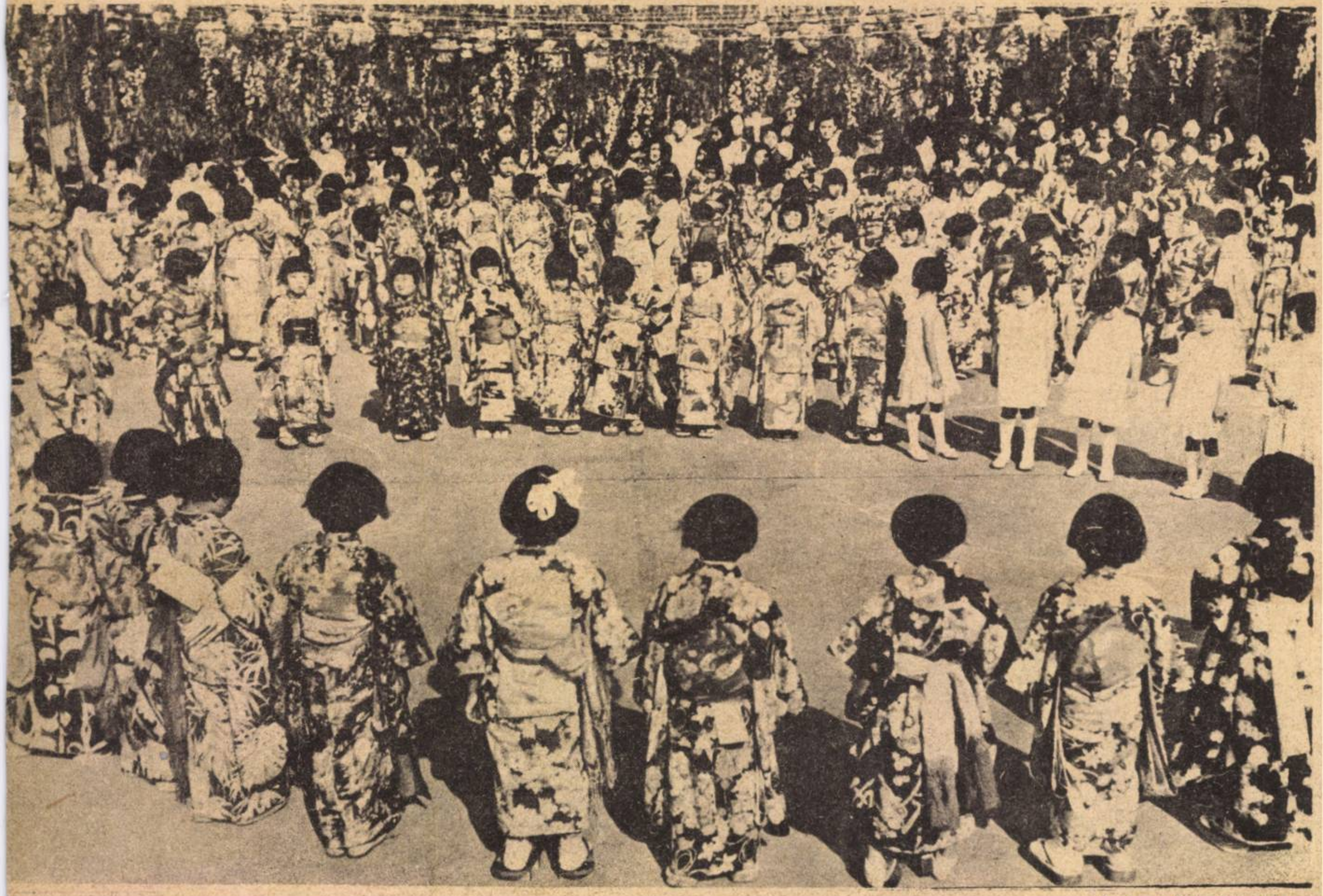

(Foto Wide World)

Câte-va sute de fetiţe, îmbrăcate în costumul tradiţional al geishelor, sărbătorind, pe o piaţă din Tokio, «Ziua păpuşii», care constituie una din cele mai atrăgătoare solemnităţi pentru populaţia niponă.

Nouile Preţuri Reduse
ale cărţilor din EDITURA «EMINESCU» S. A.
Bucureşti I — Strada Inginer Anghel Saligny, 2 — Bucureşti I

Cereţi gratuit Catalogul complect

) LEI VOLUMUL

Hri Murger: In noaptea nunţii
F.L Dostoievski: Vrăjitorul . .
Bnson: Poveste de dragoste .
epin: Povestire din lumea nouă
ermontov: Bela, roman . .
ogol: Răzbunarea groaznică .
nunzio: Pisica (Nuvele) . .
Folley: Fiul lupilor de mare .
rice Level: Naufragiaţii vieţii
enim: Rivala, roman . . .
. Rondy: Secretul Principesei
essa: Misterul Romanovilor .
inghoven: Tainele Curţii germane
kir Aga: Memoriile unui eunuc
né Cazal: Voluptăţile răsboiului
uel Zamacois: Accidentul .
oré de Balzac: Iubita imaginară
ré Theuriet: Coleta, roman .
keus: Frivolit
y: Mica

Cărţi noi de mare succes

A. Thomas: Catrina-Soldat !... LEI 60
L. Lewisohn: Israele Incotro? „ 60
Panait Istrati: Ţaţa Minca . . „ 60
Panait Istrati: Nerantsula . „ 40
Klabund: Borgia, romanul unei familii . . . . „ 50
Remarque: Pe frontul de vest nimic nou . . . . . . „ 60
Ernst Glaeser: Contingent '924 „ 60
Ioseph Delmont: Evrei în lanţuri . . . . „ 60
Torberg: Bacalaureatul elevului Gerber . . . . . „100
Emil Ludwig: Napoleon . . „240
V. Margueritte: Vitele umane „ 40
V. Margueritte: Corpul tău îţi aparţine . . . . . . „ 40
I. L. Caragiale: Teatru, vol. I „ 40
I. L. Caragiale: Teatru, vol. II „ 40
Mihail Eminescu: Poezii . . „ 40
Victor Eftimiu: Cântecul milei „ 40
Marie-Lise Emilian: 1313 întrebări şi tot atâtea răspunsuri „ 40
Musset: Spovedania unui îndrăgostit . . . . „ 0

VENTURILE DETECTIVULUI
ROB. PARKER
ume. Fiecare volum LEI 5

A „ORIZONTUL“
are volum . Lei 5

VOLUMUL LEI 20

Poë: Aventurile lui Gordon Pym .
J. Kessel: Nopţi Siberiene . . . .
Ivan Turgheniev: Un cuib de nobili
Lew Tolstoi: Moartea lui Ivan Ilici
F. M. Dostoievski: O femeie blândă
Emil Zola: Ispăşirea, roman . .
George Ohnet: Prinţul fatal . .
D'Annunzio: Tragedia a 2 fecioare
Jules Mary: Păcatul mamei . . .
„ „ Răsbunarea Spaniolei
Georges Meirs: Enigma trenului 13
Mandelstam: Jim Blackwood Jockeu
Louis Hemon: Battling Malone . .
Victor Eftimiu: Kiriachiţa, roman
C Cosco: Grădina lui Dumnezeu
I. Greculescu: Cronicile lui Popic .

VOLUMUL LEI 25

Sven Heddin: Dela Polul Nord la Polul Sud. Vol. I—VI. . . . . .

VOLUMUL LEI 30

Claude Farrère: Casa oamenilor vii
Murat: Viaţa amoroasă a Caterinei celei Mari . . . .
Margueritte: Talionul, roman . .
Margueritte: Băetana (La Garçonne)
Margueritte: Femeia emancipată .
Margueritte: Prostituata, roman .
Eftimiu: Elfiona, roman . . . . .
Gustave Flaubert: Ispitirea Sft. Antoniu . . . .
Baron de Schlicht: Elita Prusacă,
L. Wolff: Fiul lui Anibal, roman .
Dr. Alfandari: Cartea femeii însărcinate . . . .

AL. MARGHILOMAN
NOTE POLITICE
5 volume mari . . . . Lei 1600

20 LEI MAURICE LEBLANC 20 LEI
Aventurile extraordinare ale lui ARSÈNE LUPIN

Arsène Lupin, Gentleman-Apaş LEI 20
Arsène Lupin, contra lui Herlock Sholmes . . . . „ 20
Arsène Lupin, Acul scobit . . „ 20
Arsène Lupin, 813 . . . . . „ 20
Cele trei crime . . . . . „ 20
Dopul de cristal . . . . . „ 20
Confidenţele lui Arsène Lupin LEI 20
Triunghiul de aur . . . . „ 20
Izbânda lui Arsène Lupin . . „ 20
Insula cu treizeci de sicrie . . „ 20
Piatra Miraculoasă . . . . . „ 20
Colţii Tigrului . . . . „ 20
Secretul omului invizibil . . . „ 20

Tăiaţi şi păstraţi acest anunţ

BIBLIOTECA UNIVERSITĂŢII -IAŞI-

OGLIND
LUMII

22 OCTOMBRIE 1932
ANUL XI
No. 43

1986

BIBLIOTECA
UNIVERSITĂŢII
-IAŞI-

Guy Parzy, un tinerel actor parizian pe care toate cercurile artistice îl consideră ca succesorul probabil al lui Maurice Chevalier, prin fizicul şi surâsul său ştrengar.

(Foto excl. Keystone)